

TREND SETTEREN

Jesus

Gayle D. Erwin

Gayle D. Erwin

TREND SETTEREN

Jesus

*For den som vil berge sitt liv, skal miste det.
Men den som mister sitt liv for min skyld og
for evangeliets skyld, han skal berge det.*

(Mark.8,35)

*Ja, jeg regner alt som tap, fordi det å kjenne
Kristus Jesus, min Herre, er så mye mer verd.
For hans skyld har jeg tapt alt, og jeg ser det
som skrap for at jeg kan vinne Kristus...*

(Fil.3,8)

INNHOOLD

Innledning

SIN EGEN STIL

Jesus Ja7

Jesu komme12

TRENDSETTEREN

Nummer en28

En for alle31

Alle for en33

En av mange38

TRENDSETTEREN JESUS

Innenfor vår rekkevidde41

Til din tjeneste44

Maktpyramiden50

Jeg vil heller se en preken59

Hverken mer eller mindre65

Et barn er...74

Gå-i-arv mønsteret79

Å danne baktroppen81

Det er plass i krybben86

Farvel, sterke manns taktikk92

Hallo, jeg er pastor...99

Ned til jord108

Som far, så sønn112

Gjeterer stikker ikke av122

Skatt i leirkar	124
Makt som ikke øver vold	126

Å LEVE PÅ JESU MÅTE

Det søte og det bitre	131
Øret trenger øyet	132
Barn av sin egen tid	135
Å være knyttet til hverandre	142
Å føle seg hjemme i menigheten	144
Å dele smerten	150
Det ene ordet tar det andre	151
Gud kan gjøre det	153
Studieveiledning	157

Innledning

Denne boken er et resultat av en krise som jeg opplevde i mitt eget liv når det gjaldt forståelse og mening i de første årene jeg var pastor. På den tiden visste jeg ikke hvor vidtrek-kende følgene av denne krisen kom til å bli. Det kom til et punkt hvor enkel ærlighet krevde at jeg måtte la min virksomhet som pastor samsvare med det som jeg så at Bibelen lærte, istedenfor å tillate at tradisjonen og kulturelle forventninger styrte mine handlinger. Jeg oppdaget imidlertid at broen mellom den virkelige situasjonen og det ideelle er i en forfallen tilstand. Du krysser den på eget ansvar, og du våger ikke å ta med overvektig bagasje fra dine tidligere vaner.

Å krysse denne broen blir en kilde til desillusjon for mye av det velkjente, og du beveger deg farlig nær en kløft av likeglad hensynsløshet.

Det er ett spørsmål jeg ofte har ønsket at jeg kunne stille Gud og få besvart fullt og helt. Det er: «Hvorfor har du latt din kirke ta en slik bedrøvelig form, med splittelser, strid og falsk lære?» Jeg har ikke svaret på dette spørsmålet, men jeg har fått en forståelse av prinsipp og mening som har reddet meg og som, slik jeg ser det, gir muligheter til å frigjøre kirken til å bli det Jesus hadde tenkt den til å være.

Sin egen stil

JESUS JA

Det var bare en av de mange plakatene vi så sekstiårenes hippier bære, men den stanset meg. Den sa ganske enkelt: «Jesus ja! Kristendom nei!»

Jeg tenkte: «Hvorfor virker Jesu person fortsatt tiltrekende på mennesker, mens vår fortolkning av ham har vist seg å være mindre fengslende?» Ett eller annet sted har vi gått glipp av en forståelse av ham som kunne framstille ham på en rett måte. Men hva? Kan det være sider ved ham som vi ikke har undersøkt eller utnyttet? Er der en nøkkel? Jeg deler min søken med deg.

Midtpunktet for alle tider, all historie, alle studier (at jeg tar parti er innlysende) er personen Jesus Kristus. Denne boken handler likevel ikke om Jesu allvitenhet, hans allmakt eller hans allestedsnærværelse, heller ikke om forutbestemmelse eller Guds forhåndskjennskap. Disse egenskapene ved Gud og hans natur, slik jeg leste om dem i de systematiske teologier, plasserer Jesus utenfor min rekkevidde. Noen ganger tenker jeg at det er tryggest slik. Hva mer kan bli sagt om den ærefrykt han utstråler enn de bildene som blir gitt i første kapittel av Johannes' åpenbaring?

Istedenfor disse overveldende, majestetiske beskrivel-

sene, med uendelig mange muligheter for innfløyte teologiske betraktninger, så vil jeg ta for meg inkarnasjonen da Gud ble menneske. Jeg ønsker å ta hans tordnende kraft, trenge den sammen inni den kroppen som var hans, legge din hånd mot hans hud, og dersom din forstand kan fatte det (jeg vet at din ånd kan) la deg vite at den berøring og varme du føler er Gud selv.

Da det første skrik ble hørt fra stallen i Betlehem, og Maria og Josef fikk en rynkete, blodig baby i sin varetekt, da kom universet til sitt vendepunkt. For første gang kunne Gud og Skaperen, som før bare var blitt hørt, bli sett og tatt på. Alt det han var bodde nå i en menneskekropp... tilgjengelig, disponibel og sårbar. Likevel foretrekker menneskene den usette, fjerne Gud. Vi har problemer med den Gud som er kjøtt og blod. Vi vil heller kjempe med læresetninger, trossetninger og begrep, enn å høre han som person kalle oss til seg.

Men Gud ønsket det ikke slik. Jesus, historiens tidsskille, kunne bli tatt på, og han har satt oss i kontakt med Gud. Det er treffende at evangeliene overalt beskriver ham i berøring med mennesker, til og med de som inntil da ikke kunne eller måtte berøres. Ironisk nok viser evangeliene også at de som han var i kontakt med, ikke forstod hvem han var. Til og med de som fulgte han nærmest, var ofte usikre.

Et opp-ned kongedømme

Johannes døperen, Jesu eget søskenbarn, er et eksempel på denne usikkerhet. Tidlig i sin tjeneste sa han om Jesus: «Det er ham!» Senere spurte han ut fra sin tvil: «Er du den som skal

komme?»

Hva hadde skjedd i mellomtiden? Hvorfor ble han forvirret over hvem Jesus virkelig var? Johannes gir oss en pekepinn på hva som kan ha vært årsaken til hans forvirring. Da han kom med den første meddelelsen avslørte han at han ikke ville ha kjent Jesus dersom det ikke hadde vært for Ånden som kom ned som en due og ble værende over ham. Det var med andre ord ikke noe spesielt messiansk ved hans utseende (det er det vanskelig å tro når vi ser de kunstneriske portrettene av Jesus), og det han gjorde stemte heller ikke med de tradisjonelle forventningene til Messias.

Selv om Johannes forkynte det forberedelsesbudskap som han hadde fått, så kan han godt ha hatt en tradisjonell Messiasforståelse på samme måte som disiplene som bestandig spurte Jesus om når han skulle kaste ut romerne og etablere kongedømmet sitt. Jesus svarte ikke til forventningene deres, og heller ikke til vår moderne forståelse av ham. Spørsmålet blir da: «Hvordan innrette vår forståelse etter sannheten?»

Disiplene strevde gjentatte ganger med det som Jesus prøvde å lære dem om Guds rike. De prøvde å komme i en fordelaktig posisjon, prøvde å oppnå velvilje og diskuterte hvem som var den største. Jeg innrømmer gjerne at jeg setter pris på å se hvor menneskelige de er. Naturligvis betrakter jeg meg selv for dannet til å nedlate meg til en slik grov framturen. Når jeg går i komitemøter, planlegger jeg isteden hvordan jeg kan få de andre til å gjøre det jeg ønsker de skal gjøre, mens de tror det er det de ønsker, og så til sist gir de meg æren for det. Eller jeg slutter meg til andre i dyktige politiske manøvre bak kulissene ved kirkekongresser, og velger å være blind overfor mine egne motiver.

Jesus ga klart og bestemt svar på disiplenes konkurransepregete diskusjoner (og på mine motiver):

«Dere vet at de som regnes for å være folkenes fyrster, er herrer over dem, og deres mektige menn hersker over dem med makt. Men slik er det ikke blant dere. Den som vil være stor blant dere, skal være alles tjener, og den som vil være den fremste blant dere, skal være alles trell. For Menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som løsepenge for mange.» (Mark.10,42-45)

Denne mannen sa at han var kommet for å tjene, ikke for å la seg tjene. Han regjerer, slik en forfatter skrev, i et «opp-ned kongedømme». Når vi studerer ham, kan vi komme ut for like mange overraskelser som disiplene. Da døperen Johannes spurte: «Er du den som skal komme?», svarte Jesus ved å liste opp sine omsorgsfulle, helbredende gjerninger. Gjerninger som var noe mindre dramatiske enn de tradisjonelle forventningene til Messias. Johannes var fortsatt i fengsel, ubefrikk. Romerne hadde fortsatt makten. Hvor var Jesus, Kongen? Enten var noe gått galt, eller så var det skjedd en fullstendig misforståelse. Jesus, som var klar over det spente forholdet mellom det han var og vår forståelse av ham, erklærte: «Salig er den som ikke tar anstøt av meg.» (Luk.7,23)

Denne Jesus er det jeg ønsker å snakke om. Den Jesus som kalte seg selv en tjener. Jeg kan ikke forstå hvorfor, men i min leting har jeg ikke funnet tjenerregenskapene, som åpenbart er så grunnleggende for hvem Jesus er, behandlet på annen enn en overfladisk og kort måte. Jeg vet bare at når de

blir praktisert, ja, til og med om de bare blir en minimal del av våre liv, så får det følger som jeg ikke kan beskrive, jeg kan bare utfordre deg til å prøve selv. Jeg vil se på disse egenskapene i neste kapittel.

JESU KOMME

Tenk deg følgende: Dersom du var Gud og ønsket å åpenbare deg fullt og helt for en planet, hva ville du gjøre da? Vel vitende om den ærefryktinngytende vesensforskjellen mellom deg og beboerne av planeten, hva var det første du ville gjøre?

Det er ingen ende på ironi og uoverensstemmelse i den måten Gud valgte å åpenbare seg på. La oss se på noen av de paradoksale hendelser som fant sted da Jesus kom inn i vår verden.

Født i en stall

Hvor usannsynlig at en konge skulle bli født på et slikt sted! Etter en slitsom reise for en kvinne i niende måned, er en stall det siste stedet en omsorgsfull ektemann ønsker å plassere henne i. De forskjellige utgavene av stallen og krybben som står til pynt mange steder ved juletid, er ikke akkurat naturtro. Ingen av dem lukter helt riktig. Vi forstår ikke fullt ut de sanitære forhold ved å måtte gå forsiktig mellom ku-kaker for å legge en nyfødt baby, som nettopp er kommet gjennom en smertefull fødsel, i et fortrau med renner etter dyrenes spytt.

Vi forstår ikke fullt ut den forlegenhet Josef må ha følt

ved å se sin kone gå gjennom slike smerter i disse omgivelsene. Guds sønn fortjente noe bedre.

Mine fire barn ble alle født under svært hygieniske forhold. Så hygieniske at jeg var uvelkommen. Det var knusende som far å se sykepleierne som hurtig fjernet det nyfødte barnet fra morens rom fordi jeg kom inn.

Dersom Gud bare ville ha rådført seg med meg, siden jeg har litt erfaring ifra offentlige sammenhenger, så ville jeg ha rådet ham til å knipse med fingrene og trylle fram et høyt, praktfullt, moderne sykehus. Det skulle skinne klart og ha en kjempestor diamant på taket som kunne fange opp solstrålene og spre dem utover landskapet. Hans Sønn skulle selvsagt være den eneste som brukte det. Hele verden kunne da komme på besøk, og i undring kunne de gispe ved synet av fødestedet til Guds Sønn.

Men han spurte ikke meg om råd, og isteden lot han sin Sønn bli født i en stall. Dette var en fødsel som umulig kunne gjøre inntrykk på noen, og det var heller ikke noen som ville føle seg underlegen på grunn av den. De fleste kunne til og med skryte av bedre forhold. Kanskje vi kan rope hurra for byen hans. Eller kan vi det?

Og hva med hans valg av fødeby? En berømt by ville ha økt folks muligheter for å huske ham og helt sikkert ville det ha forbedret det offentlige bildet av ham. Men Betlehem? Det er ikke tilstrekkelig med hoteller, moteller og forsamlingssteder der til å gjøre det til et passende sted å besøke og ære minnet om Kongen. Nei, Betlehem var ikke stor nok til å være berettiget til å være fødested for Guds Sønn. Men byen var det. Ingen kunne føle seg underlegen på grunn av hans

fødested. Å, men kongelighet er kongelighet, og hans storslåtte herkomst vil lyse gjennom. Eller vil den det?

Og hva med hans opphav? Vi tror på jomfrufødselen nå. Denne læresetningen er veloverveid, og de fleste kristne over hele verden er enige i den. På den tid da Jesus ble født, visste de imidlertid ikke om jomfrufødsel. Jesus vokste opp med hviskingen om at han var et uekte barn, og med skampletten av å være unnfanget utenfor ekteskap.

Hva hadde skjedd hvis en utsøkt, ung jente i en fremragende ungdomsgruppe i kirken plutselig viste seg å være gravid? Ingenting i hennes liv tydet på at noe sånt noengang kunne komme til å skje, så alle er rystet. Med stor usikkerhet og forlegenhet får lederen av gruppa til sist samlet nok mot til å spørre hvem faren er. Hun svarer: «Den Hellige Ånd.» Kirken ville forakte henne.

Regner du med at Jesu venner og naboer aldri spurte ham hvorfor han ikke lignet på Josef? Tror du at hans barndomsvenner aldri samlet seg og lo av hans påstand om at Den Hellige Ånd var hans far? Antar du at fariseerne aldri brakte temaet på bane?

På bibelsk tid var et uekte barn og dets etterkommere utelukket fra Herrens forsamling i ti generasjoner. Uekte barn hadde ikke krav på faderlig omsorg, heller ikke rett til de vanlige privilegier og den opplæring som rettmessige barn fikk. Selv om vi vet at Jesus ikke var et uekte barn, så så verden annerledes på ham. Dersom du prøvde å bli gjenkjent som Gud, så ville du ikke ha slike ting på rullebladet. En hver motstander ville ha haugevis med skitt å kaste i ansiktet på deg. Sladderer ville knuse deg. Men en mengde mennesker

som har måttet tåle verdens hån, finner nå en mann hvis fødsel ikke kan true dem, en som kan redde dem. Hvor fullstendig sårbar han gjorde seg overfor denne verden. Født av en jomfru. Og som om ikke det var nok, hans forfedre etterlot ham en arv som få ville skryte av.

Hans families brokete fortid

Ættetavler har aldri inspirert meg, og av det jeg hører har mange blitt trøtt av å lese i Bibelen første gang de måtte pløye gjennom en ættetavle. Men det er mer som hører til Kristi forfedres historie enn en rekke med navn. Akkurat som et studium av vårt eget opphav kunne frambringe en hestetjув eller to, ville Jesus dersom han ikke var «Gud med oss» blitt forlegen ved noen som han stammet fra.

Den høyt skattede renhet i den jødiske slekt var brakt i fare ved moabittkvinnen Rut og kanaaneerkvinnen Rahab. Ytterligere skam! Rahab var prostituert. Jakob var en kjent bedrager, noe også hans navn viser oss. Juda var en skjørtejeger. David var en ekteskapsbryter og morder, og han ble nektet å bygge tempelet på grunn av at han hadde blod på hendene. Men på Davids trone sitter Kristus og har tatt hans navn. Utfra Davids forening med Batseba, noe han myrdet Uria for, kommer Salomo. På tross av sin visdom hadde Salomo hundrevis av koner og medhustruer, og han vendte til slutt sitt hjerte bort fra Gud.

Vi kan være stolte av kongelig eller annet framstående opphav, men denne underfulle Jesus går forut for slik luksus. Hans forfedre kan aldri gjøre oss underlegne, og skeptikerne

kan aldri påstå at han bare var sluttproduktet av en ekstra fin slekt.

Jesus mestret også sin messiasverdighet uten å være forunt et uvanlig navn. Du kan innvende at navnet Jesus ikke er et vanlig navn og slett ikke et bleikt et. Men vi trenger å forstå hvilken bakgrunn det har, før vi trekker disse konklusjonene.

For det første; navnet hans var egentlig ikke Jesus. Navnet hans var Josva. Det var et godt navn. Det betydde: «Jahve er frelse». Men det var et svært vanlig navn, ikke et som var passende for en konge. Navnet Josva er kommet til oss gjennom gresk som Jesus. Vi har brukt det på den måten uten å stille spørsmål.

Fordi hans vanlige navn Josva ikke skilte seg ut fra alle de andre, er det en nøkkel til hvem han er. Han skulle også bli kalt Immanuel som betyr «Gud med oss». Han valgte å identifisere seg med sitt folk, ikke skille seg ut fra dem.

Hvilket navn ville vi anbefale ham, dersom vi skulle foreslå et noe mer passende navn for en konge? Ville vi ikke foretrekke et som klang bra, virket forlokkende, som så flott ut, som var enestående og som kunne passe på scenen i Hollywood? Men Josva? Det var trolig tre i hans oppgang allerede. Hvorfor i det hele tatt bry seg med å gjøre kjent en fødsel som har fått en så dårlig start? Og måten det ble gjort på må betraktes som heller dårlig.

På nytt ønsker du kanskje å protestere. «Vent litt. Det var ingen engler som sang da jeg ble født. Hvordan kan du kalle det dårlig kunngjøring?» Du skal få se.

Måten han kom på

For det første; dersom Gud hadde rådført seg med meg, ville jeg ha anbefalt en kunngjøring med litt mer teft. Kanskje han kunne ha stått på månen med en kostbar mikrofon, hengt to milliarder watts høyttalere ut i verdensrommet og så kringkastet: «Hallo-o-o-o-o, Ve-e-erden. Dette er Gu-u-u-ud.»

Eller siden Gud valgte å bruke et kor ville jeg anbefale at han fulgte kommandoledene og gikk til Det høye råd først, eller i det minste brukte sin energi klokt og gikk til torget, for på den måten å få meddelelsen ut til et størst antall mennesker på kortest mulig tid.

Men nå fortsetter han altså med å plukke ut et øde og menneskeforlatt sted. Tenk deg at du var en av medlemmene i englekoret som var utvalgt til å kunngjøre fødselen. I 200 år hadde du øvd og sett fram til denne praktfulle framføringen. Alt er fullkomment og det er klart for alle århundres konsert. I 100 år har de holdt på å bygge en scene for dette store øyeblikket.

Så sier Gabriel: «Han er født! Dere er i gang!» Teppet går opp, og du ser menneskemengden seks gjeterer!? For en skuffelse! «Vel», spør noen, «hvem hadde ansvaret for plakatene?»

Gjeterne var ikke akkurat sentrale i datidens nyhetsformidling. Deres tvungne tilhørere kunne bare snakke til andre sauer. Gjeterne var heller ikke de beste budbringerne for slike viktige nyheter. På Jesu tid hadde de mistet det aktverdige omdømmet de kan ha hatt på Davids tid. De var kjent for å være litt langfingrete med andres eiendeler. De var heller ikke spesielt velkomne i byen, og folk festet ikke særlig mye lit til deres ord.

Kan du forestille deg samtalen i et hjem i Betlehem? Gjeterne hadde vært ved krybben og i det de forlater byen, banker de på de dørene de går forbi og roper: «Josva er født! Josva er født!»

«Stønn! Enda en Josva i dette nabolaget. Vi skulle greie oss nå. Hvem var det forresten som sa det?»

«Å, bare vår vennlige, lokale innbruddstjuv.»

«Hæ?!»

Når vi leser om denne enkle fødselskunngjøringen, blir vi forbløffet over hvem som blir framhevet i nærvær av tjeneren Jesus. Vent likevel til vi får se ansiktet hans, da blir vi nok fylt med skikkelig ærefrykt...ikke sant?

Slik han så ut

Jesus var ikke spesielt pen. Dette synes du kanskje er vanskelig å godta. Kan hende du sier: «Nå har du gått for langt. Jeg har et bilde av ham på veggen, og han ser ikke stygg ut. Han er usedvanlig - en virkelig flott mannsskikkelse.» Beklager, men Jesaja forteller oss hvordan han så ut:

Han hadde ingen herlig skikkelse,
vi gledet oss ikke ved synet av ham.

Jesaja 53,2

Jesu utseende var så vanlig at han ofte kunne gjemme seg i mengden. Judas måtte tilkjennegi ham med et kyss, til og med etter at han hadde vært i offentlighetens lys i tre år. Hvem vet; svikeren kan ha sett bedre ut enn den forrådete?

Dette gir oss en anelse om hvilket inntrykk de som møtte Jesus fikk av ham. Jeg vet godt hvordan jeg føler det når jeg er sammen med overmåtelig pene menn; misunnelig!

Men Jesus kom i en skikkelse som ikke kunne virke truende på noen. Alle kunne føle velvære i hans nærhet. Hans utseende skilte ham ikke på noen måte ut fra de vanlige, fattige menneskene han var sendt til. Men dersom ikke ansiktet hans skilte ham ut, så gjorde hjemmet hans det, ikke sant? La oss se på den siden ved hans komme.

Har du noen gang lurt på hva du ville ha gjort dersom Messias hadde blitt født inn i din familie? Her har du historiens mest kostbare edelsten. Hva vil du gjøre med ham? Hva slags hjem vil du gi ham? Hvilken by vil du velge? Hva slags nabolag vil du velge? Hvilke venner vil du tillate ham å ha? Noen ting er så verdifulle at du ikke vet hva du skal gjøre med dem. Du ville ikke gå med Håpets diamant i lomma, eller bære den i et kjede rundt halsen på offentlige steder.

Kan det komme noe godt fra Nasaret?

Men Josef og Maria hadde nå Guds Sønn i sin varetekt. Hva skulle de gjøre? De tok ham med til Nasaret (etter at de først hadde flyktet til Egypt for å berge livet). Men Nasaret var virkelig ikke stedet å la Guds Sønn vokse opp på. Nasarets moralske og religiøse rykte var så dårlig at Natanaels reaksjon på å møte Jesus fra Nasaret var: «Kan det komme noe godt fra Nasaret?» (Joh.1,47)

Slik befant Jesus seg hele tiden blant de minst betydningsfulle i denne verden, og han identifiserte seg med dem.

Men hans Far eier vilddyrene på de tusen fjell (Salme 50,10). La oss se hva som skjer når han begynner å bruke av den kontoen.

Det å eie står sentralt i den vestlige verden. Når jeg tar en tur rundt i Beverly Hills i Hollywood i California, blir jeg pliktskyldig imponert over den velstand som blir vist fram; svære hus, biler og sikkerhetsvakter. Det er helt tydelig at det er viktige personer som bor her.

Men Jesus eide aldri mer enn det han bar med seg. Ingen kunne bli særlig imponert eller føle posisjonen sin truet ved det. Han sa om seg selv: «Revene har hi, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke noe som han kan hvile sitt hode på.» (Matt.8,20)

Hvordan venter han å gjøre inntrykk på denne materialistiske verden, uten engang å ha et hus å sove i? Han vurderte ganske enkelt ikke rikdom på samme måten som vi gjør. I Bergprekenen sier han klart fra:

«Dere skal ikke samle skatter på jorden, hvor møll og mark ødelegger, og hvor tyver bryter inn og stjeler. Men dere skal samle skatter i himmelen, der hverken møll eller mark ødelegger og tyver ikke bryter inn og stjeler. For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være.» (Matt.6,19-21)

Jesus ble ikke lurt av penger. Det var ikke viktig for ham. Han som var i stand til å betale skatt med mynter fra en fiskemunn, og som kunne gjøre steiner om til brød, kunne lett ha blitt tidenes finansfyrste.

Problemet med rikdom er imidlertid at det virker inn på

vårt forhold til andre mennesker. Dersom jeg vet at en person er velstående, har jeg vanskelig for å være naturlig overfor vedkommende. Jeg blir altfor «hyggelig». (Når alt kommer til alt vet du aldri når du kunne trenge å låne penger.)

Jesu beslutning om å ikke bli opptatt av denne verdens goder, frigjorde ham fra misunnelsen som alltid ligger på lur, og som ville ha virket inn på enhver samtale med noen som var mer velstående eller mindre velstående enn ham. På denne måten var han i stand til å samle all sin energi og følsomhet om de virkelige behovene til de menneskene han tjente, og han kunne handle ut fra kjærlighet alene.

I 2.Kor.8,9 skriver Paulus at «for deres skyld ble han fattig da han var rik, for at dere skulle bli rike ved hans fattigdom.» Ved å velge å gå gjennom denne verden uten å være opptatt av rikdom, valgte Jesus å ikke la noe komme i veien for at han kunne gi seg selv til mennesker. Han var ikke kommet for å frigjøre ting. Han var kommet for å sette mennesker i frihet. Og han gav seg fullt og helt til oss.

Hans framgangsmåte var merkelig, ikke sant? Dersom jeg skulle organisere en rekke kampanjer i forbindelse med min egen virksomhet og skulle sende noen i forveien til å forberede disse, da ville jeg sende en kjekk, pent kledd utsending. En som kunne snakke godt for seg og som på ingen måte ville gjøre meg forlegen. Jesus gjorde det åpenbart ikke på min måte. Han brukte en villmann fra ødemarka, med upassende klær og særegne spisevaner. På toppen av det hele så avsluttet han prekenene sine med å gjøre en høyst uverdige ting; de som var så modige at de ga respons på budskapet hans, dukket han under vannflaten:

Slik stod døperen Johannes fram i ødemarken og forkynte at folk skulle vende om og bli døpt for å få tilgivelse for sine synder. Johannes gikk kledd i en kappe av kamelhår og hadde et lærbelte om livet, og maten hans var gresshopper og vill honning. (Mark.1,4+6)

I store mengder drog folk ut til Johannes for å bli døpt av ham, og han sa til dem: «Ormeyngel! Hvem har lært dere hvordan dere skal unnsnippe den kommende vrededom?» (Luk.3,7)

Hvor taktløs går det an å være? Hvis jeg var Jesus, er jeg redd for at jeg ville brukt mesteparten av min tid til å forklare min forløpers handlinger. Hele Jesu liv var imidlertid preget av at han valgte de personene en minst skulle tro. Han vurderte alltid menneskene annerledes enn jeg gjør. Dette synet på mennesker blir enda tydeligere når vi ser på noen av de andre valg han gjorde.

Hans brokete flokk

Når vi får en ny president i USA, følger alle nøye med for å se hvem han omgir seg med, hva slags stab og kabinett han velger. Så kommer Guds Sønn til jorden, og han begynner å avsløre hva slags «regjering» han vil ha ved å sette sammen sitt reisefølge.

Jeg ville bedt ham dra til det beste presteseminaret og plukke ut minst tre professorer som hadde taket på teologi og alle forgreiningene der. Så skulle han dra til Hollywood og finne folk med «utstråling». Noen som kunne påkalle folks oppmerksomhet og forklare dem hva han mente når han sa noe.

Deretter kunne han gå til Wall Street og hente noen få millionærer. (Det er alltid godt å ha noen få av dem med på laget.) Og så til slutt skulle han, og dette er viktig, gå til helsestudioet og ta ut seks livvakter, ellers kunne disse religiøse lederne få ham korsfestet.

Men Jesus spurte ikke meg om råd. I stedet gikk han ut på gatene og ned på bryggene og plukket ut det mest underlige mannskap som noen gang er blitt sendt ut med oppdrag om å forandre verden. På femten meters avstand ville du trolig ha kjent fiskelukt fra dem. Han hadde en selot og en skatteoppkrever med på laget. Noen av dem snakket med en aksent som virket fremmed og var vanskelig å forstå, og som slett ikke passet med teamets behov for veltalenhet. Jesus ble bestandig funnet mellom de lave i samfunnet; fra de voldsomme til lurendreiere og de med sansen for det sensuelle.

Jeg ville ha sparket Peter innen en uke eller to etter at han ble ansatt. Livet hans bar preg av at han alltid snakket før han tenkte. Det at han var så impulsiv, reduserte muligheten hans til å gjøre nytte for seg til toppen 50%. Likevel lot Jesus ham bli, og han gav ham til og med en forgrunnsstilling. Hvordan kunne det skje med mindre Jesus vurderer mennesker langt annerledes enn jeg gjør, og tålmodig kaller fram det beste i dem?

Jeg synes det er svært oppmuntrende å studere medarbeiderne hans. Dersom han kunne arbeide med dem, da kan han arbeide med meg... og deg. Han bruker ikke de kriterier som vi naturlig ville bruke. En stillingsannonse beregnet på de som strever og har tungt å bære var trolig ikke den beste måten å samle de dyktigste etterfølgerne på. Og han fortsetter med å kalle de en minst skulle tro:

Brødre, tenk på hvem dere selv er, dere som er kalt: ikke mange vise, menneskelig talt, og ikke mange med makt eller av fornem ætt. Men det som går for å være uforstandig i verden, utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Det som regnes som svakt i verden, utvalgte Gud seg for å gjøre det sterke til skamme... for at ikke noe menneske skal rose seg overfor Gud. (1.Kor.1,26-27,29)

Hans kjærlighet og synet på enkeltpersoner går langt utover grensene for min logikk, men det er svært forenelig med hans natur.

Det eneste som nå gjenstår, og som kunne ha reddet omdømmet hans, er en rask og overveldende befrielse fra døden. Men jeg er redd for at hans død ødela enhver mulighet for å gjøre inntrykk. La oss se hva som skjedde.

Måten han døde på

Vi vil alle være enige om at Jesus døde en ille død. Likevel finner jeg at jeg ikke forstår fullt ut hvilken skam han var utsatt for. Beskrivelsene i Bibelen gjorde ikke noe inntrykk på meg: «For ordet om korset er dårskap for dem som går fortapt...» (1.Kor.1,18) Korset var aldri en dårskap for meg. Jeg så det alle steder. Yndefullt prydet det høye kirkespir. I blankpusset sølv eller polert tre var det brukt som dekorasjon i kirker og andre kristelige bygninger. Det hang rundt vakre halser som et kostbart smykke. Det prydet jakkeslag, og var trykt på det elegante brevpapiret til de store kirkene. Det ble sunget om og forkynt. Folk bar store og tunge kors for å gjøre bot eller få

offentlig omtale. Korset gjennomsyret min verden. Men det var aldri en dårskap. Hvordan kunne det være noe tåpelig?

Så gikk det opp for meg at jeg ikke virkelig forstod korset. Først og fremst fordi ingen dør på kors i våre dager. Hadde Jesus kommet til vår tid, ville vi behandlet ham mye mer menneskelig. Vi ville ha henrettet ham i den elektriske stol; hengt ham; gitt ham gass; plassert ham framfor eksekusjonspelotongen eller gitt ham en sprøyte med en dødelig dose. Det er slik mennesker blir henrettet i dag.

Forestill deg resultatene av en slik moderne henrettelse. Jeg ville da samle folk på gatene og vitne på denne måten: «Kjære nabo, min beste venn døde nettopp i den elektriske stolen for deg. Dersom du vil tro dette og ta opp din elektriske stol og følge ham, så skal du bli frelst.» Våre kjente sanger og salmer ville helt sikkert være annerledes. Kan du høre oss syngende: «Til den ærverdige elektriske stol, til den eldgamle stol vil jeg fly...» Eller: «Kom til Jesus hver og en, i gasskammeret er det rom...» Eller: «Eksekusjonspelotongen vil jeg aldri svike...»

Vi ville bli til latter for verden. Vi ville være pinlig berørt over at vårt «håp» døde på en så skammelig måte, selv om vi visste at han var stått opp igjen. En slik død er det virkelig vanskelig å fordøye i forhold til vårt bilde av korset. La oss omskrive Skriften og høre hvordan det lyder.

«Jøder spør etter tegn, og grekere søker visdom, men vi forkynner Kristus henrettet ved elektrisk strøm. For jøder er dette anstøtelig og for hedninger uforstand...» (Fritt etter 1.Kor.1,22-23)

«For jeg hadde bestemt at jeg ikke ville vite av noe annet hos dere enn Jesus Kristus og ham henrettet i den elektriske

stol.» (Fritt etter 1.Kor.2,2)

Dersom jeg skulle identifisere meg med noen i deres død, ville jeg at det skulle være en heltmodig død, verdig til æresmedaljer, istedenfor en vanlig forbryterdød. Hans «beger» var mer enn bare en død, det var den skammelige, nedverdiggende dom som er en følge av å bære alle skapningers synder, forbrytelser og grusomheter på sine skuldre.

La oss nå ta et tilbakeblikk for å se hva vi har oppdaget så langt.

Muligheten til å velge

Når jeg ser på de stikkordene for Jesu natur som vi har diskutert: født i en stall, usikkert farskap, forfedre med dårlig rykte, vanlig navn, feiladressert kunngjøring, lite pent utseende, oppvokst i et dårlig nabolag, eide ingenting, omgav seg med lite tiltrekkende medarbeidere og døde en skammens død, da ser jeg at ingenting ved hans komme passer med de metoder jeg automatisk tenker på, når jeg tenker på det «å vinne verden».

Hele hans framtreten kan enklest beskrives som ikke-truende og ikke-manipulerende. Det virker som hans måte å lede på er ved svakhet på hvert eneste trinn i livet. Han hadde ingenting i verden, men alt i Gud og Den Hellige Ånd.

Ved å komme slik til oss kunne han være sikker på at vårt svar til ham ville være ærlig. Han benyttet ikke metoder som kunne tvinge oss eller skape noe mindre enn ekte tro. Dette er kjennetegnet på ekte kjærlighet. Det at han var en person som var vendt mot andre, en tjener overfor andre, gjorde at han

ønsket å frigjøre dem til å bli så ekte og ærlige som mulig. Han ønsket at de skulle være i stand til å treffe oppriktige avgjørelser.

På høsttakkefesten i 1956 skalv jeg mer av frykt og spenning enn av den bitende kulden i Memphis i Tennessee, da jeg holdt en ring i hånden og spurte Ada Faye Brown om hun ville bli min hustru. Heldigvis svarte hun ja. Jeg kunne ha gjort det på en annen måte. Jeg kunne holdt ringen i den ene hånden og en pistol i den andre, og fortalt henne at hun for sitt eget beste burde gifte seg med meg. Dersom det hadde skjedd på den måten, måtte jeg ha latt hunden smake på hvert eneste måltid som hun stelte i stand for meg, for å se om den overlevde. Kjærligheten søker bare et ærlig svar.

Vi treffer så få oppriktige avgjørelser i livet. De fleste av våre valg er gjort under påvirkning utenfra. Men når det kommer til den mest avgjørende beslutningen i livet - vårt standpunkt overfor Gud - ber Jesus oss kun om å være sannferdige. Slik får vi en henvendelse som kjærlig frigjør oss til å ta en oppriktig avgjørelse. Vi kan ta imot eller avvise. Gud nekter å øve vold mot vår personlighet og vår evne til å velge. Det er kjærlighet.

Trendsetteren

NUMMER EN

Dersom vi skulle undersøke Bibelen objektivt, og forsøke å føre opp hendelser og personer etter det fortrinn de har, blir Jesus uten tvil den sentrale skikkelsen. Jesus sa selv: «Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg. Hadde dere kjent meg, hadde dere også kjent min Far. Fra nå av kjenner dere ham og har sett ham.» (Joh. 14,6-7)

Den Hellige Ånd hjalp Paulus til å se Jesus slik det er skrevet i hans brev til Kolosserne:

Han er den usynlige Guds bilde, den førstefødte, som står over alt det skapte. For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og usynlige, de som troner og de som hersker, både makter og myndigheter, alt er skapt ved ham og til ham. Han er før alle ting, og alt består ved ham, han er hodet for legemet, som er kirken. Han er opphavet, den første som stod opp fra de døde, så han i ett og alt kan være den fremste. Det var Guds vilje å la hele sin fylde ta bolig i ham, og ved ham forsones alle ting med seg selv, alt i himmelen og på jorden, da han skapte fred ved hans blod, på korset. (Kol. 1.15-20)

Siden Jesus er alt det Gud er, bare i en menneskeskikkelse, og siden alle skatter av visdom og kunnskap er i ham, kan hver av oss si:

Skal jeg lære Gud å kjenne, må jeg lære ham å kjenne gjennom Jesus.

Skal jeg få kunnskap, så er den gjemt i Jesus.

Skal jeg få visdom, vil jeg finne den i Jesus.

Hvis Gud bor i meg, er det fordi Jesus bor i meg.

Ønsker jeg å studere Gud, må jeg studere Jesus.

Dersom Den Hellige Ånd er virksom i mitt liv, vil jeg høre ham snakke om Jesus.

Hans personlighet, liv og ord skulle vi gripe fatt i og innta med all vår energi. I alt må han ha herredømmet. Jeg må likevel bekjenne at andre ting har hatt større plass i mitt liv. Altfor mye av mitt tankeliv er sentrert om de ting som synes å gi sikkerhet, f.eks. å skaffe penger og titler, og å virkeliggjøre mine mål i livet. Kanskje har dette fått større betydning nettopp på grunn av mitt mangelfulle syn på hvem Jesus virkelig er. Åndelig nærsynthet synes å fordreie mitt syn. Alt som «fungerer» og har «framgang» (slik jeg ut fra min kultur forstår ordet framgang), det velsigner han. Og alt som har hans navn knyttet til seg, fungerer og har framgang fordi jeg gjør det på Jesu måte (slik tenker jeg ofte). Slik aksepterer jeg ukritisk mange verdslige system som har suksess, som inspirert av Gud, ganske enkelt fordi de skjuler seg bak Jesu navn eller antar form av å være en kirke.

Men å innse at jeg har tatt feil, er nødvendigvis ikke det samme som å forstå og følge det som er riktig. Hvordan får

jeg rettet opp dette feilaktige synet? Må jeg virkelig leve slik Jesus gjorde? For å finne svaret på dette, skal vi se på en befaling som Jesus gir og legger vekt på, og som han bokstavelig talt krever at disiplene retter seg etter.

EN FOR ALLE

Jesus ga mange befalinger til disiplene og alle de som ville følge ham, men alle disse er underlagt det største påbudet han gav oss: «Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre. Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre. Har dere kjærlighet til hverandre, da skal alle kunne se at dere er mine disipler.» (Joh.13,34-35)

To ting fanger umiddelbart oppmerksomheten min når jeg leser dette. For det første har Jesus bare gitt ett kjennetegn på sine etterfølgere, kjærligheten de har til hverandre. Ikke min bibelkunnskap. Ikke min klesstil, eller hvor mye av kroppen klærne dekker. Ikke de ritualene jeg går igjennom hver uke. Ikke mitt medlemskap i en bestemt organisasjon. Ikke hårlengden min eller andre ting jeg måtte pynte meg med. Ikke engang at jeg er rettroende. Bare min kjærlighet til andre viser hvem jeg virkelig er.

Når jeg sier dette, så protesterer fornuften min øyeblikkelig. Det høres ut som om Kristus benekter hvor viktig kunnskap, et hellig liv og et skikkelig utseende er ved å si at bare de som elsker, er hans. Han nevner ikke engang den riktige rekkefølgen for åndelig erfaring og praktisering i denne sammenhengen. Hva med overbevisning, frelse, helliggjørelse, dåp, et hellig liv og det å gi tiende? Er ikke dette kjennetegn? Vil ikke dette like snart vise hvem jeg er? Kanskje vi mener

det, men Jesus legger virkelig ikke noen vekt på dem her. Er det et billig og lett evangelium han meddeler oss til slutt? På ingen måte! Jeg bruker ikke lang tid på å innse at jeg er en håpløs egoistisk og ukjærlig person (med noen viktige, men ikke gjennomførte unntak), uten Kristi nærvær og kraft i meg.

Det andre punktet som fanget min oppmerksomhet, var hans befaling om å elske hverandre «som jeg har elsket dere». Jeg visste det var en hake ved det hele. Betyr det at vi alle må bli korsfestet slik han ble, ellers elsker vi ikke slik han gjorde? For å være ærlig, så finner jeg den tanken lite tiltrekkende og svært upraktisk. Dersom alle kristne fikk seg selv korsfestet, hvem skulle da spre evangeliet? Dette kunne gi opptakten til et interessant, nytt kirkerituale. Men vent litt! Da Jesus gav dette bemerkelsesverdige budskapet til disiplene sine, var han enda ikke blitt korsfestet, og likevel ser det ut som de forstod hva han mente. Ikke engang Peter spurte: «Hva mener du med å elske?» Noe ved hele Jesu væremåte overfor disiplene inntil dette øyeblikket hadde ikke bare overbevist dem om hans kjærlighet til dem, men også gitt dem et praktisk, anvendelig eksempel.

Dersom vi ønsker å la noen i vår kultur vite at vi elsker dem, sier vi bare «jeg elsker deg». Selv om Jesus kan ha gjort det på den måten, er det ingen ting som tyder på det. Jeg tviler på at han stilte disiplene opp på rekke og sa: «Peter, jeg elsker deg. Jakob, jeg elsker deg. Johannes, jeg elsker deg. Judas, jeg hm...» Jesu tjenerholdning overfor disiplene viste tydelig hans kjærlighet. Ingen hadde noen gang elsket dem på en så totalt uselvisk måte. Dette budet og eksempelet er så viktig at straks du ser det tydelig, vil du se at det er den røde tråden som vever hele Det nye testamente sammen.

ALLE FOR EN

Få tema er klarere i Det nye testamente enn kjærlighets-temaet. Jesus understreker selv den betydningen det har:

En av de lovkyndige blant dem ville sette ham på prøve, og spurte: «Mester, hvilket bud er det største i loven?» Han svarte: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det største og første bud. Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv. På disse to bud hviler loven og profetene.» (Matt.22,35-40)

Med andre ord: «Dette er det Bibelen handler om.» Utrolig! Etter å ha oppdaget at kjærligheten til Gud og kjærligheten til nesten har en så framtreddende stilling, ble det et sjokk for meg da jeg oppdaget at et slikt utsagn manglet i de store læreuttalelsene fra kirkesamfunnene, manglet i de store systematiske teologiene, manglet i trosbekjennelsene, og mest beklagelig, manglet i våre daglige liv.

Men dekker Jesu tjenerholdning alle sider av Jesu kjærlighet? Og hva er det kjærligheten vil gjøre? Apostelen Paulus kommer med en klassisk uttalelse om kjærlighet i 1.Kor.13. Her forteller han oss at tungetale og veltalenhet, profetisk gave og kunnskap, tro og veldedighet, alt er verdiløst uten

kjærlighet. Det treffer oss på våre svakeste punkt. Det kommer flest talerinnbydelser til den veltalende; den som kan rive oss med og som kan begeistre oss ved muligheten av å snakke med englers tunger. Men Paulus fordømmer disse dynamiske talerne dersom de ikke har kjærlighet. Fra tid til annen tar profetiske studenter landeveien fatt for å åpenbare for oss tider, årstider og dager, eller gi oss det siste ordet direkte fra Gud. Vår nysgjerrighet får oss til å ta imot dem med åpne armer, men igjen regner Paulus det for null verdt dersom det er uten kjærlighet.

Jeg underviser ved en høyere skole. Der står kunnskap høyt i kurs. Kunnskap er det eneste vi vet hvordan vi skal gradere, og det er det eneste som til slutt vil gi en universitetsgrad som belønning. De som har slik kunnskap og slik rang, blir framholdt som eksempler i vår institusjon og andre steder, likevel betrakter Paulus det som tåpelighet dersom ikke kjærlighet er drivkraften.

Tro og trosundervisning er god forretning innen kristne kretser. Dersom en trosutøver skulle komme og ærklære at han ville flytte fjellet Pike's Peak fra Colorado til Nebraska og så gjorde det ville et hvert nyhetsmedium i hele landet følge ham nådeløst, og han ville være en av de mest etterspurte talerne til de største auditoriene. Demonstrert tro er populært, men Paulus flytter det ned på linje med hedenskap dersom ikke motivet er kjærlighet.

Verden godtar gladelig innsatsen til en menneskevenn. Spesielt en som er så generøs at han til og med er villig til å la kroppen sin brennemerkes som slave, for dermed å vise at han tilhører noen andre. Men selv det kan merkelig nok være motivert av noe annet en kjærlighet, og bli helt meningsløst.

Noen gaver blir gitt for å få innflytelse eller for å få skattefordeler.

Veltalenhet, tro, kunnskap og gaver er alle gode og gagnlige i våre øyne, men kjærligheten er det høyeste en kan oppnå. Selv det gode og gagnlige fører til død dersom det ikke er motivert av kjærlighet.

Paulus gir videre en mektig, overveldende liste over hva kjærligheten er og hva den gjør:

Kjærligheten er tålmodig
Kjærligheten er velvillig
Kjærligheten misunner ikke
Kjærligheten skryter ikke
Kjærligheten er ikke hovmodig
Kjærligheten gjør ikke noe usømmelig
Kjærligheten søker ikke sitt eget
Kjærligheten blir ikke oppbrakt
Kjærligheten gjemmer ikke på det onde
Kjærligheten gleder seg ikke over urett
Kjærligheten har sin glede i sannheten
Kjærligheten utholder alt
Kjærligheten tror alt
Kjærligheten håper alt
Kjærligheten tåler alt
Kjærligheten faller aldri bort

Den som er en rett tjener, gjør dette. Det er tjenerskikkelsens natur. Hør også hvor nødvendig kjærligheten er i brevene fra Johannes:

Hva kjærlighet er, har vi lært av at Jesus gav sitt liv for oss. Så skylder også vi å gi vårt liv for brødrene. Men den som ser en bror lide nød og lukker hjertet til for ham når han selv har mer enn nok å leve av, hvorledes kan han ha Guds kjærlighet i seg? Mine barn, vår kjærlighet må være sann, ikke tomme ord, men handling. (1.Joh.3,16-18)

Da jeg ble slått av den kjennsgjeringen at vårt forhold til Gud og vår effektivitet i verden avhenger av vår evne til å elske hverandre, begynte jeg å se at det i Det nye testamente er et vell av veiledning om hvordan vi skal behandle «hverandre». Her er et lite utvalg:

Vær vennlige mot hverandre
Sett de andre høyere enn dere selv
Ha det samme sinnelag mot hverandre
Døm ikke hverandre
Lev i fred og bygg hverandre opp
Ta imot hverandre
Forman hverandre
Hils hverandre med et hellig kyss
Ta dere av hverandre
Tjen hverandre
Bær over med hverandre
Vær gode mot hverandre og vis medfølelse
Tilgi hverandre
Underordne dere under hverandre
Lyv ikke for hverandre
Trøst hverandre
Oppbygg hverandre

Vent på hverandre
Be for hverandre
Elsk hverandre (mange ganger)

Igjen ser vi at en sann tjenerskikkelse oppfyller disse påbudene ved sin natur, det den er tenkt å skulle være. For mange år siden hørte jeg en taler på en påskemorgengudstjeneste slå fast at Bibelen har mye å si om hva vi skal tro, men lite å si om hvordan vi skal forholde oss til mennesker. Ingenting kunne være lengre fra sannheten! Det er på tide at vi tar denne overflodskilde av veiledning og utvikler en lære om hvordan vi skal forholde oss til hverandre. Det kunne sette oss i bedre stand til å leve som innbyggere av Guds rike. Med denne forståelsen av forholdet mellom mennesker kan vi se Bibelens prinsipp i deres rette perspektiv. Det kunne også føre til mindre misbruk av Bibelen til egen fordel.

Jeg har hvert år bedt elevene om å skrive kort om den læreren som har hatt størst innflytelse på deres liv og som har gitt dem størst motivasjon for læring. Uten unntak var dette lærere som var glad i dem, og som også viste sin kjærlighet. Sakkyndighet på området og utsøkte metoder i undervisningen var sekundært i forhold til den virkning kjærlighet hadde. Jeg kjenner likevel ikke til noen utdanningsinstitusjon som velger fakultetets lærerstab ut fra deres evne til å elske. Dette gjelder også bibelskoler.

Disse eksemplene på nødvendigheten av å elske slik Jesus elsket, er helt sikkert ikke uttømmende. Det vil forhåpentligvis bli klart for oss at Jesu tjenerskikkelse gir svar på alle de spørsmålene vi måtte ha om kjærlighet.

EN AV MANGE

Jesu store yppersteprestlige bønn som vi finner i Johannevangeliets kapittel 17, kan bare bli forstått når det sees i sammenheng med hans tidligere bud om å elske hverandre. I sin store befaling i kapittel 13 har han gjort det klart at vårt forhold til Gud blir avslørt ved vårt forhold til hverandre. I sin bønn åpenbarer han nå at også evangelieutbredelsen er nær knyttet til min evne til å elske min bror.

Fem ganger i sin store bønn ber Jesus om det samme - en gjentakelse som skulle fange vår oppmerksomhet. For sine etterfølgere ber han om at de alle må bli ett. Hans bønn er oppsiktsvekkende enkel. Han ber om at vi må bli ett, slik som han og Faderen er ett! Jeg må tilstå at selv om jeg tror på treenigheten, så forstår jeg den ikke. Det er vanskelig for meg å forstå hvordan tre adskilte og forskjellige kan være en, uadskillelig Gud, uten å være en komite. En komite som kanskje stemte to mot en for å sende Jesus til jord. Likevel var deres enhet slik at Jesus kunne si: «Den som har sett meg, har sett Faderen.» Hva slags enhet må vi ha for å kunne si: «Dersom du ønsker å vite hva slags kristen jeg er, kan du bare studere en annen kristen... jeg er slik som ham»? For at dette skal være mulig, må det skje en forandring og en forbedring av den kjærlighet vi uttrykker overfor hverandre innen og på tvers av de ulike trosretningene.

Et annet uttrykk som han knytter til sin bønn om enhet, har alvorlige følger for utbredelsen av evangeliet. Han ba: «jeg i dem og du i meg, så de helt og fullt kan være ett. **Da vil verden skjønne at du har sendt meg**, og at du har elsket dem slik du har elsket meg» (Joh.17,23 uthevelsen er min). De fleste av mine misjonsframstøt har dreiet seg om å utvikle enda mer oppfinnsomme måter til å få evangeliet gjennom verdens forsvarsverk. Slik har jeg funnet bedre salgsmåter for personlig sjelevinning, bedre måter å sette opp program på for stormøter, flinkere talere og mer oppsiktsvekkende bruk av media. Og likevel ligger kraftkilden til å vinne verden mer effektivt i det å elske hverandre og framkalle den enhet som Jesus ber for. Hvorfor skulle verden høre på oss før de ser den frukt som best viser at vi tilhører Kristus? Inntil denne frukt av enhet kan sees av alle, er kristendommen bare enda et filosofisk system, egnet til å diskutere, men ikke til å bli levd etter. Vi kan tydelig se at egoisme er årsaken til splittelse og at tjenerholdning er grunnlaget for enhet. Dersom sann kjærlighet ble sett blant oss, kunne verden til og med begynne å bane seg en vei fram til vår dør og «rive himmelriket til seg med makt.»

I sin befaling i Joh.13, og i sin bønn i Joh.17, stiller Jesus sine etterfølgere fram for verdens dom: «Alle skal kunne se at dere er mine disipler» og «da vil verden skjønne at du har sendt meg». På nytt protesterer min fornuft. Det virker så urettferdig! Jeg har gjemt mesteparten av livet mitt bak den tanken at «du kan ikke dømme meg; du ser bare det ytre, men Gud ser til hjertet». Dette kan være sant. Likevel har Gud her gitt verden myndighet til å kontrollere frukten av frelse og vekst.

Jeg har et tre i hagen min, og da jeg kjøpte huset, ble jeg

fortalt at det var et ferskentre. Det har riktignok samme form som et ferskentre og det har samme type blader som et ferskentre, men i løpet av alle disse årene har det aldri vokst en fersken på det. Når jeg bestemmer meg for å gå løs på treet med øks, slik at det ikke lenger vil stå i veien på bakken, vil det kanskje bønnfalle meg: «Ikke hogg meg ned. Du kan ikke dømmе meg ut fra det ytre. I hjertet mitt er jeg virkelig et ferskentre.» Slike unnskyldninger vil det ikke bli tatt hensyn til. Det ble skapt og plantet for frukt ikke for ferskenhjerter!

Spørsmålet som jeg må stille meg, er om jeg er med og oppfyller Jesu bønn. Er jeg en port til hans himmelrike, eller er jeg en lås på døren som ikke vil slippe noen inn uten at de har den rette nøkkelen; min nøkkel selvfølgelig?

På nytt står jeg overfor hvor nødvendig det er å elske og tjene andre først for å bli gjenkjent som kristen, dernest for å være effektiv i å vinne verden. Hva sier bibelordet? Dersom jeg skal elske slik Jesus befalte og være ett med legemet slik han ba om, da må jeg vite at han har åpenbart Faderen fullt og helt, og at han er mitt eksempel. Dersom jeg er fyllt med Den Hellige Ånd, da må jeg høre hans tale om Jesus, og følge Åndens ledelse til å være slik Jesus var.

Trendsetteren Jesus

INNENFOR VÅR REKKEVIDDE

Ingen lære er noen trussel eller får noen konsekvens før vi prøver å anvende den i våre liv. Det er også tilfellet med dette studiet av Jesus. Våre liv vil være trygge og gå sin vante gang inntil vi våger å leve slik vår Herre gjorde. På det tidspunktet kan vi forvente at Jesu løfte blir sant: «Og dere skal hates av alle for mitt navns skyld.» (Matt.10,22) Dette løftet er et sjeldent syn blant mannakornene.

Vi så i den første delen av boka at mange av omstendighetene i Jesu liv synes å være plantet for å vise Faderens karakter og formål. De er ikke bud som vi skal leve etter. Jeg kan f.eks ikke bli født i en stall, og hvem mine foreldre er finnes det heller ingen grunn til å tvile på. Jeg kan heller ikke få et vanlig navn eller få min fødsel kunngjort av engler. Selv om jeg vokste opp i fattigdom og i et dårlig nabolag, er ikke det av noen særlig betydning for deg. Det samme ville være tilfellet for andre kjennetegn ved Jesus, f.eks. hans tvilsomme

medarbeidere og hans skammelige død.

Selv om dette for oss utelukkende er beskrivelser av hans liv, og ikke kan kopieres så lett, så er hans natur slik den blir uttrykt i hans undervisning om «den største i himmelriket» helt bestemt innen vår rekkevidde.

Når det gjelder hans væremåte, er vi ment å følge hans eksempel.

Hvem er størst i himmelriket?

«Den som vil være stor blant dere, skal være alles tjener, og den som vil være den fremste blant dere, skal være alles trell.»

«Dere vet at de som regnes for å være folkenes fyrster, er herrer over dem, og deres mektige menn hersker over dem med makt. Men slik er det ikke blant dere.»

«Når jeg som er herren og mesteren, har vasket deres føtter, så må også dere vaske hverandres føtter. Jeg har gitt dere et forbilde: Slik jeg har gjort mot dere, skal også dere gjøre. Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Tjeneren er ikke større enn sin herre.»

«Den som gjør seg selv liten som dette barnet, han er den største i himmelriket.»

«La de små barn komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til.»

«Den største av dere skal være som den yngste, og lederen skal være som en tjener.»

«Den som vil være den første, må være den siste av alle og tjener for alle.»

«For den som er den minste av dere alle, han er stor.»

Mark.10,43-44; 10,42-43; Joh.13,14-16; Matt.18,4;
Mark.10,14; Luk.22,26; Mark.9,35; Luk.9,48

TIL DIN TJENESTE

Den som vil være den fremste blant dere, skal være alles trell.

Da Jesus begynte å lære disiplene sine hva det betydde å være den største i himmelriket, underviste han om seg selv, for han var og er i sannhet den største i Guds rike. Da hadde disiplene allerede hatt mulighet for å iaktta Jesus som tjener, og de forstod hva han mente.

Den største må være alles trell, en tjener. Hvor totalt motsatt av alle mine tilbøyeligheter. Min kultur lærer meg at hvis jeg bare følger den kristne rettesnor for et rent liv, så vil Gud lønne meg med velstand og styrke min posisjon helt til jeg blir sjef, ja, kanskje til og med president. Hvor fremmed at Jesu sanne natur skulle være så forskjellig fra mine storhetsdrømmer.

Hvordan ville min familie reagere dersom jeg kom hjem og skrøt av at jeg var blitt valgt som slave? Det ville trolig ikke bli stor jubel! Det er faktisk ikke noe som jeg ville gå rundt og skryte av. Det er kanskje slik at ingenting ved Jesu natur og den måten jeg lever den ut på, lar seg bruke som reklame.

En måte å komme utenom det å leve som en tjener, er ved å utvelge en «pen» kundekrets som jeg kan tjene med glede. Men Bibelen vil ikke la meg slippe unna ved å tenke slik. Jesus

sa: «...tjener for alle».

Tjenerens oppgave er å gjøre alt han kan for å gjøre livet bedre for andre slik at de kan være fri til å være og gjøre alt de har mulighet for å være og gjøre. En tjener er ikke først og fremst interessert i seg selv, men i andre. Det er likevel ikke slaveri jeg snakker om. Å være tjener er et kjærlighetens valg vi gjør for å tjene andre. Det er ikke et resultat av tvang, eller det som med et «fint» ord kalles manipulasjon; det at noen på en tilslørt måte prøver å dra fordel av oss.

Ikke snuble over dørmatta

Det gir ingen glede å være dørmatte, selv om det skulle være «Jesu dørmatte». Vi kan lett bli et bytte for manipulasjon og rett og slett bli en dørmatte, med mindre vi forstår den underliggende virkning som manipulasjon har og hvordan Jesu natur forebygger dette.

Manipulasjon gjennomsyrrer vårt forhold til andre. På lure og listige måter får vi andre til å gjøre som vi vil. Når de gir etter for vår smartheit, respekterer vi dem ikke for det; vi ser faktisk ofte ned på dem. Og når de ikke gir etter, gir vi dem ofte i rettferdig harme beskjed om hvordan de skulle være villige til å tjene oss.

Det har vært de som har bedt meg om å gjøre noe som jeg visste ikke ville være til deres beste, og når jeg avslo så vennlig som jeg kunne, ville de si: «Men jeg trodde du var en kristen. Skulle ikke en kristen gjøre dette?» Dette fører oss inn i et skyld-dilemma! Når jeg ikke ønsker å gjøre noe, men gir etter for å slippe skyldfølelse eller for å slippe å miste ansikt overfor

betydningsfulle personer, eller når jeg ikke våger å si «nei», da er jeg blitt manipulert.

Etter at jeg er blitt manipulert, føler jeg meg enda verre. Jeg vet at jeg igjen er blitt lurt, og min selvfølelse synker enda noen hakk. Kanskje den sterkeste formen for manipulasjon er når noen antyder at dersom en kristen noen gang ville gjøre det eller det for dem, så ville de kanskje overveie å bli kristne selv. Det ender selvsagt opp med at det til slutt blir et spørsmål om jeg vil være den som fører dem inn i Guds rike ved å gjøre dette for dem.

Noen ganger blir vi tvunget til å gjøre noe av mennesker som enten holder tilbake kjærlighet eller penger til vi gjør det de vil. Foreldre spiller av og til syke, for å få barna til å adlyde. Vi kunne nevne flere eksempler.

Jesus var ute for noen typiske tilfeller der mennesker prøvde å dra fordel av ham. Noen av fariseerne og herodianerne ble sendt til ham for at de skulle fange ham i ord:

De kom og sa: «Mester, vi vet at det du sier, er sant og at du ikke bryr deg om hva andre mener. For du tar ikke hensyn til person eller rang, men lærer oss hva som er Guds vei. Si oss: Er det tillatt å betale skatt til keiseren eller ikke? Skal vi betale eller la det være?» Men Jesus merket hykleriet deres og sa til dem: «Hvorfor setter dere meg på prøve?» (Mark.12,13-15)

Den beste måten å motstå manipulasjon på er ved å være ydmyk; å vite hvem en virkelig er og vedkjenne seg det. Jesus visste hvem han var og han var trygg på seg selv, dermed lot han seg ikke påvirke av deres smiger. Dersom det hadde vært

meg, ville jeg sikkert tenkt at endelig ble jeg anerkjent av disse menneskene for det jeg virkelig var, og dette var det rette tidspunktet for virkelig å trå til. Det er ikke noe galt ved å motta sann anerkjennelse, men ydmykheten er var overfor smiger og avslører den.

Jesus sto imot manipulasjonen på det sterkeste, slik han også hadde gjort ved et tidligere sammenstøt:

Da kom fariseerne og gav seg til å diskutere med ham. For å sette ham på prøve bad de ham om et tegn fra himmelen. Da sukket han dypt og sa: «Hvorfor krever denne slekt et tegn? Sannelig, jeg sier dere: Denne slekt skal ikke få noe tegn.» Dermed gikk han fra dem, steg i båten igjen og drog over til den andre siden. (Mark.8,11-13)

Jesus visste at fariseerne kom av fiendtlige grunner, og ikke for å få hjelp. Ofte ligger slikt fiendskap åpent i dagen. Utfra ydmykhet (ved å være den han var, verken mer eller mindre) var Jesus i stand til å uttrykke det sinnet han i øyeblikket følte. Og fordi det ikke var fruktbart å fortsette diskusjonen, drog han seg tilbake fra dem.

En annen måte å stå imot manipulasjon på, er altså ved tilbaketrekking. Jesus benyttet seg av det mer enn en gang. Johannes skriver at «Jesus forstod at de ville komme og føre ham bort med makt for å gjøre ham til konge. Derfor gikk han fra dem opp i fjellet, han alene» (Joh.6,15).

Et særlig kjennetegn ved manipulasjon er at den fratar oss vår evne til å velge. Den tvinger oss forsvarsløst inn i det mønsteret eller den formen som andre har valgt for oss. Ikke en av de personene som prøvde å dra nytte av Jesus, fikk det

svaret de ventet. Hver og en av dem fikk høre hva han virkelig mente. Noen trakk han seg bort fra. I hvert enkelt tilfelle beskyttet han sin mulighet til å velge.

Da Jesus erklærte at han valgte å gi sitt liv, og at ingen tok det fra ham, beskrev han kjærlighetens grunnelement. Kjærligheten gjør alltid det som er rett og den gjør tjenester for andre, men det er alltid et valg. Du kan bare elske ved å velge å gjøre det. Virkelig kjærlighet kan ikke komme som et resultat av påbud, makt eller manipulasjon. Et hvert forsøk på å frata noen retten til å velge, er å øve vold mot deres personlighet. Når jeg merker at min egen rett til å velge er truet, da vet jeg at jeg ikke er elsket, og at det ikke er det rette tidspunktet til å tjene.

I ydmykhet kunne jeg da f.eks. si: «Det kan godt være at det ikke er tilfelle, men jeg føler meg presset og manipulert. Jeg kan verken velge eller handle ut fra kjærlighet når jeg føler det slik. Derfor trekker jeg meg ut av denne situasjonen, inntil jeg kjenner meg fri til å gjøre det valget jeg mener er riktig.»

Når manipulasjon blir avslørt i en anmodning, kan et enkelt «nei» være det rette svaret. Et krav om begrunnelse er ofte en del av den manipulerende prosessen. For virkelig å stå imot, må vi vite at vi ikke er forpliktet til å gi noe svar, men vår frihet til å være oss selv må vi verne om, slik at vi kan gjøre kjærlige valg overfor andre.

Når vi sier «nei», vil den personen som har forsøkt å tvinge oss, ofte lage stort oppstyr. Det er også en del av den manipulerende prosessen. Og det hører med til den prisen vi må betale dersom vi vil bevare vår selvstendighet. Men ikke la oppstyret lure deg. Det kan nemlig være en del av den helbredende prosessen som en manipulator må igjennom.

En manipulator er en syk person. Dersom vi lar noen få

lov til å manipulere oss, har vi bidratt til å forsterke vedkommendes sykdom. Å motsette seg manipulasjon, selv om det kan være vanskelig og kan forårsake mye oppstyr, er å styrke vedkommendes sunnhetstilstand, og det styrker virkelig også vår egen helse.

En annen form for manipulasjon som den som prøver å leve Jesus-livet ofte kommer ut for, er rettet mot en selv. Vi ser behovene i verden og innser at verden trenger oss, og så er vi så få. Da blir det umulig å hvile. Vi prøver å møte et hvert ekte behov som kommer, helt til vi er tappet for alle krefter og synker sammen, fullstendig knust, og sier at vi aldri mer kan bli i stand til å leve på Jesu måte igjen.

På nytt gir ydmykhet oss svaret. Vi er ikke Gud. Derfor kan vi slutte med å prøve å være ham, og slutte med å prøve og løse alle verdens problemer; vi, med alle våre begrensninger. Når vi ærlig innrømmer for oss selv at det går på stumpene løs, da er det riktig å trekke seg tilbake for å hvile for en tid. Jesus tok ofte disiplene med seg til steder hvor de kunne hvile. Selv om han var Gud, lot han ikke manipulasjonen slippe til i sitt eget liv. Og han kaller oss til å gjøre de valg som er nødvendige for å være alles tjener i kjærlighet.

MAKTPYRAMIDEN

Folkenes fyrster hersker over dem...

Slik er det ikke blant dere

Det forbauser meg hvor mange kirker og religiøse system som rakner når de blir prøvet på bakgrunn av denne befalingen, og likevel fortsetter vi med å påstå at vår oppbygning er bibelsk og innstiftet av Gud.

Prinsippet om å være alles tjener river i stykker alle kommandoedd og ordninger hvor underordning er rettet oppover. Mange religiøse system er kopier av de prinsipp som store selskap benytter, der «hersker»-systemet er pyramideformet. I Guds rike er maktpyramiden snudd på hodet, slik at de med makt kommer nederst og ikke på toppen.

Når Jesus snakker om underordning, henvender han seg alltid direkte til ledere eller til de som ønsker å være store i himmelriket, og de får alltid beskjed om å underordne seg nedover, ikke oppover. Jesus sier f.eks. uttrykkelig i Mat.20,27 at «den som vil være den fremste blant dere, skal være de andres trelle».

At den største skal underordne seg nedover, synes å være den naturlige følgen av Jesu syn på mennesker. Han tjente dem fordi han visste deres verdi. Vi hersker over andre fordi vi ikke er klar over deres verdi og ikke ser på dem slik Jesus gjør.

De som er ledere i Guds rike, må se og forstå at enhver kristen har enestående og direkte fellesskap med Kristus, kirkens hode. I motsetning til ordningene i verden, som har kontroll som mål, er lederen i himmelriket valgt for å utruste mennesker til tjeneste, for å bringe enhet i tro og kunnskap, og for å bringe mennesker fram til modenhet og på den måten frambringe stabilitet. (Se Ef.4.11-16)

De sterkeste ordene rettet Jesus mot lederne på hans tid. Han ble fylt av medfølelse for folkemengden, som var som sauer uten gjeter. Han la ikke noe press på folket for at de skulle underordne seg lederne, men isteden la han press på lederne om at de skulle være alles slaver.

«Det er jeg som bestemmer her»

Jeg hører stadig uttalelser fra dagens ledere om hvordan tilhengerne deres, folket, skal være ærlige overfor dem, hvordan de skal være lojale, hvordan de skal støtte opp og hvordan de skal underordne seg. Men om tilhengerne er frie til å reagere ærlig og ikke ut fra tvang på alle disse områdene, er likevel fullt og helt lederens ansvar.

For det første må lederen, akkurat som Jesus gjorde, ta initiativ som tjener, og åpne opp livet sitt. Det er dessverre få talere og andre kristne ledere som har et fortrolig forhold til dem som de gjør tjeneste blant. På grunn av den opplæring de har fått, eller bøker de har lest, føler mange prester at de må ha en profesjonell avstand mellom seg og folket, og dermed setter de seg selv høyere enn andre.

Å innta en slik posisjon må føre til vanskeligheter. En som

er på toppen av autoritetspyramiden, befinner seg isolert fra virkeligheten. De under ham er ikke lenger helt oppriktige. Den som har en toppstilling, blir av sine underordnede bare fortalt det som er nødvendig for å trygge arbeidsplassene deres. Den eneste måten en person i en toppstilling kan være sikker på å oppnå ærlighet og sannhet fra de under ham, er ved å gi avkall på sine egne interesser; legge til side sin makt og autoritet og være en tjener blant dem. Og initiativet til dette må bli tatt av den som er på toppen. Det kan ikke komme fra de under ham; bare revolusjon kommer nedenfra. Skal en leve ut Jesu natur, er det bare mulig å underordne seg nedover.

Jeg leste en gang en artikkel om en person som hadde underkastet seg lederen sin fullstendig. Lederen krevde at den underordnede personen skulle slå plenen hans, for på den måten å lære ham hva det vil si å være tjener. Dette er en forvrengning av Jesu måte å gjøre det på. Hva det vil si å tjene skulle bli vist ved at lederen slo den andres plen.

En som er leder på Jesu måte, bruker ikke tvang. Han er heller ikke avhengig av stilling eller posisjon for å ha autoritet. Ved å tjene mennesker, blir han isteden leder ved at de ser hva han kan, og frivillig velger å følge ham. Og de som gjør det, blir som lederen, på godt og vondt.

En religiøs leder som en gang ble anklaget for å ha brukt sin posisjon til egen fordel, forsvarte seg overfor sine tilhengere med at han ikke hadde gjort noe som ikke enhver ville ha gjort, dersom vedkommende hadde hatt sjansen til det. De ville med andre ord gjort det samme selv, dersom de hadde hatt anledning til det. Denne uttalelsen var den største anklagen som kunne vært framsatt mot deres eget system og den etiske opplæringen som de selv gav..

En god måte å gå til angrep på de mange symbol som viser at vi er ledere, ville være ved å skrive **SLAVE** over dørene til våre plysje-kontor, og så kunne vi fjerne alt som ikke stod i stil med dette ordet. Husk at makt svekker moralen, og uinnskrenket makt ødelegger den helt.

En slave skulle ikke ha noen tittel som hever ham over denne lave stillingen, og helt bestemt ingen tittel som hever ham over andre. En slave skulle ikke ha noe statussymbol, unntatt de skrammene som en får ved hardt arbeid. Du regner ikke med at en slave har en parkeringsplass som er lettere tilgjengelig enn den som herren hans har. En slave viser ikke sin posisjon ved å ha et større eller flottere kontor enn andre. En slave går ikke kledd på en måte som gjør andre underlegne, eller som gjør inntrykk på dem. Hans ytre viser bare at han er deres tjener. En slave bruker ikke sin stilling til å skjule hvor dyktig herren hans er. En slave vil ikke prøve å bruke sin «makt» til å beskytte sin posisjon som «den fremste».

Det finnes så veldig mange områder der Jesu natur står i direkte motsetningsforhold til verdens mønster for lederskap, mønster som kirken har tatt i bruk uten å stille spørsmålstegn ved dem, at denne listen kunne fortsette i det uendelige. Dette er virkelig beklagelig, for det er slik at det synlige forbildet har større virkning enn det å si fram en trossetning. Vi har vært påpasselige med å avsløre falsk troslære; kanskje det er på tide å sette fingeren på falsk lære i våre liv.

«Men folk er treige og de trenger et puff», har jeg ofte hørt det er blitt sagt til forsvar for verdens system. Dersom vi vil innrømme at vi ikke er kirken og at vi ikke har til hensikt å være en del av Jesus, da kan vi motivere menneskene slik vi selv ønsker for å få dem til å følge vår befaling. Men ønsker

vi å være Jesu etterfølgere, da må vi elske menneskene, og enhver motivasjon må springe ut fra deres frivillige reaksjon på kjærlighet selv om den ikke synes å være så rask og effektiv som de som har greie på det sier at den kunne være. Vi kan ikke fullføre det verk som Jesus begynte i Den Hellige Ånd, ved hjelp av verdslige metoder.

Hva ville skje med Kristi legeme dersom vi alle behandlet hverandre i samsvar med Jesu natur, og dersom våre ledere først viste oss hvordan vi skulle leve på hans måte? Det svimler for meg ved muligheten. Det vi nå gjør, har vi lært, så vi kunne helt sikkert bli opplært annerledes. Dersom det hadde vært slik, ville verden ha rent dørene ned for å bli en del av vår kirke.

Mynt eller krone?

Den viktigste plassen hvor man skulle begynne å snu maktpyramiden opp-ned, er kanskje i familien. Den første institusjonen som ble innstiftet, har vært ute i hardt vær. Noen av fallgruvene som ekteskapet har møtt, er blitt til gjennom undervisning i forskjellige religiøse system. For å se hvordan Jesu natur automatisk virker inn på ekteskapet, skal vi først se på noen av de tanker som er framme i dag.

«På toppen av hvert kommandoedd står det en mann.» Alle kvinner befinner seg et eller annet sted lengre nede på rangstigen. Adgangen til Gud er ofte stengt, med mindre det skjer via en manns tillatelse. Denne type lære legger spesielt vekt på dette innen ekteskapet. Hovedstøtten for slik lære finnes i Efeserbrevet, der Paulus sier at kvinnene skal underordne seg sine menn som under Herren selv.

Bøker skrevet av kvinner, for kvinner, benytter seg også av denne forståelsen av underordning, og de gir den en interessant dreining. Kvinner kan bli lært hvordan de skal få sin mann til å gjøre det de ønsker han skal gjøre, ved å bruke den makt som er forbundet med sex, og den smarte ting som kalles underordning. Dette er nedverdiggende, men kvinnen vinner i det minste til slutt. Et resultat av dette er at mennene blir tvunget inn i rollen som Gud, noe de ikke kan håndtere, og kvinnene blir tvunget inn i rollen som den svake underordnede, noe de ikke ønsker. En underordning som har surnet, er et resultat av å ikke ha forstått hvordan Jesus virkelig var.

La oss se grundig på avsnittet i Efeserne, men la oss begynne litt lenger framme enn mange gjør:

Underordne dere under hverandre i ærefrykt for Kristus! De gifte kvinner skal underordne seg under mennene sine som under Herren selv. For mannen er kvinnens hode, slik Kristus er kirkens hode; han er frelser for sitt legeme. Likesom kirken underordner seg under Kristus, skal en kvinne underordne seg under sin mann i alt.

Dere menn skal elske hustruene deres, slik Kristus elsket kirken og gav seg selv for den... (Efeserne 5.21-25)

Den første befalingen er altså at vi skal underordne oss under hverandre. Det er på den måten en kropp fungerer. De neste befalingene er en utvidelse av den første. De forteller oss hvordan underordning skal fungere i ekteskapet. Hustruer under sine menn som under Herren selv; og mennene skal elske sine koner slik Kristus elsket kirken.

Hustruens stilling har vært nokså klar lenge. Men hvordan

er beskrivelsen av den ektemannen som hun skal underordne seg? Hvordan elsket Kristus kirken? Han kom til dem som slave; han hersket ikke over dem, var et eksempel, var ydmyk, var den siste, brukte ikke makt, var uten noe stort navn, var lydig mot den han var og sin oppgave helt til døden. Når jeg behandler min kone slik, er underordning aldri noe strids-spørsmål. Og underordning utfra tvang er ikke underordning. Husk også at ansvaret for å begynne å leve et liv i underordning hviler på lederen eller hodet.

Ydmykhet gir ektemann og kone anledning til å leve ut forskjellene, uten å skade hverandre. Istedenfor å angripe og anklage hverandre når det oppstår diskusjon, kan de ærlig fortelle hva de føler.

Det er viktig å legge merke til at i Guds nye ordning er vi først medlem av Guds familie og dernest medlem av vår jordiske familie. Min kone er dermed først min søster i Kristus, og så min kone. Følgelig må jeg behandle henne som Guds barn og med enda større omsorg enn jeg ville vente at noen andre skulle ha for mine barn. Jeg våger ikke å være overlegen og manipulativ overfor et av Guds barn.

Jesus rørte ved barna

Hvordan kan vi tjene våre barn uten å forkjæle dem? Tjenerholdningen er faktisk den beste garanti for deres åndelige helse. Dersom vi forstår at våre barn er først Guds barn, så forstår vi at vi oppdrar dem på vegne av ham, som hans tjenere og deres. Følgelig vil vi være villige til å lære dem opp og disiplinere dem ut fra vår stilling som tjener, slik at vi

kan frambringe Faderens Ånd i dem.

Tjenerholdningen får oss til å være sammen med våre barn, se og møte deres behov, og være på vakt overfor deres tilbøyeligheter til å vandre bort fra et liv der Faderens natur får prege dem, og konfrontere dem med denne vandringen. Tjenerholdning er å ta de rette valgene på våre barns vegne, og stå fast ved disse. Tjenerholdning er å si nei, når et nei er til deres fordel. Det er også i samsvar med Paulus sin formaning: «Dere fedre, vekke ikke sinne og trass hos barna, men gi dem den oppdragelse og rettledning som er etter Herrens vilje.» (Ef.6,4) Å leve på Jesu måte vil ikke vekke sinne hos barna, det vil få dem til å forstå at de er elsket.

Tjenerholdning er å utruste barn for et selvstendig liv som voksne, og så vise dem tilbake til sin himmelske Far. Det betyr hverken å være strikt eller ettergivende; det betyr å gjøre det som er tjenlig og rett.

Å være plassert av Gud som slave, med hans barn i vår varetekt, er et veldig ansvar. Men Gud lønner foreldre som har en tjenende kjærlighet, uansett omstendigheter.

Da jeg var seks år gammel, ble min far alvorlig skadd i en flyulykke og han ble værende delvis lam og hjerneskadd. Min mor ble da den som måtte tjene til livets opphold for familien.

På grunn av at min mor så ofte ikke var der, hun skulle jo prøve å skaffe et utkomme til familien, og at min far heller ikke var der, enten legemlig eller mentalt, var det duket for en familiefiasko. Men vår familie mislyktes ikke! Gjennom vanskelige tider var begge foreldrene trofaste mot Gud og oss. Vi var omgitt av bønn, tro, standhaftighet og kjærlighet; ikke av penger og et fint hjem.

Ved min fars død stod mine to brødre og jeg foran kisten hans og erklærte følgende overfor venner som var kommet til begravelsen: «Vår far har ikke etterlatt oss stor jordisk rikdom og makt som vi skal ta vare på og videreføre. Mange ting som en pappa pleier å gjøre sammen med sine sønner, kunne ikke vår far gjøre. Det var også mye av det en pappa vanligvis lærer sine barn som han ikke kunne lære oss. Men han etterlot oss noe som han hadde. Han etterlot oss en kjærlighet til Gud, en kjærlighet til Bibelen, en kjærlighet til mennesker, en forståelse av tilbedelse og en manglende evne til å hate. Vi føler at han kun har etterlatt oss de ting som vil vare. Nå står vi framfor dere som hans sønner, og vi vil offentlig erklære at vi vil følge hans Gud.»

Tjenende foreldre, som er dypt takknemlige for den Guds gave som barna er i hjemmet, ser privilegiet og ansvaret ved å hegne om de minste i Guds hage. Slik vokser deres barn opp med færre sår, sterkere karakter og sunnere personlighet. Den kjensgjerning at Jesus vokste opp i et dårlig nabolag, gjør det klart at tjenerholdning ikke krever ideelle familieforhold eller ideelle ytre forhold for å lykkes. Det er heller ikke påkrevd med økonomisk overflod. Det eneste som kreves, er at vi er lydige mot Jesu tjenernatur.

JEG VIL HELLER SE EN PREKEN

Jeg har gitt dere et forbilde: Slik jeg har gjort mot dere, skal også dere gjøre.

Min kone og mine barn reiste en gang 65 mil for å være sammen med meg på en feriecamp der jeg talte. De reiste først gjennom en storby, der gatebildet var helt forvirrende. I to timer prøvde de å finne veien gjennom byen. De spurte om hjelp fra politimenn og andre som var kjent. Men ethvert forsøk på å følge forklaringene som ble gitt, endte med frustrasjon.

Da de til slutt var på fortvilelsens rand, stoppet de ved enda en bensinstasjon for å gjøre nok et forsøk på å få mer tilfredsstillende rettledning. Ved hver forklaring som ble gitt, utbrøt min familie: «Men vi har alt prøvd det. Det nyttet ikke.» En mann som overhørte samtalen sa da: «Jeg kjører i den røde bilen her. Følg etter meg, så skal jeg vise dere veien.»

Dermed ledet han dem gjennom et virvar av gater og førte dem gjennom vanskelige gatekryss, helt til de var adskillige kilometer utenfor byen. Da de kom til motorveien, stoppet han og sa: «Nå kan dere ikke ta feil. Bare hold dere på denne veien.» Denne mannen var som Jesus for familien min. Jeg vet

ikke om denne mannen fulgte Jesus, men han hadde sannelig en bedre forståelse av den måten Jesus leder på, enn mange av oss som er hans etterfølgere har.

Den mest virkningsfulle form for kristent lederskap er å lede ved å være et forbilde. Jesus sa ikke: «Gjør som jeg sier ikke som jeg gjør.» Tvertimot. Matteus skriver:

Så talte Jesus til folket og til disiplene og sa: «På Mose stol sitter de skriftlærde og fariseerne. Alt det de sier, skal dere derfor gjøre og holde. Men det de gjør, skal dere ikke rette dere etter. For de sier ett og gjør noe annet. De binder tunge bærer og lesser på folks skuldre, men selv vil de ikke løfte en finger for å flytte dem.

Alle sine gjerninger gjør de for at folk skal se det. De gjør sine bønneremmer brede og sine minnedusker store; de elsker å ha hedersplassene i selskapene og sitte fremst i synagogene og vil gjerne at folk skal hilse dem på torget og kalle dem rabbi.

Men dere skal ikke la dere kalle rabbi, for det er en som er lærer for dere, og dere er alle søsken. Og kall ikke noen her på jorden far; for dere har en Far, han som er i himmelen. La heller ikke noen kalle dere veiledere; for dere har bare en veileder: Kristus. Den som er størst blant dere, skal være de andres tjener.» (Matt.23,1-11)

I Guds hær sitter ikke generalene på beskyttede poster bak troppene. Nei, deres plass er foran. De er i den verste skuddlinjen og viser hvordan kampen skal vinnes.

Med vantro hørte jeg en gang en teologistudent klage over at hans universitet ikke hadde et atskilt studenthjem for de av

«hans type», slik at de ikke ble forstyrret eller påvirket av de som ikke var interessert i «tjenesten».

Vår tid har sluttet seg til Jesu samtid når det gjelder å fjerne de kristnes påvirkning på synderne. Kristne gettoer vokser fram alle steder. Lyset er skjult bak kirkens murer, istedenfor at det skulle skinne åpent. Vi går til side for synderen, i det han hjelpeløst driver avgårde mot dommedag; og uten fare for oss selv råder vi ham til ikke å drive hjelpeløst avgårde mot dommen.

Men Jesus var Immanuel Gud med oss, og han byr oss å følge ham. Han hersket ikke over disiplene. Han ba dem aldri om å gjøre noe som ikke han hadde gjort først, og vist hvordan det skulle gjøres. Dersom vi elsker mennesker slik Jesus gjorde, vil vi ta del i deres liv og vise dem hvordan.

Klasserom uten vegger

Mens jeg underviste ved en kristen høyskole, la jeg merke til at min undervisning om bønn ikke lærte studentene mine hvordan de skulle be. Alt det som den metoden lærte dem, var hvordan de skulle ta notater og hvordan de skulle besvare skriftlige oppgaver. Jeg kunne bare lære dem å be, de som jeg ba sammen med.

En ledende professor ved et velkjent presteseminar medga åpent at hans seminar ikke lærte studentene å bli pastorer; det lærte dem å undervise ved presteseminarer, for det var det eksempelet de ble vist i klasserommet. Jesus valgte forbildet framfor klasserommet i sin fortrolige måte å undervise på. Å lære en holdning eller en ferdighet som vi ikke har

sett utført, er ytterst vanskelig. Jeg er takknemlig for at det var en sjåføør som lærte meg å kjøre bil; og for at veiledende hender rettledet meg i å knytte skolissene mine.

Dersom det hadde vært sant at «de som kan gjøre det, gjør det», og at «de som ikke kan gjøre det, underviser om det», så ville det ikke vært noen undervisning; for å bli undervist er å få veiledning i det du gjør. Det er forbilde at en virkelig kan være den siste ved å gå først. Når studentene opplever engstelse ved utsiktene til å være den første til å gjøre noe nytt, kan læreren gjøre en tjenende handling, mye lik kongens munnskjenk i gammel tid, ved å ta på seg den ufordelaktige rollen som det er å gå først.

Utdannelse er det ordet vi bruker på å formidle kunnskaper og verdier, og det å forme atferd. Den kristne har en dimensjon som går utover dette; det å formidle liv til andre. Bare liv kan avle liv.

I årevis har kirken hentet sine impulser til hvordan de skal undervise, fra verden, og ikke fra Jesus, som sa: «En elev står ikke over sin lærer, men når han er utlært, blir han som sin lærer.» (Luk.6,40) Vi har tatt elevene bort fra det virkelige livet og satt dem i et klasserom. Jesus tok sine med dit det skjedde noe. Vi har begrenset undervisningstiden til en time eller to. Jesus gav all sin tid til å undervise sine disipler. Vi har gledet oss over større og større klasser. Jesus utvalgte tolv til «å være med ham». Vi har plassert lærerne i isolerte, ikke-avslørende forelesningsroller. Jesus la sitt liv åpent for disiplene. Vi sender våre barn sammen med en hel haug andre, og overlater undervisningen deres til fremmede. Bibelen gir hovedansvaret til foreldrene.

Dersom du er en lærer som strever med den rammen som

et klasserom er, eller andre begrensninger som er pådyttet deg, skulle de følgende prinsipp bli sett på som en oppmuntrende utfordring.

Undervisning på Jesu måte er å leve sammen med studentene. Læreren lever åpent med sitt eget liv og sine problemer og oppfyller Jesu tjeneregenskaper. Undervisning på Jesu måte anerkjenner at det er studenten som er årsaken til at undervisningen drives, ikke læreren eller administrasjonen, og man innretter sine handlinger deretter.

Undervisning på Jesu måte lærer mennesker opp til først å bli medlemmer av himmelriket, og ikke først og fremst å være borgere av en nasjon. Lærere og andre arbeidere gir et bilde av himmelriket for sine studenter ved det opplegg de har valgt.

Undervisning på Jesu måte gjør hjemmet til hovedbasen for åndelig opplæring. Undervisning på Jesu måte avslører forskjellen mellom kjærlighetens lov i Guds rike og de krefte som virker i kultur og tradisjon.

Undervisning på Jesu måte sørger for at ingen lærer har flere studenter enn det hun eller han kan elske og ha nær omgang med. Undervisning på Jesu måte bruker ingen evalueringsmåter som kan føre til at en person får et dårlig selvbilde.

Undervisning på Jesu måte vil utruste studentene til å bli alt det som Gud har gitt dem evner og anlegg til. Den setter ikke andre forventninger som mål for studentene.

Undervisning på Jesu måte ser på langtidsvirkningen, og er en forberedelse for hele livet. Den er ikke underordnet ideer eller program som bygger opp om undervisningssystemet og ikke studenten.

Undervisning på Jesu måte ser på kjærligheten som livets mål, og ikke kunnskapen for kunnskapens skyld. Den ser at kunnskap om Gud, undervist på rett måte resulterer i liv som elsker slik Jesus elsket og lever slik han levde.

HVERKEN MER ELLER MINDRE

Den som gjør seg selv liten som dette barnet, han er den største i himmelriket.

Jeg hadde lenge misforstått ydmykhet. Da jeg forestilte meg det som et mindreverdighetskompleks, la jeg til meg et passende sørgmodig ansiktsuttrykk og forsikret at jeg var ingenting; jeg kunne ikke synge, kunne ikke preke, kunne ikke spille piano eller noe annet instrument; det var bare så vidt jeg var koordinert nok til å kunne gå. Folk reagerte som forventet med å si: «Å, så ydmyk du er.» I all «ydmykhet» ville jeg så takke dem for at de la merke til det.

Nå innser jeg at denne holdningen ikke var ydmykhet, det var sykdom. Ydmykhet er ikke å være et hengehode. Ydmykhet er ganske enkelt å se seg selv slik en i virkeligheten er; ikke større, ikke mindre. Det betyr å være ærlig helt inn til det innerste i en selv, uten å holde noe tilbake. Det betyr å vite hvem man er og vedkjenne seg det, og også vedkjenne seg sine følelser. Det betyr å leve uten hykleri.

I ørkenen hadde Moses et møte med Gud i den brennende tornebusken. Etter at Moses hadde gått med på å vende tilbake til Egypt for å føre Israels barn ut, ville han forsikre seg om at

det ikke var noen som drev gjøn med ham, og han ba derfor røsten om å gi seg til kjenne. Hvilket selskap kom til å ha navnet sitt trykket på visittkortet hans? Gud svarte: «Jeg er den jeg er». Gud er overensstemmende. Han er den han er. Jesus sa også: «Jeg er veien, sannheten og livet» og «Før Abraham var, er jeg». Ydmykhet er å være et «Jeg er».

En av de mest kjærlige ting jeg kan gjøre for noen, er å være ærlig, (ydmyk) vedrørende meg selv, slik at de ikke må sile ut bedragene mine. Når Jesus hilste disiplene «God morgen», tviler jeg på at de måtte gruble over hva han mente. At han er den samme «i går og i dag og til evig tid», betyr trolig ikke at han ikke hadde følelser eller sinnsstemninger, men det kan bety at han alltid var ærlig om seg selv, alltid en «jeg er».

Jesus var villig til å la mennesker se inn i sitt privatliv:

«De svarte: «Rabbi, hvor bor du?» Rabbi betyr lærer.
«Kom og se,» sa Jesus. (Joh 1,38-39)

Legg spesielt merke til at Jesu åpenhet ikke er et svar på undersøkelser eller menighetsetterforskning. Hans åpenhet kom på hans eget initiativ. Han levde ikke etter filosofien: «Det de ikke vet, har de ikke vondt av.»

Jesus utvalgte disiplene til å «være med ham». En slik fellesskapsform er nødt til å virke avslørende. I det nære fellesskapet får vi se bak den sosiale fasaden, og inn i hverdagens virkelighet. I vår forlovelsestid var min kone og jeg svært nøye med påkledning, hårfrisyrer og parfyrmering. Først ved den nærhet som ekteskapet bringer, oppdaget hun alle mine udannede handlinger, og hvordan mine motiv egentlig var. Tid og nærhet avslører.

Jesus var pålitelig i sin åpenbaring til disiplene. I talen på disiplenes «eksamensfest», sier han til dem: «Jeg kaller dere venner, for jeg har sagt dere alt jeg har hørt av min far.» (Joh 15,15) Vennskap innebærer å dele sine liv med hverandre.

Selv om folkemengden dro fordel av Jesu undervisning om åpenhet og åpenbaring, var det helt fortrolige forholdet reservert for disiplene. Å undervise om Faderen var det viktigste for Jesus, og det var det han gjorde når det var mange til stede. Å vise hvem Faderen var, egnet seg best å gjøre i mer fortrolige sammenhenger, der det ikke ville være å «kaste perler for svin.» Jesus lot klokt være å tilfredsstille dem som bare kom av nysgjerrighet, men de som virkelig ønsket adgang til ham, fikk det.

I vårt samfunn (kirkelig og verdslig), er det slik at dess høyere du kommer på rangstigen, dess vanskeligere er det for andre å få adgang til deg, og ditt privatliv blir mer og mer skjult. Jo dypere Jesus gikk inn i sin tjeneste som Messias, desto mer kunne disiplene se av hans indre liv og hans følelser.

I fullt dagslys

Vi er så lite vant til å leve åpent med våre liv, så det følgende skriftavsnitt er trolig noe av det mest skremmende i Bibelen:

«Ta dere i vare for fariseernes surdeig, hykleriet! Ingen ting er gjemt uten at det skal fram, og ingen ting skjult uten at det skal bli kjent. Derfor skal det dere har sagt i

mørket, bli hørt i lyset, og det dere har hvisket i ørene på folk i det innerste rom, skal bli ropt ut fra hustakene.» (Luk 12,1-3)

Ydmykhet kan godt bli beskrevet som «å vandre i lyset». Ydmykheten velger å være ekte, å ikke skjule noe, være åpen. Dette er unektelig en kjærlig måte å være på overfor andre. Utviklingen i 1.Joh 1,7 er da logisk: «Men dersom vi vandrer i lyset, slik han selv er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønnns blod renses oss for all synd.»

Våre holdninger og verdier stammer så sjelden fra levende skriftprinsipp, og derfor har vi mindre føling med den kraft som kommer fra å leve i lyset. Vi er redd for å gjøre oss sårbare. De store forandringene som vi vet vi må gjennomgå, gjør oss svært engstelige.

Vi trenger likevel ikke å frykte for at folk vil se vår ufullkommenhet. Det viser bare at vi er mennesker. Vår glede er at vi er tilgitt og at vi vokser.

Vi er alle syndere, og jeg betviler at noen syndere virkelig er større enn andre. Jeg kan ha en bra ytre fasade, og likevel «ha urett i sinne». Jesus viste at de som var blitt tilgitt mye, elsket mye. Det kan bety at de som virkelig angrer både sine indre og ytre synder, nå er helt synlige og åpne. De opplever Guds fullstendige utfrielse, og det setter dem i stand til å bruke sine krefter på å elske mye. Men fariseerne, som utenpå var hvitkalkete, hadde ikke vendt om fra de skjulte, indre syndene, og de var derfor hemmet i sin evne til å elske.

Prisen ved å skjule seg

En hver hemmelighet som vi bærer på, god eller dårlig, har ifølge psykologene samme virkning hos oss som skyldfølelse forårsaket av synd. Alle sterke følelser, positive følelser inkludert, som vi samler opp i oss og bevarer, framfor å lære hvordan vi skal uttrykke dem, påvirker oss og våre omgivelser på en usunn måte.

Vi er ikke skapt med det formål å skjule oss. De forsøk på å skjule seg som ble foretatt etter syndefallet, er typiske for hele den jordiske levemåten. Den energi vi bruker til å skjule oss, er verdifull for oss. Alt vi skjuler, tvinger oss til å leve på en slik måte at det vi ønsker å skjule forblir skjult. Vi blir med andre ord en annen enn den vi virkelig er, ikke tro mot oss selv, og i indre disharmoni. Å være en annen enn den vi egentlig er, er det motsatte av å være slik Jesus er, han som er Sannheten. Han brukte ikke energi på å skjule sitt liv bak en maske. I ham fantes det ikke mørke.

Det gripende utsagnet «Jesus gråt», som Johannes har i sitt evangelium, gjør det klart at til og med offentlig var Jesus fri til å vise sine innerste følelser. Hans sinne ble åpenlyst uttrykt. Medfølelse, glede og sorg kom så tydelig til uttrykk at evangelieforfatterne kunne observere dem og skrive dem ned.

Bare i ydmykhet er vi i stand til å håndtere sterke følelser på en skikkelig måte. Bibelen sier at vi skal være vred uten å synde, og at vi ikke skal la solen gå ned over vår vrede. Vi har en tendens til å tolke det til å bety at vi ikke skal fortrekke en mine. Ikke vis at du er sint. Bit tennene sammen. Gjør gode miner til slett spill.

Den motsatte reaksjonen som fra tid til annen kommer når

vi har bitt tennene sammen så lenge vi greier, er voldsbruk eller endatil slu hevn. Hverken hevn eller fordekke følelser er sunne måter å håndtere sinne på. Ydmykheten tillater meg å innrømme og vedkjenne meg mine følelser. Jeg er da fri til å si «Jeg er sint». Jeg er fri til å vedgå hvorfor jeg reagerer. Jeg er fri til å spørre om vedkommende ønsket å gjøre meg sint, og å be om hjelp til å forandre meg, dersom min reaksjon var upassende.

Denne muligheten for å uttrykke våre sanne følelser i ydmykhet, gjelder også i vårt forhold til Gud. Når det skjer ting i naturen som ergrer oss, snakker vi om «værgudene» eller «naturkreftene», for å vise våre følelser. Ville det være farligere å uttrykke vårt sinne rett ut overfor Gud? Tror du at Gud lar seg påvirke av diplomati eller smiger?

Siden mesteparten av våre bønner hovedsaklig er klager over Guds måte å styre verden på, ville det da være upassende om vi var ærlige når det gjaldt våre følelser overfor ham, eller de skuffelser vi opplever i vårt fellesskap med ham? Skjønnheten ved nære fellesskap er at de ikke bare overlever følelsesutbrudd, men de blir ofte også beriket ved dem. Er «abba-» (pappa-) forholdet til Gud for skrøpelig for dette, eller frykter vi en voldsom gjengjeldelse fra barmhjertighetens opphavsmann? Til og med Jesus ropte i fortvilelsens øyeblikk: «Hvorfor har du forlatt meg?»

Det er slående hvordan vi på grunn av kulturell påvirkning er blitt opplært til å skjule våre følelser. I noen kristne kretser blir det dessverre lært at vi må smile selv når vi er såret på det dypeste. De vil til og med benekte at disse sårene finnes, da de tror at kristne alltid må være positive, smilende og glade. Hvor ofte er det ikke at ektepar som har det

vanskelig, drar til kirken tause og uten et smil, men like utenfor kirkedøren tar de på seg «smilet». Når den som hilser dem velkommen spør hvordan det står til, kommer den smilende standardfrasen: «Takk, bare bra».

Er det noe sted der vi burde være i stand til å komme fram med våre synder, kunne gi uttrykk for våre følelser og finne hjelp og helbredelse, så er det i kirken. Men mer og mer er den blitt stedet der vi mest omhyggelig må skjule våre følelser og i stedet støtte opp om fasaden som sier at her er alt bare fryd og glede.

Kristi legeme, spesielt slik det kommer til syne i små felleskapsgrupper; er det beste stedet på jord å komme med våre sår, og likevel er det ofte ikke slik. Vi ville ikke engang tenke på å forholde oss så reservert til en lege, som vi gjør i Kristi legende menighet. Ville vi f.eks si til en lege: «Jeg har denne sykdommen som jeg ikke vil si navnet på»? Selvsagt ikke! Men når vi deler våre behov med de andre lemmene på Kristi legeme, kommer vi ofte med vage hentydninger. Ville vi forsøke å narre vår lege til å tro at vår smerte ikke eksisterer eller at den er et annet sted enn der den egentlig er? Selvsagt ikke!

Ville vi si: «Jeg er her for en venn. Undersøk meg, og still hans diagnose.»? Selvsagt ikke! Og likevel har vi slik mistillit og frykt overfor kirken. Vi velger å skjule oss. På en eller annen måte er det blitt slik at vi forestiller oss kirken som stedet for de perfekte, istedenfor stedet for de tilgitte. Dette forsøket på å gi et bestemt inntrykk, har ført kirken inn i en troverdighetskrise der virkeligheten har havnet i grøfta, idet vi forsøker å gi et bilde av det ideelle. I mellomtiden håper vi desperat at sannheten ikke blir oppdaget og at fasaden blir

akseptert. I Jesu navn dekker vi til egne synder og feiltrinn og fordømmer dem innen våre rekker som våger å si «din tosk!» og bringe våre «tabber» fram i dagen.

Sir Walter Scott snakket om ydmykhetens natur da han sa: «Å for et innfløkt nett vi vever, når vi først gir oss inn på bedragets vei.» Når jeg gir mennesker feil signal ved min måte å være på, reagerer de tilsvarende, og på gal måte. Så reagerer jeg galt på deres feilslåtte reaksjon. Slik fortsetter denne sirkelen helt til en krig er startet, og ingen husker hvordan den begynte.

Paulus understreket viktigheten av åpenhet i menigheten da han skrev til filipperne: «Gjør det dere har...sett hos meg.» (Fil 4,9) Til tessalonikerne skrev han: «Vi var blitt inderlig glad i dere og ville gjerne gi dere, ikke bare Guds evangelium, men også vårt eget liv. Så mye holdt vi av dere.» (1.Tess 2,8)

Til korinterne utdypet han temaet enda mer:

«Vi gjør ikke som Moses, som la et slør over ansiktet for at ikke Israels folk skulle se at glansen tok slutt...Herren er Ånden, og hvor Herrens Ånd er, der er frihet. Og alle ser vi med utildekket ansikt Herrens herlighet som i et speil og blir forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet. Dette skjer ved Herrens Ånd.» (2.Kor 3,13+17-18)

Jeg brukte alltid versene om at «der Herrens Ånd er, der er frihet», til å rettferdiggjøre noen av de mer underlige sidene ved et entusiastisk menighetsliv. Nå ser jeg at Den Hellige Ånds nærhet frigjør meg til å ta bort sløret (masken) og være åpen og ekte, ikke fordi jeg er perfekt, men fordi jeg nå

gjenspeiler Herrens herlighet og blir omformet til stadig mer å likne ham.

Moses la et slør over ansiktet for å skjule sin svakhet. Han valgte å gjøre det. Det var åpenbart ikke noe virkelig behov for å gjøre det. Men alltid når vi velger å leve under loven, tvinger menneskelig svakhet oss (kanskje spesielt ved store, åndelige erfaringer) til å forstille oss; slik at vi kan vise fram vår beste side.

Nåden er så annerledes i sin oppfyllelse av loven. Johannes skriver (i 1,17) at loven kom ved Moses, nåden og sannheten ved Jesus Kristus. Loven krevde rettferdighet - nåden ga rettferdighet. Loven krevde - nåden ga. Loven la press på - nåden var befrielse. Loven var trelldom - nåden var frihet. Nåde og sannhet kan bare bli vist i lyset, ved å bli sett. På grunn av nådens natur har vi ingen grunn til å skjule oss: «Men den som følger sannheten, kommer til lyset, for at det skal bli klart at hans gjerninger er gjort i Gud.» (Joh 3,21).

Å leve med en maske betyr at en ikke erfarer den frihet som Ånden gir. Den Hellige Ånd gir oss tilgivelse, og mot til å rive sløret til side og gjenspeile Guds herlighet. Vi er frie til å gjøre det, ikke fordi vi har nådd et nivå der vi er blitt så perfekte at verdens stirring, som gjør oss forlegne, ikke når oss; men fordi vår glans, i motsetning til den Moses hadde, ikke tar slutt, men i stedet tiltar. Vi blir formet etter Guds bilde gjennom en prosess.

Etter Guds ord skal alt som er sagt, gjort eller tenkt bli åpenbart. For de som er åpne og i vekst, vil det bare være tilgitt fortid.

ET BARN ER...

La de små barn komme til meg...for Guds rike hører slike til.

Jesus hadde en spesiell plass i hjertet for barn, og gjennom dem lærte han disiplene sine en nødvendig lekse.

«De bar små barn til ham for at han skulle røre ved dem; men disiplene ville vise dem bort. Da Jesus så det, ble han harm og sa til dem: »La de små barn komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til. Sannelig jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike likesom et lite barn, skal ikke komme inn i det.« Og han tok dem inn til seg, la hendene på dem og velsignet dem.» (Mark 10,13-16)

Det er ikke noe truende ved et barn. Jeg ville ikke ha noe imot å møte et barn i en mørk allé. Dersom vi skal følge i Jesu fotspor og representere han på en rett måte, må ikke verden føle seg mer truet av oss enn de ville være av et barn. Jesus slår endatil fast: «Jeg sender dere som sauer blant ulver. Vær kloke som slanger og troskyldige som duer.» (Matt 10,16).

Da jeg for noen år siden var pastor i Illinois, kom kvinnene i menigheten sammen til bønnemøte om tirsdagsmor-

genene. Siden det var et kvinnemøte og jeg ikke var invitert, valgte jeg å gå og tilbringe tiden i barnehagen sammen med deres barn. Jeg glemmer aldri den første gangen jeg gjorde det. Jeg åpnet øverste halvdel av døren, lente meg inn og sa: «Hallo barn, pastor Erwin er her. La oss leke!» En av dem sprang vettskremt inn i et annet rom. De andre var bare opptatt med sitt. Det så ikke ut som de forstod hvem jeg var, tenkte jeg. Derfor gikk jeg inn i rommet, bort til en gruppe og sa igjen: «Hallo, barn. La oss leke!»

En annen sprang forskremt inn i naborommet. De gjenværende fortsatte sine aktiviteter, og det var som om de sa: «Hørte du noe?»

På dette tidspunktet begynte min selvfølelse å bli involvert, og hun som var der for å ha tilsyn med barna hadde begynt å dra på smilebåndet. Jeg hadde lyst til å gripe tak i en av dem, riste ham og si: «Du skal leke sammen med meg, og du skal ha det moro. Hører du?» Men da hjalp Den Hellige Ånd meg til å huske hvordan jeg så på voksne da jeg var på deres alder. De var fryktinngytende kjemper. Min verden rakk dem til knærne. Jeg samtalte aldri med voksne. Hva kunne vi snakke om? Jeg visste ingenting om politikk. Økonomi hadde jeg ikke begrep om. Jeg trodde at en 5-øring var mer verdt enn en 10-øring, fordi den var større. Jeg skulle bli sett, men ikke hørt.

Da disse gamle minnene strømmet på, kastet jeg meg ned på gulvet og sa: «Hallo, barn. La oss leke!» I løpet av tretti sekunder var alle over meg; de hvinte, dro meg i slipset og i håret og - ødela min verdighet. Fra da av spilte jeg ikke lenger noe rollespill. Jeg kom bare inn, fant en plass på gulvet, og ble sett på som en nær venn, jeg representerte ingen trussel.

Jesus var like lite truende som et barn i sin væremåte, derfor gjorde han ingen underlegne. Både venn og uvenn henvendte seg fritt til ham. Fariseerne og sadduseerne gikk til angrep på ham med en iver som de aldri kunne ha framvist dersom Jesus hadde gått rundt på jorden med et himmelsk skjær rundt seg og snakket med en kongelig, elektronisk forsterket stemme. Barn fant seg godt tilrette rundt ham; til og med en nokså overfladisk observasjon ville fortalt deg at det ikke kunne vært mulig med mindre han selv var som et barn. Det høye råd la planer om å ta ham til fange, men ble holdt tilbake; ikke av frykt for Jesus, men av frykt for folkemengden.

Et barn er ikke flink til å narre. Å være ydmyk og å være ekte hører med til det å være som et barn. Det er lett å se når et barn er lykkelig og når det er trist. Dersom det er redd, viser barnet også det. Det er velkjent at når to barn leker sammen, vil de gå gjennom vekslende stadier av latter, hvinning, sinne og gråt. Når vi bekrefter deres frihet til å gjøre dette, kan de være fryktelig sinte på en venn, og fem minutter senere kan de leke sammen som om ingenting var hendt.

Da min sønn var rundt fem år gammel, ønsket han en dag å ta med seg en leke ut som vi hadde bedt ham om å holde innendørs, på grunn av at den så lett kunne gå i stykker. Ikke desto mindre så forsøkte han. Med armen bak ryggen, bøyd overkropp og et stjålent blick listet han seg sidelengs, godt synlig for hele familien. Hva han holdt på med sto skrevet over hele ham. Han visste ikke hvordan han skulle snike seg fram! Men bare gi meg litt tid, så skal jeg lære ham den velutviklede kunsten som vi voksne kan; å snike seg.

På et tidspunkt var han interessert i å trylle, men han fikk aldri til å utføre kunstene skikkelig. Du visste alltid hvor den skjulte gjenstanden var. Den var i den «lukkede» hånden. Han visste ikke hvordan han skulle narre.

De fleste av oss kan framkalle et bilde av de gangene vi skulle gi våre barn en skje med medisin. Deres tett sammenpressede munn så helt ubevegelig ut, og den reagerte ikke på våre bønner om å åpne seg. Så ville vi, med foreldres måte å lure på si: «Se her, det er godt. Jeg skal ta litt først for å vise deg.» Så ville vi ta en liten slurk av det illesmakende brygget, men smile som om vi var ved et julebord. Barnet som nå er overbevist, åpner sinn munn og lærer fort at å være voksen betyr å lyve og bedra.

Dersom jeg trodde at noen jeg var glad i bedro meg eller fosøkte å narre meg, hvordan ville det virke på meg? Hvordan ville mitt forhold til andre forandre seg dersom jeg visste at de ikke ville bedra meg? Bedrag er hverken forenelig med det å være som et barn eller med Jesus.

Jeg liker å fortelle historier for barn. De gir så lett avkall på sin vantro. Dersom jeg forteller dem noe som sannhet, godtar de det som det. De tar tingene for det de er. Dette er helt tydelig den måten Jesus vil at vi skal ta imot Guds rike på. Det er først og fremst et spørsmål om vår tro; vi velger å godta før det i det hele tatt blir en del av vår forståelse.

Et barn er uskyldig. Når Jesus sa at vi måtte ta imot Guds rike på samme måte som et lite barn, brukte han som eksempel en som enda ikke var kommet under lovens krav. Det var først over en bestemt alder at et barn ble regnet som ansvarlig, og var forpliktet til å følge loven. Fram til det tidspunktet var det

uskyldig. Å ta imot Guds nåde og tilgivelse slik et barn ville gjøre det, er å forstå at vi nå er i en tilstand av uskyldighet. Hvor vanskelig det er for meg å ta imot Guds tilgivelse på den måten. Jeg fortsetter å pålegge både meg selv og andre forskjellige bud og krav. Jeg synes det er så vanskelig å godta at min status er som om «jeg aldri har syndet». Jeg prøver stadig å gjøre meg fortjent til å bli godtatt og tilgitt av Gud. Inntil jeg godtar denne tilgivelse og uskyldighet, vil jeg tjene andre utfra skyldfølelse og mine egne behov, framfor å være fri til være helt vendt mot dem; overfor dem og i tjeneste for dem.

GÅ-I-ARV MØNSTERET

Den største av dere skal være som den yngste.

De førstefødte har alltid hatt det bedre. Ifølge statistikker oppnår de mer, får høyere stillinger, får flere poeng på IQ-tester, osv. De mottar mer udelt oppmerksomhet fra foreldrene enn de etterfølgende barna. De får tildelt ansvar tidligere, noe som gjør at de blir fortere voksne. Det er sant at den eldste er selvhjulpen. Han har alt ferdig.

Slik er det ikke for den yngste. For det første må han leve med det problemet som en noe hovmodig eldre bror representerer. Det kan gi ham men for livet. Mange av hans eiendeler er arvet fra broren, som enten har vokst fra dem eller som i alle fall har brukt dem. Han blir ofte bedømt utfra sin eldre bror. Hans egen identitet er knyttet til brorens i skolesystemet: «Å ja, du er bror til den eller den.» Det blir forventet at han skal utmerke seg på de samme områdene som broren gjorde. Store deler av livet blir som en lang, omflakkende reise bare for å oppdage hvem han selv er.

Å være den yngste er ved sin natur ikke et uttrykk for styrke eller autoritet. Det lukter ikke dominans av det. Det synes å være en posisjon der en venter og godtar samme hva

som måtte komme, etter at andre har fått velge først.

Når Jesus brukte uttrykket «den yngste», hadde det mye mer innhold enn det har i dag. Den yngste broren ble av samfunnet sett på som en opprører. Han var en person som ikke hadde noen interesse i det bestående. Systemet som han levde under var for ham en undertrykker. Om han skulle lykkes i livet avhang av hans egne evner og andres velvillighet. Livet generelt og tradisjonen spesielt var ikke hans velgjørere. Den eldste fikk odelsretten og i noen tilfeller all nedarvet eiendom. Så hvorfor skulle ikke den yngste være en opprører? All makt var på den andre siden. Selv den minste handling i egen interesse ville føre til at den «eldste», som hadde kontrollen, ville stemple ham som en opprører.

Den eldste derimot, hadde eierinteresse i det eksisterende systemet. Han hadde fått sin framtid sikret ene og alene ved det at han var født først. For ham var stikkordet «Vern om det bestående». («Det fungerer fint nå. La oss beholde det slik.») Den eldste var den som styrte. Autoriteten ble gitt til ham. Det var den mest fordelaktige stillingen en kunne ha her i denne verden.

Men Jesus sa at vi skulle være som den yngste, selv om vi er den eldste. All makt og alle fordeler vi måtte ha som vi ikke håndterer som om vi var den yngste, er et brudd med Jesu natur. Dette er en krigserklæring overfor verdens og kirkens nåværende maktsystem.

Å DANNE BAKTROPPE

Den som vil være den første, må være den siste av alle.

Den siste av alle; dette passer godt med hele livsstilen til en som vil være tjener. Men det er svært forskjellig fra menneskelig tankegang.

Da mine barn var små, drog vi om sommeren med en folkevognbuss til de stedene hvor jeg skulle tale, og langs veien overnattet vi i telt. Det var en fin kombinasjon av arbeid og ferie. Etter å ha kjørt en 300 km, var vi alle nokså stive og støle, og jeg ville da finne en rasteplass en gang iblant nær en lekeplass. Kan du forestille deg barna i det de tumler ut av bilen, løper mot den eneste husken og roper: «Jeg er sist, jeg er sist, jeg er sist.»? Ikke prøv for hardt å forestille deg det; fordi det skjedde ikke og skjer ganske enkelt ikke på den måten. Vår menneskelige natur driver oss til å være først.

Dette er en konkurransepreget tid, men konkurranse er meningsløst dersom det ikke er noe å oppnå, en førsteplass eller noe som er best; og dersom det ikke finnes en motstander en kan vinne over. Det er svært vanskelig å konkurrere med en som velger å være sist, en som nekter å delta i et løp for å vise at han er best.

Enten jeg ønsker det eller ikke, så innebærer det å være først å skyve andre ned. Min overlegenhet går alltid på andres bekostning. Jeg har derfor valget; vil jeg søke mitt eget, eller vil jeg elske og tjene andre? Min egoisme er så sterk at jeg vil strekke meg svært langt i et forsøk på å bevise at Gud ganske enkelt «vil» at noen av oss skal havne på seierspallen, og kan vel jeg da diskutere med Gud? (Jeg oppdager ofte at jeg er svært flink til å få ting til å høres fornuftige ut.)

Søskenkonkurransen

Fordi de synes å fungere godt i vårt sekulære samfunn, er en mengde skikker ukritisk blitt brakt inn i kirken. Konkurransen er en av dem. Helt fra barndommen av forstår vi at det gjelder å vinne, bli først, få mest, samle æresmedaljer. Skolen gir oss en daglig dose av denne konkurransepregete ånden. Det gir spenning til det som ellers ville vært uutholdelig lange minutter. Det er uten tvil en god form for motivasjon. Vi arbeider hardere når vi er under press. Men hvilke følger får konkurranse i Kristi legeme?

Ingen kropp kan overleve dersom de forskjellige delene konkurrerer med hverandre. Kroppen er konstruert slik at den er frisk og sunn så lenge hver del utfører sin oppgave i harmoni med de andre. Konkurransen er ved sin natur bare opptatt av egennyttens, og den er helt motsatt av Jesu tjenende og selvoppgivende natur. Noen særtrekk ved konkurranse skulle bevise dette for oss.

For at konkurranse skal kunne fungere, må der være en premie, enten en som er av økonomisk verdi, eller bare det å

vide at en er bedre enn andre; at en er nummer en.

For det første; å søke økonomisk vinning ved å tjene Gud, er å misforstå eller å være ulydig mot Bibelens ord: «For Guds rike består ikke i mat eller drikke, men i rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd.»(Rom 14,17)

For det andre; å ønske å være de andre overlegen, er å være ulydig mot formaningen om å være den siste til fordel for andre. Å søke etter og å oppnå en posisjon over andre, er å gi næring til egen stolthet. Uten stolthet ville det å oppnå å bli bedre enn andre være helt meningsløst.

På grunn av premiens verdi, og at vi tiltrekkes av den, virker det som om konkurranse framkaller bedrag. Framfor å fremme de beste egenskapene, bringer den for dagen de tingene som følger materialismens og stolthetens ånd.

Jeg har oppdaget at jeg er en dårlig vinner. Når jeg har gjort det bedre enn noen, triumferer jeg. Jeg kan ikke for det. Det er bare slik jeg er. Noen ganger vil jeg i «vennskapelig» spøk påminne ham riktig ofte om at jeg har slått ham. Jeg kan bli nokså vemmelig.

Men er jeg en dårlig vinner, er jeg en enda dårligere taper. Etter å ha tapt prøver jeg å finne alle mulige bortforklaringer. Mine følelser løper løpsk. Sjalusi og ergrelse veller opp i meg. Tenk at noen kunne være så frekke at de lot meg lide nederlag. Fra det øyeblikket går jeg inn i en fase hvor jeg prøver å pønse ut listige knep, og ser fram til det øyeblikket hvor jeg kan utligne. En dag demret det for meg at de holdningene jeg hadde, både når jeg tapte og vant, hadde lite til felles med Kristus.

Et annet problem ved konkurranse, er at det kan bare måle de minst betydningsfulle handlingene våre. Det er umulig å

premiere åndelighet, tro eller kjærlighet, fordi disse ikke kan måles. Istedenfor måler vi det som kan telles, f.eks. antall søndagsskolebarn eller hvor mye penger det er i kollektkorga. Premien som er satt opp for slik innsats, gir en god pekepinn om hva som er den egentlige motivasjonen.

Et hvert spill må ha sine regler. Hvem bestemmer reglene? Noen setter seg ned og utformer et sett med regler, avhengig av hvilke handling den som skal fastsette reglene ønsker. Dette er en heller vilkårlig måte å la våre liv bli ledet på.

Det største problemet for sunnhetstilstanden til Kristi menighet er kanskje at konkurranse skaper så mange tapere og så få vinnere. Å tilhøre Kristus er å være en vinner i den grad det gjelder evigheten. Enhver aktivitet som ikke støtter opp om denne virkeligheten, men som i stedet forsterker den alminnelige menneskelige følelsen av å være en taper, passer ikke med bildet av Jesu natur.

Mange har overfor meg heftig hevdet at det er fint med konkurranse i menigheten; at det er moro og at motivasjonsaspektet gjør at det er verdt det. Det som jeg har lagt merke til, er at det bare er de som er vant til å vinne, de som fra fødselen av og ikke på grunn av deres valg, ble velsignet med sterke og samordnete kropper og sinn, det er bare de som så lidenskapelig forsvarer konkurranse. Det er bevis godt nok for meg.

Jeg tror nok at konkurranseformen kan bli rensset. Dersom premien ble gjort verdiløs eller hvis øvelsen bare hadde verdi i seg selv, ville det være det første skrittet i den retningen (f.eks. ren og skjær glede over å være med på noe eller å være sammen med venner). Å utforme idrettsleker slik at sportslige prestasjoner ikke har noen verdi og slik at alle, uansett forutsetninger, stilles på lik linje, ville være det neste skrittet. Det tredje en

kunne gjøre var å legge situasjonen slik til rette at fellesskapet ble mer sentralt enn konkurransen. Å finne måter å gi «de deler som vi synes er mindre ære verd ... desto større ære», slik Paulus angir i 1.Kor 12,22-25, ville være en fjerde ting en kunne gjøre.

Det kan være en fare her som vi må være på vakt overfor og som vi må motstå. Vi skal ikke si: «Siden jeg er størst, så skal du være først. Jeg skal være sist.» Hvor kvalmende! Nei, dersom vi elsker andre slik Jesus gjør, vil det glede oss slik å se dem oppnå og fryde seg over å være først, at vi knapt vil legge merke til at vi i våre forsøk på å hjelpe dem endte opp på sisteplass. Dette er resultatet av å være en tjener som fullt og helt er opptatt av andre.

Spørsmålet som vi da skulle grunne på er: «Hva ville skje med kirken hvis vi alle behandlet hverandre på denne måten?» Jeg tror at en slik kjærlig tjenerholdning innen Kristi menighet ville inspirere medlemmene og fange hjertene til de som er på leting på en slik måte at det brede lag av folket ville oppsøke oss. Kjærligheten er uimotståelig. Jeg lengter etter at verdens kommentar enda en gang skal bli: «Se hvor de kristne elsker hverandre!»

Det var med utgangspunkt i disiplenes konkurranseånd, ønsket om å være større enn andre, at Jesus begynte å undervise dem om det motsatte; karakteregenskapene ved den største i himmelriket. Dersom jeg skal leve på Jesu måte, må det få konsekvenser for hele livet mitt, inkludert den medfødte stoltheten som får meg til å seire over mine brødre.

DET ER Plass I KRYBBEN

For den som er den minste av dere alle, han er stor.

Ingen av de premier jeg kjenner til er beregnet på de som gjør det dårligst. De er der ikke for å få den ære det gir. Å være villig til å bli sist er bare mulig dersom vi har det bra med oss selv og er tilfreds med å være de vi er. Hvis vi blir såret når vi mister ansikt, så vil vi aldri velge å bli sist. Dersom vi har et usunt behov for anerkjennelse og inderlig ønsker ros for utførelse, da vil vi ikke bevege oss i retning av å bli sist.

Ledere med et desperat behov for å lykkes har funnet ut at belønning og ære er tjenlige måter å manipulere sine tilhengere på. Verdige ledere i kirken har gått inn på kompromissløsninger ved utsiktene til anerkjennelse.

Akkurat som konkurranse bare fungerer på grunn av trangen til å opphøye seg selv, slik henter vårt ønske om å oppnå ære næring fra karakteregenskaper som er forskjellige fra de som motiverte Jesus. Han «gav avkall på sitt eget.» Vårt brudd med den måten han var på når det gjaldt ære og anerkjennelse, er så tydelig at jeg velger å bare trekke fram noen få her.

Det samfunnet jeg lever i er annonserende og vendt mot publikum. Den ukentlige kirkesiden i lokalavisen er fylt med

de samme selvvalgte, sterkt rosende ord som Hollywood benytter for å selge sine produkt. For en skam at det skal være den minst leste siden i hele avisen! Pressemeldinger fra individuelle og samarbeidende kirker fører opp resultat og æresbevisninger i samme stil som verden gjør. Å høre introduksjonen ved kristne festivaler og andre store arrangement er en smertefull opplevelse av forherligelse. Den måten kristne universiteter bruker å gi æresbevisninger på, for å få gaver eller andre gjensidige fordeler, er en skandale. Noen av æresplanene er tenkt ut for å gjøre penger på forfengeligheit, og de selger bøker til den ærede mottaker (klart at en må kjøpe boka når ens eget navn er nevnt der). Noen PR-agenter innenfor enkelte trossamfunn har som en av sine arbeidsoppgaver å oppnå utmerkelser for plassering i trossamfunnenes rangordning. Jeg har, til min skam, arbeidet fortrolig sammen med andre i utforming av æresplaner beregnet på å utnytte denne svakheten hos mennesker for å få dem dit at vi kan nå våre mål.

Hvordan vi kan overse Bibelens advarsler og fortsette med å bruke æresbevisninger for å få innflytelse og fortsette med å kreve dem høylydt, det er et brennbart, ubesvart spørsmål.

Jesu undervisning er svært tydelig om de ting vi gjør for at andre skal se dem:

«Pass dere for å gjøre gode gjerninger for øynene på folk, for å bli sett av dem. Da får dere ingen lønn hos deres Far i himmelen. Når du gir til de fattige, skal du ikke utbasunere det, slik hyklerne gjør i synagogene og på gatene for å bli æret av mennesker. Sannelig jeg sier dere: De har alt fått sin lønn.» (Matt 6,1-2)

Jesus oppfordrer oss til å gi i det skjulte, og noen få setninger senere til å be i det skjulte, slik at Faderen kan være fri til å belønne oss åpenlyst. Å dele ut belønning er imidlertid Faderens oppgave og skal ikke overlates til mennesker. Vi kan ikke rettferdiggjøre oss, straks vi er blitt en del av et selv-lønnende system, ved å si at belønningen kommer fra Faderen siden systemet gav oss ære og ikke vi selv. Paulus trekker en tydelig skillelinje i 2.Kor.10,17-18: «**For den som roser seg, skal rose seg av Herren.** Det er ikke den som gir seg selv anbefaling, som består prøven, men den som Herren anbefaler.»

To tilfeller der Jesus tydeligvis blir gitt ros er ikke tilstrekkelig begrunnelse for våre måter å dele ut ære på. Luk.2,52 sier at «Jesus gikk fram...og var til glede for... mennesker.» De som han var til glede for, var imidlertid de samme som senere spottet ham og avviste ham, og det var de som fikk Jesus til å erklære at det eneste sted en profet ikke ble æret på, var på sitt eget hjemsted. Ved det triumferende inntoget til Jerusalem som vi leser om i Matt 21, er det den samme folkemengden som der ærer ham med palmegreiner og «hosianna», som senere roper «korsfest». Den ære som blir gitt av mennesker er tom og upålitelig, samme hvilken måte den er oppnådd på.

Den eneste pris som vi er berettiget til å søke, den eneste pris som ikke vil bli ubetydelig er «den seierspris som Gud fra det høye har kalt oss til i Kristus Jesus.» (Fil.3,14) Guds kall «**fra det høye**» er kallet til å være en tjener.

Når herberget er fullt

Å være minst betyr ikke å være i kjelleren hvor det late, utilstrekkelige, likegyldige pakket med rette befinner seg samlet. I følge det Jesus var, er det å være minst et valg du gjør når du ser andre så verdifulle at du ønsker å gjøre alt du kan for å bringe dem opp og fram. På grunn av din innsats på deres vegne kan du da komme til å ende opp på sisteplass... kanskje uten engang å legge merke til det. Det er svært få som kan klatre til topps i denne verden. Noen blir såret, andre blir skuffet. Men selv om vi alle var i stand til det, er det så liten plass på toppen at til og med for de flinke, de som fortjente det, ville det gå på tverke. Herberget som kalles berømmelse og lykke blir akkurat fullt på det tidspunktet du trodde du skulle greie det. Det er så mange søkere til de beste jobbene, og de fineste leilighetene er så dyre; der er ganske enkelt ikke plass.

Men et sted ser det ut som det er tilstrekkelig med plass. Det stedet kalles krybbe. Det er et lite sted, skittent og dyrene holder til der; men det er stedet hvor Guds Sønn, den største i himmelriket, tjeneren, ble født. Og det ser ut som det er nok av stillinger ledig for den som vil være en tjener. Det er ikke mange som slåss om å få plass i krybben. Dersom du virkelig elsker mennesker og ønsker å tjene dem, vil det alltid være bruk for deg. Det vil kanskje ikke vanke så mye ros og æresbevisninger fra mennesker, men det vil være nok av plass.

Da Maria hørte engelen si at hun skulle føde Messias, visste hun om stolthet og ydmykhet, og kanskje alt da også om krybber. Og Maria sa:

Min sjel lovpriser Herren,
og min ånd fryder seg over Gud, min frelser.
For han har sett til sin ringe tjenerinne.
Fra nå av skal alle slekter prise meg salig,
for store ting har han gjort mot meg,
han den mektige; hellig er hans navn.
Hans miskunn varer fra slekt til slekt for dem som frykter
ham.
Han gjorde storverk med sin sterke arm;
han spredte dem som gikk med hovmodstanker,
og støtte herskere ned fra tronen,
men de små opphøyte han.
Han mettete de sultne med gode gaver,
men sendte de rike tomhendte fra seg.
Han tok seg av sin tjener Israel
så han kom i hu sitt løfte til våre fedre
og viste miskunn mot Abraham og hans ætt til evig tid.
Luk 1,46-55

Slik finner vi Jesus på de beskjedne stedene; i krybber,
blant de fattige, som en tjener, ydmyk, som et eksempel, som
et barn, som den yngste, som den siste og minste. Og der han
er, vil hans tjener være.

Vis det samme sinnelag som Kristus Jesus!
Han var i Guds skikkelse,
men han så det ikke som et røvet gode å være Gud lik.
Han gav avkall på sitt eget, tok på seg en tjeners skikkelse
og var mennesker lik.
I sin ferd var han som et menneske;
han fornedret seg selv og ble lydlig til døden, ja, korsets
død.
Derfor har Gud høyt opphøyet ham
og gitt ham navnet over alle navn,
for at hvert kne skal bøye seg i Jesu navn,
i himmelen, på jorden og under jorden,
og hver tunge bekjenne til Gud Faders ære:
Jesus Kristus er Herre!
Fil 2,5-11

FARVEL, STERKE MANNES TAKTIKK

Kristus Jesus ... så det ikke som et røvet gode å være Gud lik.

I sitt brev til menigheten i Filippi går Paulus i dybden når det gjelder Jesu person og natur. Han benytter noen av de samme beskrivelsene som Jesus brukte om seg selv i sin undervisning om hvem som var størst i himmelriket. Men han kommer også med ny innsikt: «Vis det samme sinnelag som Kristus Jesus! Han var i Guds skikkelse, men så det ikke som et røvet gode å være Gud lik.» (Fil 2,5-6) Fortolket på enkleste måte betyr dette avsnittet at selv om Jesus fortjente å være likestilt med Gud, så forsøkte han ikke å overta kongedømmet med makt.

Temmelig store pengesummer blir i verden i dag brukt på opprustning, men Jesus verdsatte menneskene for høyt til å ville gjøre skade på dem ved å bruke makt. Han hadde myndighet til å kalle ned hærskarer av engler til å befri ham fra korset og la sin hevn ramme dem som hadde mishandlet ham. Men han gjorde det ikke. Han kunne også ha fartet rundt i traktene, grepet folk i nakkeskinnet og truet dem med kosmisk utslettelse hvis de ikke fulgte ham. Men han gjorde det ikke.

Han avstår fra å gjøre alt som kan ødelegge eller hindre vår evne til å velge. Kjærligheten er slik.

Matteus siterer Jesaja for å vise Jesu mildhet:

Se, min tjener som jeg har utvalgt,
han som jeg elsker og har behag i.
Jeg vil legge min Ånd på ham,
og for folkeslagene skal han kunngjøre hva rett er.
Han skal ikke trette og ikke rope,
og ingen skal høre hans røst i gatene.
Han skal ikke knuse et knekket siv,
og ikke slokke en rykende veke,
inntil han har ført retten fram til seier.
Og til hans navn skal folkeslagene sette sitt håp.
Matt 12,18-21

Vi har ikke sammenlignbare uttrykksmåter for et knekket siv og en rykende veke. Det nærmeste vi kan komme betydningen av det han sier er at «han vil ikke sparke en mann som ligger nede», og «han leter etter den minste gnist av håp i mennesker og prøver å få ilden til blusse opp».

Da jeg var medlem av guttеспеideren, slo vi ild med flintstein eller ved å gni trepinner mot hverandre. Vi tok en håndfull av et brennbart materiale, kalt knusk, og la det på et sted hvor gnistene fra flinten kunne treffe det eller hvor varmen fra pinnene ville få det til å ulme.

Rask handling ville snart resultere i en gnist i knusken. Jeg så aldri noen som bare sto og betraktet den enslige gnisten, for deretter med forakt å trampe på den, all den tid at det var bare denne ene gnisten. Nei, tvert imot, de ville ta opp knusken,

holde rundt den med hendene og blåse inn i den, i et forsøk på å tilføre ekstra oksygen og få fram en flamme. Dette er så beskrivende for den måten Jesus behandler oss på, og så forskjellig fra den måten vi behandler hverandre på.

Som lærer ved college kreves det av meg at jeg vurderer studentene ved å gi karakterer. Det er det jeg liker minst ved å undervise. Dersom noen ikke passer med minst sekstifem prosent av min standard, er de ifølge systemet ikke verdig til å være i min nærhet lenger. De må finne seg et annet sted.

Bevisst eller ubevisst bedømmelse forekommer dessverre i vår generelle vurdering av mennesker. Dersom de ikke tilfredsstiller de fleste av de kriterier vi har for skikkelige folk, da bryr vi oss ikke med å gi dem flere anledninger til å bli vår venn. Hvis noen i menigheten ikke lykkes i å leve opp til vår standard om et minimum av dannet oppførsel minst åtti prosent av tiden, da har vi ikke lenger tid for en slik person.

Hvor forskjellig Jesu milde invitasjon er fra de fordømmende prekenene som jeg med hevet røst eller mer stille har lesset på trette og nedtyngede mennesker: «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile. Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er tålsom og ydmyk av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler. For mitt åk er godt, og min byrde er lett.» Han tramper ikke på oss fordi om det bare er en gnist av håp i oss. Nei, han løfter oss varsomt opp og blåser på oss med Guds veldige vind, helt til vi blir døpt med hans ild.

Helliger målet middelet?

Den andre betydningen av Fil.2,5-6, (som kommer i tillegg, ikke i stedet), om å gripe etter kongedømmet, er at Jesus ikke ble drevet av blind ærgjerrighet. Når målene er av høyeste rang og står for evige verdier, er det vanskelig å holde metodene for å oppnå disse målene i skikkelig balanse. Vi har alle hørt spørsmålet: «Helliger målet middelet?»

Jesus, som hadde det største av alle mål, skulle virkelig ha frihet til å benytte et hvilket som helst middel som han trengte for å nå målet; men han motsto å la seg bli drevet blindt fram. Alle som har arbeidet innenfor industriens rekker eller et hvilket som helst økonomisk system som mennesker har laget, er kjent med de hensynsløse metodene som blir brukt av de ærgjerrige, for å stige i rekkene eller øke inntekten. Slik økning skjer vanligvis på andres bekostning. Også i kirken blir mennesker gjort til brikker og brukt som springbrett for andres mål, til og med svært akseptable mål, som f.eks. evangelisering.

Måter å vinne på

Mye av vår evangelisering er nær beslektet med den glupske spisingen til en utsultet ulv. Vi slår rundt oss, og forårsaker mye blod, dermed får vi oppfylt vårt behov for statistikk. Det er et tankemønster som er slik: « Det viktigste er å få dem til å be synderens bønn. Det betyr ikke noe at det er vi som er årsaken til at de gjør det, hovedsaken er at de gjør det. Det betyr heller ikke så mye om de forstår hva de har gjort,

det som teller er at de gjør det.»

Dermed har vi brukt alle mulige framgangsmåter for å nå syndere som lider av mangel på kjærlighet, og prøvd å sette oss inn i deres situasjon. Vi har lært å opptre overfor dem på samme måte som selgere gjør. Det gjelder å ikke avsløre hva vi er kommet for, før i det rette psykologiske øyeblikket, for så å bevege oss inn i avslutningsfasen, enten det blir invitert til det eller ikke. Så avslutter vi, ifølge ritualet, med å etterlate passende litteratur, og forsvinner deretter ut av vedkommendes liv. Vi forlater vårt nyfødte barn, og håper at han vil finne veien til en eller annens dørstokk, eller at noen andre vil huske å besøke ham.

Det eneste eksempelet i Det nye testamentet som ligner de innbydelser vi gir fra prekestolen om å komme fram og bli frelst, fant sted etter Peters preken på pinsedag, da tre tusen mennesker tok imot Kristus. Den store og viktige forskjellen er at det var ikke Peter som kom med innbydelsen, initiativet kom fra folkemassen. Hvor forskjellig det er fra i dag! Om det er Den Hellige Ånd som rører ved folk er uvesentlig, vi forsøker å gjøre det på vår egen måte. Vekkelsespredikantene utveksler hemmeligheter om hvordan en lettest kan få flest mulig fram til alteret. Siden jeg har tilhørt kirken hele mitt liv, tror jeg at jeg har vært borti alle mulige former for manipulasjon, og det er smertefullt å tenke tilbake på dem. La oss likevel se på noen få.

Hvor ofte har jeg ikke hørt prekener bli avsluttet helt uten noen sammenheng med det budskapet som nettopp var blitt gitt. I stedet ble det fortalt en velegnet historie fra et dødsleie, bare for å framkalle følelser, like før innbydelsen om å komme fram til alteret ble gitt.

Hele situasjonen med bøyde hoder, lukkede øyne, og orgelet som varsomt spiller, skaper en uvirkelig atmosfære som kan ødelegge en persons mulighet til å foreta et virkelig valg. I et slikt stemningsøyeblikk kan psykologiske krefter, som ikke har noen tilknytning til det forestående valg, komme til å få innflytelse og skape forvirring i situasjonen.

Da jeg en gang presenterte de gode nyhetene til en person, og gav ham anledning til å ta et standpunkt overfor Kristus, spurte han meg et spørsmål som stoppet meg opp, og som fikk meg til å lure på hva slags utbytter han hadde vært ute for tidligere. Han spurte meg: «Vil du fortsatt være min venn om jeg sier nei?»

Evangelisering på Jesu måte øver aldri vold mot og lar aldri være å vise respekt overfor noens frihet. Den øker deres evne til å gjøre et valg, framfor å ta den muligheten fra dem.

Evangelisering på Jesu måte benytter seg aldri av bedrag eller uærlighet for å få noen til å omvende seg. Gud er sannhet. Alle metoder som medfører at en person blir narret eller lurt, og alle metoder som bare fungerer når noe blir hemmeligholdt, er et brudd med Jesu måte å gjøre det på.

Evangelisering på Jesu måte er konsentrert om personen Jesus, og ikke om en fjern læresetning i kirken eller en bestemt form.

Evangelisering på Jesu måte vokser fram fra frukten i våre liv, og ber oss om å være villige til å leve åpent, til og med overfor syndere.

På nytt nekter Jesus, han som kom for å sette mennesker i frihet og ikke for å benytte seg av dem, å dra fordel av andre på sin vei til korset. Han kunne lett ha dratt nytte av en angrende Sakkeus, av den rike, unge mannen som oppsøkte

ham eller av folkemengden som han mettet og som ville gjøre ham til konge. Men Jesus, innviet til det høyeste mål, var i samme grad innviet til de edleste metoder. Han ble drevet av kjærlighet og lydighet, og ikke av blind ærgjerrighet.

HALLO, jeg er pastor ...

Kristus Jesus ... gav avkall på sitt eget.

Han ga avkall på sitt eget og ga hele seg. Han ga avkall på å skape seg et stort navn og å gjøre inntrykk på offentligheten.

Jeg kan huske hvordan min far ristet på hodet mens han om og om igjen sa for seg selv: «Hvis jeg bare forstod hva dette betyr. Det er noe kraftfullt gjemt her. Hvis jeg bare forstod det.» Det er kanskje derfor dette skriftstedet har satt seg fast hos meg, og forstyrrer meg på samme måte. Å ha et godt navn og rykte er svært viktig for meg. Jeg ønsker å bli sett sammen med de rette menneskene, husket på rett måte, annonsert med navnet mitt stavet rett, bo i det rette nabolaget, ha det riktige bilmerket og ha den riktige klesmoten. Men Jesus ga avkall på å ha et godt navn og rykte!

Å skape seg et godt bilde i offentlighetens øyne er av stor betydning i USA. Presidentkandidater og andre som trenger et synlig uttrykk for folks støtte, bruker millioner av dollar bare på å skape seg et offentlig bilde. Reklamefirmaene bruker milliarder bare på å gjøre deg oppmerksom på at deres klienter finnes rundt forbi, og på å skape et bilde som vil få deg til å stole på disse, likegyldig hvilken kvalitet deres produkt har. For amerikanerne er det offentlige inntrykket av største betyd-

ning.

Det offentlige bildet eller omdømmet, er ganske enkelt et middel til å få kontroll over andre eller utnytte dem til vårt beste. De fleste gjør seg skyldig i det; spesielt vi prester. Dersom jeg presenterte meg for deg ved å si: «Hallo, jeg er pastor Gayle Dean Erwin», ville jeg øyeblikkelig gjøre deg litt underlegen. Du ville pynte på din oppførsel, slutte å banne og gjemme unna en del lesestoff og bli anstrengt.

Eller dersom jeg ikke får anledning til å presentere meg, kan jeg ta på meg svart dress og hvit skjorte, og med en gang vet du at jeg enten er en dommer, kommer fra et begravellesbyrå eller er en prest. Resultatet er det samme.

Eller jeg kan ganske enkelt snakke med prekestolrøsten min, i en from, gråtkvalt tone, og straks vet du at bare predikanter snakker på den måten. På nytt har jeg underkuet deg.

På en flyreise mellom Los Angeles og Dallas hadde jeg anledning til å dele de gode nyhetene med eieren av et selskap som produserte elektronisk utstyr. Da han nesten var kommet så langt at han ville ta imot Jesus som sin Herre, stoppet han og spurte meg hva jeg drev med. Jeg fortalte at jeg var pastor. Mannen fikk kalde føtter i det han begynte å tenke etter hva han hadde sagt til denne presten. En dame som satt på den andre siden av meg, og som overhørte at jeg var prest, skrek opp av fryd og forsikret at hun hadde ønsket å møte en prest som hun kunne stille noen spørsmål; hvorpå hun spurte meg noe sånt som hvor mange engler som faktisk kunne sitte på hodet av en knappenål. Samtalen med sjefen ble deretter «passende». Alle de falske inntrykkene som vi har skapt, kom mot meg med full tyngde.

Jeg forundrer meg fortsatt over alle de bøkene jeg har lest, skrevet av store menn, som innstendig råder meg til å ha et profesjonelt ytre som pastor. De formaner meg om å ikke la noen komme nær innpå meg på det uformelle planet eller kalle meg ved fornavn. Folk må lære å respektere pastorstillingen og å ære den, slik står det i disse bøkene. Det er kanskje derfor jeg møter så mange ensomme og frustrerte pastorer på mine reiser. Men Gud hadde ikke tenkt at vi skulle leve på denne måten. Og i følge Lukas var det heller ikke slik Jesus levde: Tollerne og synderne holdt seg nær til Jesus for å høre ham. Fariseerne og de skriftlærde ble forarget over dette og sa: «Denne mannen tar imot syndere og spiser sammen med dem.» (Luk 15,1-2)

Jesus fortsatte å gjøre de ting som var ufordelaktige for hans eget rykte. Han var ikke opptatt av hvem han ble sett sammen med. En tidligere prostituert ble stadig sett i hans reisefølge. Han gjorde hva som helst som kunne tjene til andres beste, uten tanke for de følger det fikk for ham selv:

En av fariseerne innbød Jesus til å spise hos seg, og han kom hjem til ham og tok plass ved bordet. Nå var det en kvinne der i byen som levde et syndefullt liv. Da hun fikk vite at Jesus var gjest hos fariseeren, kom hun dit med en alabastkrukke med fin salve. Hun stilte seg bak Jesus ved føttene hans og gråt. Da begynte hun å væte føttene hans med tårene, og hun tørket dem med håret sitt, kysset dem og salvet dem med salven. Da fariseeren som hadde innbudt ham, så det, tenkte han ved seg selv: «Var denne mannen en profet, ville han vite hva slags kvinne det er som rører ved ham, at hun fører et syndefullt liv.» (Luk 7,36-39)

En god fariseer ville aldri la en kvinne, og spesielt ikke en slik en, så mye som røre ved seg offentlig. Men i denne hendelsen, begynner en kvinne med dårlig rykte å kjærtegne Jesu føtter på den eneste måten hun kunne utfra sitt yrke. Istedenfor å irettesette henne for det, irettesetter Jesus den dømmende fariseeren, og ærer denne angrende kvinnen som ikke har holdt opp med å kysse føttene hans fra han kom.

Jeg har en venn i en stor by i utlandet, der prostitusjon er tillatt. Kvinnene sitter på utstilling i forskjellige rom, slik at kundene kan velge hvem de vil ha. Min venn er en respektert pastor, og Gud har lagt situasjonen til disse kvinnene tungt på hans hjerte. Han fikk se at ingen brydde seg om dem. Alle som kunne ha hjulpet dem, unngikk stedet der de var, for ikke å skade sitt eget rykte. Han begynte å gå til disse husene og snakke med kvinnene der. Først forsøkte de å virke tiltrek-kende, men de innså snart at han ikke var kommet for å utnytte kroppene deres, og de begynte å snakke med ham om Kristus og de viktige tingene i livet. Denne pastoren risikerer hele sitt gode navn og rykte på grunn av denne byrden av kjærlighet. Jeg antar at Jesus gjorde det samme.

Dersom jeg bare er en pilgrim og en fremmed i denne verden, trenger jeg ikke klamre meg til noe som ville garantere meg suksess; jeg trenger ikke et godt navn eller mine eiendeler.

Rikdommen bedrar...

I 2.Kor 8,9 gir Paulus oss dypere innsikt i hva det betydde for Jesus å gi avkall på sitt eget: «Dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde: For deres skyld ble han fattig da han var rik, for

at dere skulle bli rike ved hans fattigdom.»

Enten vi tolker dette til å være fattig i ånden eller mangle penger, blir resultatet en oppruskning i vår egen natur. Etter at jeg hadde fått ny innsikt i Jesu natur, begynte jeg å forstå hvorfor han sa at det er vanskeligere for en rik å komme inn i Guds rike, enn det er for en kamel å gå gjennom et nåløye. Å ha mye rikdom er trolig det som sterkest kan motvirke at en person blir lik Jesu natur og livsstil. En velstående mann har så mye å gi avkall på.

Da Jesus snakket med den rike unge mannen, som virkelig hadde gjort alt for å leve og tenke rett, og avslørte at han var for opptatt av rikdom, var den endelige instruksjonen: «Gå og selg det du eier, og gi alt til de fattige.»

Jeg er blitt overveldet over hvor mange det er (meg selv medregnet), som får deres ønske om å bli velstående til å høres fornuftig ut ved å si at de ønsker å være rike for å kunne gi til de fattige. Men de ofrer imidlertid ikke noe av sin tid på oppgaver som viser at de har lyst til å tjene mennesker.

Ja, Jesus visste virkelig hva som bodde i menneskenes hjerter, og han visste også hvordan han selv best skulle motstå fristelser. Hans instruks var ikke: «Gå bort og selg alt du har og gi det til Gud gjennom min organisasjon.» Heller ikke: «Vis din kjærlighet og hengivenhet ved å selge alt du har og gi det til meg, Herren.»

Den rike unge mannen syntes å ha alt annet i orden. Kanskje det å oppfylle Jesu befaling var det eneste han manglet for å bli en som elsket mennesker. Og likevel er det helt klart at Jesus ikke stilte det samme kravet om å selge alt og gi det til de fattige til den rike unge mannens velstående venner. Han har et skarpt blikk for hvor vår skatt og vårt hjerte er.

Jesus vek ikke tilbake for å vektlegge det han hadde å si om rikdom, selv om han ikke alltid ble forstått av disiplene, og selv om fariseerne spesielt satte liten pris på det. Fariseerne var av den mening at deres eiendeler var et tegn på at Gud var fornøyd med dem, og det at folk var fattige, viste at Gud var misfornøyd med dem. Jesus snudde konskvent opp ned på det verdisystemet verden hadde:

Fariseerne, som var pengekjære, hørte alt dette, og de hånte Jesus. Da sa han til dem: «Dere vil ha folk til å tro at alt står rett til med dere, men Gud kjenner hjertene deres. Og det som er stort blant mennesker, er avskyelig for Gud.» (Luk.16,14-15)

Verdifullt for mennesker; avskyelig for Gud. For en anklage mot vårt system!

Jesu natur er imidlertid både motsatt av menneskets falne natur og en befrier av den. Jesus gir oss innsikt i rett prioritering av verdier i den følgende samtalen:

De spurte ham: «Mester, vi vet at du taler og lærer rett. Du tar ikke hensyn til person eller rang, men lærer virkelig hva som er Guds vei. Si oss: Er det tillatt å betale skatt til keiseren eller ikke?» Men han merket deres baktanker og sa til dem: «Vis meg en denar! Hvem har sitt bilde og sitt navn her?» «Keiseren», svarte de. Da sa han til dem: «Så gi keiseren hva keiserens er, og Gud hva Guds er.» (Luk.20,21-25)

Penger hører inn under keiserens område, samme om de har påskriften: «Vi stoler på Gud», eller ikke. Det er noe som hører denne verden til, det vår grådighet samler seg rundt.

I vår tid har ønsket om «stadig mer» ledet mange foreldre til å ta flere jobber for å kunne gi familien bedre levestandard. I denne trangen etter å utmerke seg, har de frarøvet barna sine

den beste av alle gaver - dem selv. Jeg ber om en generasjon som vil velge en lavere levestandard, slik at de i stedet kan gi seg selv til sin familie og til andre.

Menneskene tilhører Guds område. Vi bærer hans signering. Han har skapt oss i sitt bilde, og vi er tenkt til å tilhøre ham. Det at han gjorde seg selv fattig, var ikke et dramatisk show for å gjøre inntrykk på verden eller ganske enkelt bevise at han kunne gjøre det. Nei, han ble fattig til vår fordel, slik at vi kunne bli rike ved hans fattigdom.

Å bygge større låver.

Det er lett å miste perspektivet for rett prioritering i de praktiske avgjørelsene i livet. Ta f.eks. de valg vi må gjøre når det gjelder kirkebygninger. Den første kirke hadde ikke slike kirkebygg som de vi kjenner, og de ble bestemt ikke beordret av Jesus. De kan kun forenes med Jesu natur ved omhyggelig bevissthet og innsats.

Når vi bestemmer oss for hvor vi skal plassere en bygning, har vi tatt en sosiologisk avgjørelse angående hvilke lag av befolkningen som vil føle det naturlig å komme dit. Når vi så bestemmer den arkitektoniske stilen, har vi tatt en sosiologisk avgjørelse vedrørende hvem som vil trives der. Hvert valg reduserer antall mennesker. Når vi velger liturgi, avgjør vi hvem som vil komme og lovsynge sammen med oss. Vårt valg av klesstil, lesestoff, regler og forordninger begrenser ytterligere antallet av de som vil komme.

Hele Jesu væremåte synes å være rettet mot å fjerne disse begrensningene. Han åpnet sine armer for de som var trette og

nedtyngete. Alt som vi gjør som på en eller annen måte er med og stenger døren for denne gruppen av mennesker, er i utakt med den måten Jesus var på.

En av de mest virkningsfulle uting som har sneket seg inn i beslutningsprosessen vår når det gjelder bygging av kirker, er utsagnet: «Jesus fortjener det beste». Jeg er helt enig i at han gjør det, men problemet er at vi ikke har den fjerneste anelse om hva som er det beste før vi forstår Jesu natur fullt ut, og streber etter den. Ellers vil vi forsøke å prakke materiell velstand på ham som nettopp unngikk slik selvforherligelse. Jeg tror at det vi egentlig sier er: «Vi fortjener det beste.»

Hvorfor har vi fordreid evangeliet slik at den største delen av våre kirkeinntekter blir brukt på utstyr og ikke på mennesker? Verden står opp og roper: «Egoistisk!» Dersom vi virkelig er sanne pilgrimer, på gjennomreise gjennom denne verden, hvilket formål er da tjent med at vi bruker så mye av vår tid, energi og ressurser på bygninger, mens menneskers nød forblir urørt?

Hvis vi er fastlåst til en bygning eller et byggeprosjekt trenger vi å stille bestemte spørsmål. Vil det gjøre oss i stand til å bli bedre slaver? Vil det føre til at vi hersker over andre? Hva vil vi være eksempler på i denne bygningen? Kan vi være ydmyke her? Kan vi være som et barn i denne bygningen? Er denne bygningen et resultat av vår ærgjerrighet? Dersom vi måtte betale for den som enkeltpersoner, ville vi fremdeles gjøre det? Vil folk få inntrykk av at vi har gitt avkall på å ha et stort navn når de ser denne bygningen? Vil vi gå i døden for denne bygningen, eller kan den brukes? Hva vil vi gjøre for å forhindre at folk ødelegger denne bygningen? Vil vi la dem flekke til teppet? Vil vi tillate noen å gå barfot her? Vil disse

nakne føttene føle seg velkommen her? Er det noe utstyr her som er til minne om andre enn Kristus? Er der noen kirkebenker eller områder som bare er for «spesielt utvalgte»? På hvilken måte kan vi se forskjell på fattige og rike i denne bygningen?

Hvis vi må ha bygninger, så la oss gå bort fra de siste hundreårs teaterkonstruksjoner; der scenen er det viktigste, og der alle setene er vendt i den retningen. La oss begynne å lage bygninger som vil fremme samspillet i menigheten, og som vil gi oss en sjanse til å oppfylle kallet til å elske hverandre. La det bli kjent at menigheten er der handlingen er, og at Gud er sentrum for vår tilbedelse, ikke bygningen. La oss kutte ut annonsene i lørdagsavisen som forteller hvilke forestillinger som foregår hvor, i et forsøk på å lokke til oss fisk fra andre fiskedammer.

Samme hva slags bygninger vi har; la oss utnytte dem syv dager i uken, slik at vi kan være gode forvaltere. Og hva vi enn måtte bygge; la oss ikke binde oss for sterkt til det, da vi vet at de ting som det kan rokkes ved, vil bli rokket ved, slik at bare det evigvarende blir stående.

NED TIL JORD

**...tok på seg en tjeners skikkelse
og var mennesker lik.
I sin ferd var han som et menneske.**

En kirkeleder i en høy stilling uttrykte en gang at han fryktet at jeg beskrev Jesus for menneskelig. Han følte at det lå farlig nær opp til humanisme. Tvilstomt. Humanisme anerkjenner ikke noe guddommelig utenom menneskeheten. Men Jesus var fullt ut Gud, og fullt ut menneske. Dersom han var et menneske tvers igjennom, da var han akkurat som meg; en mann med de samme lidenskaper og fristelser som jeg har.

Forfatteren av Hebreerbrevet viser oss at: «Vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd.» (Hebr 4,15)

Fristet i alt, på samme måte som jeg? Guds Sønn? Det er litt vanskelig å tro det, men det er sant. Jeg tror iblant at jeg er utsatt for nye fristelser, slike som Jesus ikke kunne ha stått overfor, men han gjorde det.

Jakob skriver at: «Den som blir fristet, lokkes og dras av sitt eget begjær.» (Jak 1,14)

Betyr dette at Jesus hadde de samme lystene som jeg? Tydeligvis; for begjær er kilden til våre fristelser, vi lokkes og

dras av våre egne lyster. Likevel var han uten synd. Jeg blir oppmuntret av at selv om han var akkurat lik meg, så var han i stand til å vise sin Far fullkommen lydighet; og nå gir han meg del både i denne mulighet og i sin syndfrihet. Fullt ut et menneske; svettet, luktet, badet og måtte gå på do. Fullt ut et menneske fullt ut Gud.

Dette frigjør meg til å være ydmyk; til å stå for min menneskelighet; til ikke å prøve å skjule den i venners nærvær; til å lære å være ærlig om meg selv; til å ta imot tilgivelse og til å tilgi.

Å leve uten byrder

Det er ingen ting som er så regelmessig som betaling av regninger. De fleste av oss blir aldri gjeldfrie, selv om vi lengter etter å bli det. På samme måte kan vi i en alder av tredve føre en lang liste over ting som vi ønsker at vi ikke hadde sagt eller gjort urett mot andre, som vi nå har skyldfølelse for. Og ved en alder av tredve kan vi også føre opp urett som vi har vært utsatt for. Disse minnene vekker sinne i oss, og de legger bitterhet til vår byrde.

Gjeld, urett og bitterhet er belastninger som ødelegger vår fred og hindrer et rett forhold til andre. Byrder som bare kan bli tatt bort ved tilgivelse. Tjenernaturen vet at bitterhet lammer slaven og gjør ham ubrukelig, og tjenernaturen ønsker at alle skal få del i den frihet som kommer ved tilgivelse. Jesus ville at tilgivelse skulle være en av de viktigste karakteregenskapene ved de som fulgte ham:

Da gikk Peter til ham og spurte: «Herre, hvor mange ganger skal min bror kunne forgå seg mot meg, og jeg likevel tilgi ham? Så mange som sju?»

«Ikke sju ganger,» svarte Jesus, «men jeg sier deg: sytti ganger sju!» (Matt 18,21-22)

Vanligvis kan jeg greie å tilgi tre ganger, selv om jeg er forbeholden etter den første gangen. Men Jesus ønsker at jeg skal identifisere meg med min bror som strever og som ønsker å forandre seg, men ikke alltid får det så godt til. Jesus ønsker at jeg skal lære min bror hvordan man tilgir ved å tilgi; akkurat slik han lærte disiplene ved å si: «Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør.»

Det er som om Jesus, på tross av de skrekkelige skrammer og dype sår som vi hadde gitt ham, slo seg sammen med Faderen for å bli jevnbyrdig med oss, og sa: «La oss lære dem en lekse. La oss tilgi dem.» Må Gud hjelpe meg slik at jeg kan elske synderen i hans synd, og la ham vite det! Synd er en forvrengning av vår natur. Tilgivelse har en forbløffende makt til å rette opp denne forvrengningen.

Tilgivelse fjerner også avstanden mellom mennesker. Den bringer oss nær nok til å berøre og omfavne handlinger som er svært i tråd med det å være en tjener.

Kjærlighet ikledd kjøtt og blod

Det er få ting som formidler akseptering og varme slik som berøring. Til og med et barn kjenner verdien av det. En natt gikk en mor inn på rommet til den lille datteren for å trøste

henne midt i et tordenvær. Moren sa: «Du trenger ikke være redd; Jesus er her, og han vil passe på deg.» Datteren svarte: «Det er greit; du kan sove her sammen med Jesus, så vil jeg gå inn og legge meg hos pappa.» Det barnet ønsket berøring!

Det synes å være så passende at inkarnasjonen gav oss tjenerkongen, som vil røre ved oss og la oss røre ved ham. Bibelen er full av beretninger om Jesus i berøring med mennesker. Hans kjærlighet til menneskeheten er så fullkommen; til og med de spedalske, de som ikke kunne røres ved, kjente varmen fra hans hender. Barn, dyr, jorda som han hadde skapt; alle fikk nyte godt av hans berøring. Ikke rart at så mange av de «hverandre» som vi finner i Det nye testamentet, uttrykker en nærhet som krever berøring. Ikke rart at den berøring som fotvaskingen innebærer var en betingelse for fellesskap mellom Jesus og Peter. Ikke rart at berøring (selv bare å røre ved en flik av en kappe), gir slik helbredelse. Heller ikke rart at presteordinasjonen krever håndspåleggelse. Ikke rart at gaver og førstefødselsrett ble gitt videre ved håndspåleggelse. Ikke rart at forfatteren av Hebreerbrevet så på læren om håndspåleggelse som barnelærdom.

Jesus var til og med sårbar overfor berøring. I hagen etter oppstandelsen sier han at Maria Magdalena ikke må røre ved ham siden han enda ikke er dratt opp til Faderen. Hennes kvinnelige kjærtegn var tydeligvis for sterke for ham så lenge han var i sitt jordiske legeme.

Mens han var på jord var Jesu kjærlighet ikledd kjøtt og blod. Og han tjener oss i dag også, ved at han er vår advokat framfor Faderen. Hebreerbrevet minner oss på at han fortsatt har medfølelse med oss i vår svakhet. (4,15)

SOM FAR, SÅ SØNN

Han fornedret seg selv og ble lydlig.

Lydighet har alltid hatt en negativ klang i mine ører. For meg representerte det en uvelkommen tuktemester, et krav om å gjøre noe som jeg ikke ønsket å gjøre og kanskje ikke trodde var riktig, og at det var noen større og sterkere enn meg selv som ville tvinge meg til det. Det virker ikke som om lydighet betydde dette i Jesu liv. Hva er forskjellen?

For ham var lydighet en glede, fordi det var å være tro mot den opprinnelige naturen, «skapt-i-Guds-bilde-naturen», den som Adam og Eva forurenset ved sine valg. Det spesielle kjennetegnet ved Jesu liv var hans fullkomne lydighet mot sin Far: « Sannelig, sannelig, det sier jeg dere: Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser Faderen gjøre. Det Faderen gjør, det gjør også Sønnen. For Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det han selv gjør.» (Joh 5,19-20)

Siden Jesus åpenbarte Guds natur, da må vi regne med at de karakteregenskapene som er blitt diskutert på disse sidene, beskriver den Gud som har skapt alt. Gud og hans Sønn er tjenere, eksempel, ydmyke, som et barn, som den yngste, som den minste, bruker ikke makt, gir seg selv. De egenskapene som så fullt og helt viser kjærlighet, var rettleidende prinsipp, ja til og med ordrer, i Jesu liv. Han var fullstendig trofast imot

dem.

Jesus forble lydlig mot denne tjenerkjærligheten til menneskene, til og med i Getsemane da kostnadene ble skyhøye. På det mest avgjørende punktet valgte han å gjøre det som på den mest kjærlige måten viser oss hvem Faderen er.

På grunn av min egoisme pleier det å glippe for meg på dette punktet; min evne til alltid å gjøre kjærlige valg for andre. Men Jesus kjente lydighetens hemmelighet som gir glede. I Matteus meddeler han disiplene det som kan være den mest sammentrengte av Guds hemmeligheter; atomet som alt annet er oppbygd av:

«Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv og ta sitt kors opp, og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, han skal berge det.» (Matt 16,24-25)

Dersom jeg kunne få dette prinsippet til å virke fullt ut i mitt liv, så ville alt det andre som vi har snakket om falle naturlig på plass. Dette er kjernen i hvordan Gud handler, kjernen i det som holder universet sammen, kjernen i det som holder min kropp i live, kjernen i det som gjør at Kristi kropp fungerer. Så å la det få slippe til i mitt liv, gir meg adgang til Guds kraft mer enn noe annet. Det er ikke noe gåtefullt eller mystisk ved det. Men det har ikke det dramatiske ved seg som andre vers har, og derfor er det lett for meg å overse det.

Å arbeide med prinsippet om «å gi meg selv» har gitt større resultat i rådgivningstjenesten min enn noe annet prinsipp. Det har forandret mitt eget liv kraftig. Alle de egoistiske kreftene, som skaper sykelige avvik og lidelser i livet, faller

bort når jeg kommer i berøring med Kristus-livet, spiren som får meg til å handle i kjærighet overfor andre.

De karismatiske nådegavene som det er slik begeistring omkring, er også underlagt dette prinsippet. Ingen av dem skal nyttes til egoistiske formål, bare til oppbyggelse av menigheten. Gavene skal brukes til å utruste andre. Enhver handling som ingen andre kan dra nytte av, er gjort i ulydighet og skader menigheten.

Vår gudfryktighet er blitt forurenset, og mange av våre hellighetskrav er blitt rent personlige og har lite å gjøre med hvordan vi skal forholde oss til andre.

På en kristen festival hadde jeg en samtale med to par, det ene av dem var Buddhister, i tilknytning til undervisningen jeg hadde hatt på ettermiddagen. Omtrent halvveis i samtalen tente den kristne mannen en sigarett, så unnskyldte han seg og sa at han ønsket å slutte, fordi det ødela vitnesbyrdet hans.

Buddhistkvinnen reagerte med en uttalelse som fortsatt ryster meg. Hun sa: «Når noen av våre blir kristne, så er ikke vi buddhister opptatt av hvor godt de lever opp til en eller annen selvvalgt fromhetsstandard. Vi er opptatt av hvordan de begynner å behandle andre mennesker.» Jeg følte det som om jeg hadde hørt Herrens ord gjennom henne. Fariseerne kunne anklage Jesus for å være en storeter og en vindrikker, men de kunne ikke anklage ham for ikke å elske mennesker. Han hadde lyktes. Han hadde vært lydige mot sin Far.

Et merkelig moteord

Jesus fikk kraft til å være lydige mot Faderen ved salvelsen

fra den Ånd som utgår fra Faderen. Hva salvelse er, er det imidlertid ikke alltid så lett å forstå. Tidligere hørte jeg det brukt som et merkelig moteord. Når en som prekte følte at han var under **salvelsen**, fikk det øyeblikkelig virkning. Han ville heve røsten. Bankingen i talerstolen ville øke. Når en menighet snakket om en predikant som var salvet, hadde det likedan ingenting å gjøre med det han sa, men det var i stedet en beskrivelse av den måten han prekte på.

Men la oss se hva salvelsen gjør med Jesus. Først ble han ført ut i ørkenen av Ånden, der han mens han fastet møtte store fristelser fra djevelen. Der ser han hvor stor makt de har, de tingene som får oss til å falle. Han oppfatter hva vi går gjennom, og oppdager at vi virkelig er støv. Etter at seieren er vunnet, går han så til synagogen, der får han en rull fra Jesaja i hendene, og han leser:

Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg
til å forkynne et gledesbudskap for fattige.

Han har sendt meg for å kunngjøre
at fanger skal få frihet og blinde få synet igjen,
for å sette undertrykte fri
og rope ut et nådens år fra Herren.

Luk 4,18-19

Det var dette salvelsen gjorde med Jesus. Det fikk ham til å gå inn i den oppgaven han hadde fått; være lydig.

Hellig salvelse, til forskjell fra sosial eller medisinsk salvelse, har en spesiell betydning. Det betyr å innvie til Gud, å sette til side, å gi makt til for et bestemt formål. Ordet Messias, eller Kristus, betyr «den salvede». Jesus var med

andre ord fullstendig innviet, fullstendig satt til side, gitt makt fullt ut, ikke til et bestemt stemmевolum eller en bestemt talekunst, men til å **gjøre** noe, til å forkynne et gledesbudskap, til å kunngjøre frihet, til å gi synet tilbake, og til å sette fri. Det er dette salvelsen må virke i meg, hvis jeg skal følge i Jesu fotspor.

Foruten det som salvelsen sendte ham til å gjøre, kan du legge merke til dem han ble sent til - fattige, fanger, blinde, undertrykte - ikke akkurat det mest attraktive selskap. Ingen av disse ville være i stand til å gjengjelde hans tjeneste fullt ut. De kunne bare ta imot. Lydighet er mer opptatt av å gi enn å få.

La oss se hva slags mennesker salvelsen vil sende oss til, og hva vi skal si til dem.

Hvem sin side er Gud på?

Gledesbudskap for fattige. Jeg ville mye heller kommet med gode nyheter til de rike. Utbyttet er bedre. Og de fattige vet knapt hva de skal gjøre med gode nyheter, det er så sjelden de får noen. De pleier å gå overstyr når det skjer noe gledelig, og de prøver å dra fordel av det. Jeg har det med å tenke at du kan ikke hjelpe de fattige før de blir flinkere til å forstå hvordan de skal ta imot hjelp. Men det første resultatet av Jesu salvelse var å gi de fattige gode nyheter.

Fanger skal få frihet. Når besøkte du sist noen som er i fengsel? Kanskje du til og med skjemmes litt over å kjenne noen som er der.

Dersom du er lik meg, har du lett for å si: «Hvorfor skulle

jeg besøke noen som er i fengsel? De er der på grunn av at de fortjener det, og det er en del av deres straff og rehabilitering å være fratrukket muligheten til å være sammen med slike som meg. I så fall har denne delen av salvelsen en betydning som er svært forstyrrende.»

Ikke alle mennesker som er i fengsel fikk eller får en rettferdig behandling. Mange av dem ble fort glemt fordi de ikke var velstående nok til å holde rettsprosedyren gående, og de sitter avsvakket i cella lenge etter at de skulle vært løslatt dersom rettferdighet hadde blitt utdelt likt. Fengsler er velegnete steder for enkeltmennesker å bli glemt på. Og det er helt sikkert ikke sunt for et menneskes syn på livet. Derfor leter Jesus opp de som er glemt og husker på dem.

Selv om de har sviktet samfunnet og betaler sin gjeld, gjenstår den kjennsgjerning at de som er i fengsel, er mennesker, og Jesus kom på grunn av menneskene. Da Chuck Colson, som er juridisk sakkyndig, satt i fengsel for den rollen han spilte i Watergate, så han den urett som mange i fengslet var utsatt for. Denne oppdagelsen forandret livet hans slik at han i dag ikke lenger er presidentrådgiver, men i stedet tjenestegjør blant fangene i Jesu navn.

Fengsler er ikke det beste nabolaget for å utvikle en sterk personlighet og et høyt selvbilde. Likevel er det vårt mål for andre dersom vi elsker dem. Jesus gjorde det, derfor kom han for å kunngjøre frihet for fanger.

Dersom du ikke føler deg helt vel overfor min framheving av fengsler i bokstavelig forstand, og foretrekker å tolke det som åndelige fengsler, passer lignelsen fortsatt. Mange i verden er henfalte til et eller annet misbruk, som f.eks. narkotiske stoff, alkohol, tobakk, spill om penger, perversitet, eller de er

fastlåst i usunne, følelsmessige reaksjonsmønstre. Slike fanger isolerer vi ofte minst like godt som om de var bak lås og slå. Gjennom fengselsgitteret eller på god avstand roper vi til dem at de er fri, men vi viser ingen tegn på at vi virkelig tror at de er det, ved f.eks. å være sammen med dem.

Slike som er fanget i synd og de som er fanger bak fengselsmurene, er brennemerket også etter at de er løslatt. De må tåle mistenksomme blikk, og de blir sjelden vist tillit med en gang. Når vi begynner å være sammen med dem, vil vi oppdage at de krever utrolig mye tid og energi. Jeg antar at vi blir nødt til å være slike som både elsker mennesker og er salvet før vi i det hele tatt kommer til å kunngjøre frihet for fanger.

At blinde skal få synet igjen. Et av de temaer jeg har gående med Gud, er at han ikke helbreder mange nok mennesker til å gjøre meg fornøyd. Hans tilbakevendende tema er både at jeg ikke ber nok for dem, og at jeg ikke går sammen med dem i helbredelses-prosessen. Helbredelse er noe som jeg ikke forstår. Jeg har sett nok eksempler til å tro at det forekommer, og at det ikke alltid kan forklares psykologisk. Men jeg har også sett nok til å vite at trosforkynnelse som anklager stakkarene for ikke å ha nok tro, den er mangelfull. Da Jesus gikk omkring på jorda, gjorde han folk friske uten å stille krav. Noen steder gjorde han alle friske. Jeg tviler på at troen til massene den gang overgikk dagens. Bare en gang i blant påpekte Jesus enestående tro, likevel fortsatte han å helbrede. De eneste stedene hvor han ikke gjorde mye av det, var på de stedene hvor vantro rådde grunnen.

Når mennesker som har det vondt kommer til Jesus i dag og ber noen om å be for dem, så har de ikke kommet i vantro.

Noen blir friske, men ikke alle. Å sende vekk de som ikke blir friske, men som kom i tro, med fordømmende ord om mangel på tro ringende i ørene deres, høres ikke ut som Jesus, synes jeg. Jeg forstår ikke hvorfor noen blir friske, mens andre ikke blir det. Men jeg er under den øverste tjenerens kommando, så jeg vil be for syke (og blinde), og overlate helbredelsen til Herren. Hva er så min oppgave overfor de (fysisk eller åndelig) blinde i mellomtiden, mens de er på bedringens vei? Jeg kan gå sammen med dem, holde dem på veien og lede dem unna farer, samtale med dem for å gjenopprette deres personlighet, og se til at de stadig er i kontakt med Legen. Tilgi meg min egoisme, men jeg gleder meg faktisk over å være den første personen en fysisk eller åndelig blind får se.

Å sette undertrykte fri. Undertrykte mennesker er en gåte for oss. Vi ønsker å hjelpe dem, men de fortsetter å gjøre de tingene som skremmer oss, og ofte kaster de hjelpen vår tilbake i ansiktet på oss. Dermed ender vi opp med å tro at de er undertrykte fordi de fortjener å være det.

Om de fortjener det eller ikke, kirkens hjerte skulle alltid slå i takt med de undertryktes hjerte. Ofte gjør det ikke det. Og enda verre; den største vederstyggelighet oppstår når kirken er undertrykkeren. Å utelukke noen på grunn av farge eller stilling i livet, eller som kirke å støtte institusjoner som gjør det, er helt ute av kurs med Jesu måte å gjøre det på. Det er å ikke høre på Faderen. Det er en synd som forhindrer at Den Hellige Ånd kan virke i oss. Jeg håper bare at det ikke innebærer å vanære Jesus slik at det kommer inn under det utilgivelige.

Mange av oss lot en gylden anledning gå fra oss som kirke da 1960-årenes radikale tok opp de undertryktes sak. Det

interesser meg ikke om de radikale hadde en hemmelig plan og brukte gale metoder, eller ikke. Vi skulle ha støttet dem i vårt ønske om å befri de undertrykte. Vi skulle ha vært der først. Men fordi vi ikke likte de radikale, lot vi dem i stedet være årsak til at vi ikke satte fri de undertrykte. Så bestemte vi at alle som prøvde å frigjøre dem, sannsynligvis var akkurat lik de radikale og utvilsomt kommunistinspirert. Jesus brydde seg ikke om hvem andre som var på de undertryktes side. Han visste bare at han var det. Jeg tror at jeg prøver å beskytte mitt rykte for mye. Kanskje jeg skulle gi avkall på alt, slik han gjorde.

Den andre siden ved dette er å frigjøre de som innvendig er såret og nedtynget. Når noen sårer oss, får vi skrammer. På grunn av faren for smerte prøver vi å beskytte de områder som gjør vondt i oss. Nye sår får oss til å beskytte oss enda mer, og til slutt er vi som sammenkrøllede vrak, med våre liv helt innpakket, i et forsøk på å skjule våre sår.

Etter å ha blitt skuffet en gang jeg var forelsket, sa jeg til meg selv at jeg ville aldri mer la noen komme så nær innpå meg igjen. Jeg truet til og med med at jeg aldri ville elske igjen. Våre sår blir på den måten begynnelsen til at vi avskjærer våre liv fra den sårbare, kjærlige, personorienterte livsstilen, og isteden blir våre liv konsentrert om å beskytte oss selv. Det er å leve i død og undertrykkelse. Jesus kaller oss til, ved den samme salvelse, å varsomt finne og lege sår, slik at mennesker kan være fri til å leve uten selvbeskyttelse.

I Matteusevangeliet (7,3-5) sier Jesus til oss at vi ikke skal ta ut flisen i øyet på en annen, før vi har fjernet bjelken i vårt eget. Dette gir oss et bilde av hvordan vi skal hjelpe de som har det vondt. Jeg må aldri komme til andre som den offisielle

flisejeger. Det vil bare få dem til å trekke seg tilbake i frykt.

Men dersom jeg selv har fått en bjelke fjernet fra øyet mitt, så kan du være sikker på at jeg husker smerten som var forbundet med det, og jeg vil behandle andre som har en flis svært varsomt. Jeg selv ville ikke gå til en øyenlege som hadde to bjelker stikkende ut av øynene.

Å rope ut et nådens år fra Herren. Hva er det ved meg som ønsker å la verden få vite at den er falt i unåde hos Gud? Hadde jeg vært en av de som grep kvinnen i å gjøre ekteskapsbrudd, ville jeg trolig ha gitt henne en skikkelig overhaling og stemt for at hun ble stenet.

Som ung evangelist reiste jeg rundt og fortalte verden hvor ond den var. Det visste den selvsagt allerede. Menne-skenes hjerter hadde allerede fordømt dem. Jeg syntes selv at jeg sa det bedre og mer virkningsfullt.

Så hører jeg Jesus si at salvelsen vil få meg til å rope til verden at Gud er på deres side. Vi har hans gunst. Hvor forskjellig det er fra mitt budskap. Men å - hvor verden lengter etter å høre dette.

Så når Den Hellige Ånd salvet Jesus, var det helt i samsvar med Jesu og Faderens natur. Det resulterte i overgivelse og lydighet, i at han helt gav seg selv til andre og tjente dem. Vil salvelsen gjøre noe mindre enn det for meg?

GJETERE STIKKER IKKE AV

Han fornedret seg selv og ble lydlig til døden, ja, korsets død.

«Ingen har større kjærlighet enn den som gir sitt liv for sine venner.» (Joh 15,13) Dette er den største testen på kjærlighet. Er jeg villig til å gå så langt i å gi meg selv til andre? Det er viktig å legge merke til at Jesus ikke ble tvunget inn i noe av dette. Kjærlighet er alltid et valg. Ingen er noen gang blitt tvunget til å elske. Å bli gjort til slave er en ting, men å velge å tjene skaper kjærlighet. Så til og med å gå i døden var et valg som Jesus gjorde i kjærlighet.

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde gir sitt liv for sauene. Men den som er leiekar og ikke hyrde, og som selv ikke eier sauene, han forlater dem og flykter når han ser ulven komme, og ulven kaster seg over dem og sprer flokken. For han er bare leiekar og har ingen omsorg for sauene. Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg, likesom Faderen kjenner meg og jeg kjenner Faderen. Jeg gir mitt liv for sauene. Jeg har også andre sauer, som ikke hører til denne flokken. Også dem skal jeg lede; de skal høre min røst, og det skal bli en hjord og

en hyrde.

Faderen elsker meg fordi jeg gir mitt liv for siden å ta det tilbake. Ingen har tatt mitt liv; jeg gir det frivillig, for jeg har makt til å gi mitt liv og makt til å ta det igjen. Dette er det oppdrag jeg har fått av min Far.» (Joh 10,11-18)

Kraft til å gi seg selv slik kan bare komme fra å vite hvordan Faderen er og høre hans stemme. Det som nå er viktig for hans sauer, er å høre hans stemme, å vite hvordan Faderens stemme lyder, å høre kallet fra ham som tjener, å forstå at å tjene andre betyr å aldri øve vold mot andre ved å søke sitt eget beste. Jesus visste at døden ikke var slutten på alt; det var bare begynnelsen til en helt ny verden.

SKATT I LEIRKAR

Derfor har Gud høyt opphøyet ham

Å studere Jesus slik vi har gjort nå, gjør mitt naturlige jeg litt redd. Ingen av disse trekkene ved mannen Jesus er brukbare til å beseire verden, og likevel etterlot Jesus oss befalingen om å gjøre alle folkeslag til hans disipler. Hvordan kan vi uten å bruke makt, innflytelse og penger, gjøre hans navn kjent? Hvordan kan et system som man ikke tjener på selv, noensinne få arbeidet gjort?

Her åpenbarer Gud hva som følger etter denne listen over Jesu karakteregenskaper. Han lar oss få vite hva han er interessert i. I Filipperne kap.2 viser Paulus oss resultatet av å leve på Jesu måte i lydighet mot Faderen:

Derfor har Gud høyt opphøyet ham
og gitt ham navnet over alle navn,
for at hvert kne skal bøye seg i Jesu navn,
i himmelen, på jorden og under jorden,
og hver tunge bekjenne til Gud Faders ære:
Jesus Kristus er Herre!
Fil 2,9-11

Nå forstår jeg. Dersom vi lever på Guds måte, så vil vi få

Guds resultat. Vi kan ikke vinne verden i egen kraft, derfor må vi gjøre det på en måte som gir Gud adgang til å bruke sin kraft på våre vegne.

Jeg har sett mennesker lykkes innenfor de kristnes rekke, selv om de ikke gjorde mye på Jesu måte. Dette forvirret meg inntil jeg fikk se perspektivet. Deres suksess var minimal sammenlignet med det den kunne ha vært. Vi kan lykkes på egenhånd, men suksessen vil være avgrenset til grensene for våre menneskelige evner og muligheter, og vi vil aldri helt kunne gjøre den jobben som er blitt gitt til oss. Men når vi lever på Jesu måte, er vår suksess bare begrenset av Guds muligheter.

Det vil aldri stemme med vår verdslige logikk, men det vil passe overens med vår tro, og det vil uten tvil kreve at vi stoler på ham. Men han er trofast og lover å holde sin del av avtalen. Han sier til oss: «Jeg kaller dere ikke lenger tjenere, for tjeneren vet ikke hva hans herre gjør. Jeg kaller dere venner, for jeg har sagt dere alt jeg har hørt av min Far.» (Joh 15,15)

Dette er det fantastiske resultatet. Nå vet vi hvordan vi skal be. Nå vet vi hvordan vi skal elske. Nå vet vi hvor kraftkilden er. Nå vet vi hvordan vi skal bruke kraften.

MAKT SOM IKKE ØVER VOLD

Jesus visste at Faderen hadde gitt alt i hans hånd

Jeg så på et fjernsynsprogram der kandidater til forskjellige kroppsbyggingstitler ble intervjuet. I det de kom inn på scenen sprengete musklene på under den oljede huden, lik mange smådyr som løp om kapp. Den styrke de viste fram var fryktinngytende. Når intervjueren spurte hva de brukte sin styrke til, svarte de med å innta forskjellige positurer, for på nytt å vise formen på musklene. Dess mer han insisterte på å få vite hvordan de brukte styrken sin, dess flere styrkepositurer viste de. Hva gjør du når du har alle de kreftene?

I de siste tjuefem årene har Supermann vært en del av det amerikanske samfunnet. Det begynte som tegneseriehefter, ble så sendt på fjernsyn, og i dag er eventyrene hans omgjort til dyre filmproduksjoner. Vi er henrykt ved tanken på å fare avsted raskere enn en kule, være sterkere enn et lokomotiv, være i stand til å hoppe over svære bygninger. Vi elsker styrke, og Supermann passer perfekt inn i våre villeste fantasier. Men hva gjør du med alle de kreftene?

Hva gjør Jesus? Jesus vet at hans time er kommet (Joh. 13).

Han forbereder seg på å vise disiplene den fulle og hele rekkevidde av sin kjærlighet. Jesus er klar over at han er kommet fra Gud og at han går tilbake til ham, og han vet at Faderen har gitt alt i hans hånd. Hva kan vi så vente oss nå? Fyrverkeri? En voldsom framvisning av rå muskelkraft?

Forestill deg Jesus med bulnende armmuskler under en helvevd, fotsid kjortel og en bølgende kappe, halvt liggende idet han spiser kveldsmat sammen med disiplene. Mørkets makter har holdt på å samle seg i månedsvis, og nå er de nær ved å ta livet av ham. Men ikke vær redd, all styrke som finnes gjennomstrømmer kroppen hans. Han reiser seg, mannen som er omgitt av et slikt vell av onde krfter, går over til disiplene med denne utrolige styrken sin...og begynner å gjøre hva? «Da reiser han seg fra måltidet, legger av seg kappen, tar et linklede og binder det om seg. Så heller han vann i et fat og begynner å vaske disiplenes føtter...» Så det er hva han gjør med makten sin! Han vasker føtter.

Vi har ikke noen skikk som vi kan sammenligne fotvaskingen med. Fotvasking var et tegn på gjestfrihet. Det ble alltid utført av en slave eller av verten selv, dersom han var for fattig til å ha slaver. Det var en ydmykende ting, og det ble aldri gjort av betydningsfulle personer, for da ville de miste noe av sin høyhet. Det er som om presidenten i USA skulle vaske toalettene i Det hvite hus, eller en konge feie gatene.

Ingen kunne utføre et så ydmykende arbeid, risikere å miste ansikt, uten at han var fullstendig tilfreds med hvem han selv var. Jesus visste hvem han var og trengte ikke å bevise noe. Han kunne utføre det mest lavtstående arbeid.

Dersom det hadde vært meg, ville jeg ha løftet litt på den ene foten, slik at alle disiplene kunne se, kremtet og kommet

med et lite hint om at noe viktig var blitt glemt. Det ville vært under min verdighet å gjøre noe sånt.

Peter innså at denne handlingen var under Jesu verdighet. Han kunne ikke ta imot denne gaven og ville ikke la Jesus få vaske føttene hans. Jesu svar taler sterkt om vårt forhold til ham og til hverandre, og om hans natur: «Hvis jeg ikke vasker deg, har vi ikke lenger noe sammen.» Uten at vi forstår Jesu sanne natur, og lar ham være det han skulle være for oss, kan vi aldri helt fatte ham eller være en sann del av ham. Vi kan kanskje være med i klubben hans, og lære oss det rette vokabularet, men uten at han får tjene oss, har vi ingen del i ham eller fellesskap med ham.

Peters svar er typisk for slik vi er overfor hverandre. «Framfor alt må du ikke se hvordan jeg virkelig er,» tenker vi. «Jeg vil vaske føttene mine selv, og så kan du skylle av dem rituelt.» Kanskje det er slik at på samme måte som det å ikke la Jesus vaske våre føtter utelukker oss fra fellesskap med ham, slik vil også det å ikke oppfylle Jesu befaling om å vaske hverandres føtter adskille oss fra fellesskap med hverandre. Vi skal være rengjøringshjelp for hverandre, fjerne støvet fra vår daglige vandring, for å forberede oss til å sitte ved Herrens bord.

Da han hadde vasket føttene deres og tatt på seg kappen, satte han seg til bords igjen. Så sa han til dem: «Forstår dere hva jeg har gjort for dere? Dere kaller meg mester og herre, og dere gjør det med rette, for jeg er det. Når jeg som er herren og mesteren, har vasket deres føtter, så må også dere vaske hverandres føtter. Jeg har gitt dere et forbilde: Slik jeg har gjort mot dere, skal også dere gjøre.

Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Tjeneren er ikke større enn sin herre, og utsendingen er ikke større enn han som har sendt ham.» (Joh 13,12-16)

Noen tolker dette slik at Jesus innstiftet et nytt rituale, en virkelig fotvaskingsgudstjeneste. Jeg har ingen virkelige argument å komme med overfor de som gjør det. Jeg har vært med på fotvaskingsgudstjenester, og de kan være virkelig oppløftende. Men jeg har aldri sett noen skitne føtter der. Vi passer på å vaske dem grundig før vi lar noen av de hellige få se, lukte på eller røre ved dem.

Personlig så tviler jeg på at Jesus introduserte en ny liturgi. Men det er helt sikkert at han fortalte oss hvordan vi skal forholde oss til hverandre. Dersom vi ikke skal vaske føtter i bokstavelig forstand, hvordan skal vi da oppfylle denne befalingen? Et spørsmål en kan stille er: «Hva er det som gjør at vi føler oss renere og mer passende til komme til Herrens bord?»

Når noen har tid til lytte til meg, føler jeg det som om mine føtter er blitt vasket. Når jeg får anerkjennelse, er føttene mine blitt vasket. Når noen deler noe gledelig med meg, er føttene mine blitt vasket. Når noen viser mitt øre slik tillit at de deler en byrde eller bekjenner noe, er føttene mine blitt vasket. Det finnes utallige måter å vaske føtter på. Vi kan bare begynne å legge merke til hvor skitten kommer fra i vårt eget liv, og så kan vi være med og vaske andre.

Denne tanken forandret min holdning til søndagens moralprekener. Jeg begynte å innse at de pent kledde menneskene som sitter pent i benkeradene, ikke føler seg pene innvendig. De fleste har problemer i forhold til ikke-kristne

medarbeidere. Noen av dem må hele tiden høre på banning og skitne historier. Mange av kvinnene har fått tvilsomme henvendelser i løpet av uka som har gått. Familier sitter i kjølig sinne uten å snakke sammen. Skyldfølelse, ekte og uekte, kretser rundt dem og slår dem dypt i deres indre.

Skal jeg piske dem med illevarslende ord fra prekestolen? Skal jeg rakke ned på dem fordi de ikke lever bedre? Skal jeg bebreide dem fordi de har et knust hjerte? Nei, akkurat som jeg, trenger de å få sine føtter vasket.

Vi kan ikke få erfare sant fellesskap før vår tid sammen som kristne blir fotvaskingsstunder.

«Nå vet dere dette. Om dere også gjør det, priser jeg dere lykkelige.» (Joh 13,17)

Å leve på Jesu måte

DET SØTE OG DET BITRE

Når vi følger et kart, må vi først vite hvor vi er, før vi kan finne ut hvor vi skal dra. Nå da vi har sett Jesus og oss selv i forhold til ham, har vi i det minste en liten anelse av hvor vi befinner oss. Nå skulle det også etter hvert være innlysende at reisen vår vil vare hele livet, men vi vil nå fram!

Da Esekiel fikk beskjed om å spise de ordene som han hadde skrevet etter å ha mottatt en åpenbaring fra Gud, oppdaget han at de var søte i munnen, men bitre i magen. De ordene som jeg har delt med deg, kan sammenlignes med dette. Om de måtte høres bra ut eller smake godt, så er de vanskelige å fordøye, ganske enkelt fordi de er helt motsatt av våre naturlige tilbøyeligheter. Vi begynner å frykte og skjelve i det vi prøver å leve ut denne frelsen.

Heldigvis så er det hjelp å få. Vi vil se det klart når vi nå ser på Kristi menighet og Guds engasjement i vår personlige vekst. Det vil også bli klart at Guds invitasjoner har «svar utbes» påskrevet.

ØRET TRENGER ØYET

Men nå har Gud føyd sammen legemet og gitt mer ære til det som mangler ære, for at det ikke skal bli splittelse i legemet, men alle lemmene ha samme omsorg for hverandre. For om ett lem lider, lider alle de andre med. Om ett lem blir hedret, gleder alle de andre seg. Dere er Kristi legeme, og hver enkelt er dere hans lemmer. (1.Kor.12,24-27)

Det er treffende at Gud valgte kroppen som bilde på de som følger ham. Den er levende, bøyelig og den vokser. Den kan bare overleve ved å leve i overensstemmelse med Jesu natur. Ingen del av en vanlig kropp er til for sin egen del. Hvert enkelt lem hos et menneske er laget og plassert der for å være en tjener for resten av kroppen. Dersom en kroppsdel blir sentrert om seg selv og begynner «å leve sitt eget liv», får vi det legene kaller kreft. Både mitt legeme og Kristi legeme kan begge to bare overleve så lenge hver del fungerer som en tjener for de andre.

Utfra samspillet i kroppen vår kan vi dra noen logiske konklusjoner. Ingen kropp har noen ærgjerrig kroppsdel. Du vil aldri høre min tå si til meg: «Dersom jeg er en virkelig flink tå, så kan jeg arbeide meg opp til å bli et kne, en albu, eller

kanskje til og med en nese?» Latterlig! Mine tær tilbringer mesteparten av sitt liv i mørket. Det er få mennesker som har sett dem. De arbeider under stort press, og i alt annet enn den beste atmosfære. Og likevel klager de aldri over at de ikke har smakt iskrem eller at ansiktet får mer oppmerksomhet. Ikke en eneste gang har de sagt: «Hvis dette er all takken jeg får, går jeg for å slutte meg til en annen kropp.»

Dersom en ankel er forstuet og ikke kan bære sin del av vekten, så truer ikke dermed resten av kroppen med å kutte den av, fordi den gjør hele kroppen halt. Nei, de andre kroppsdelenene er glade for at de kan oppveie det forsømte inntil den skadde delen er frisk igjen.

Når jeg slår inn en spiker, og uheldigvis slår feil og treffer tommelen i stedet, så griper ikke den skadde hånden fatt i hammeren for å slå den andre tommelen som hevn.

Min høyre hånd kritiserer ikke min venstre hånd fordi den er svakere og ikke så øvd som den selv.

Ved barbering skrapes det av et lag med hud som krever at blodlegemene kommer og reparerer det. De gjør det hver dag. Ikke en eneste gang klager de og sier at hvis ikke vedkommende person snart lærer, og slutter med å ødelegge ansiktet sitt, så vil de slutte å lege det barberte området.

Knyttneven min slår ikke magen dersom det gjør vondt der, eller ansiktet dersom det er brent. Tvertimot. Kroppen min er nøye med å beskytte seg selv. Uten hensyn til egen sikkerhet vil hånden dekke ansiktet for å beskytte øynene.

En gang iblant vil noen kroppsdeler signalisere misnøye dersom de er overarbeidet, men aldri må jeg håndtere en haug med klager fra dem fordi de er misfornøyd med å være de delene de er.

Hva alt dette betyr, er helt innlysende. Dersom vi hører til på Kristi legeme og altså er en del av hans menighet, er vi tenkt til å skulle tjene hverandre. Det er slik Kristus ønsker at det skal være.

BARN AV SIN EGEN TID

Dersom hver enkelts liv er forventet å skulle reflektere Jesu natur, da er de strukturene som vi som enkeltindivid former våre organisasjoner og våre kirkesamfunn ikke fritatt. Og likevel; bare få år etter at så og si alle religiøse grupper er dannet, begynner de å ta form av en forretnings sammenslutning. De er pyramideformet i sin autoritetsstruktur. Det blir effektivitetseksperter som begynner å bestemme virkemåtene, ikke åndelige gaver og det at de skal fungere som en kropp. Det blir vennskap og bekjentskap som råder, de blir selvopptatte og fjerner seg langt fra tenkemåten til de som grunnla bevegelsen. Fellesuttalelser er svært forskjellige fra det den enkelte medlem gir uttrykk for.

Gjennom personlige samtaler som jeg har hatt med mange forskjellige personer som sitter i høye råd innen ulike trosretninger, har jeg oppdaget at de hovedsaklig er fremadskridende menn som bryr seg om mennesker og er bekymret over ulike typer forkynnelse og sin egen rolle. Men når de så kommer sammen på et møte, blir resultatet av møtet det motsatte av det de personlig gav uttrykk for på forhånd. Jeg lurer på om de får sine signaler fra andre steder straks de kommer inn i en ordning som ligner den verden har. Dersom en organisasjon er oppbygd

slik at den frarøver eller undertrykker noens mulighet til å høre fra Gud, og på det grunnlaget foreta avgjørelser, da er det noe fundamentalt galt. Det er ikke Jesu måte å gjøre det på.

Det lå i Jesu natur å bli gitt til menneskene. Det ligger i organisasjonenes natur å beskytte seg selv. Å søke sitt eget beste, er å krenke Jesu ord i Luk 17,33: «Den som vil vinne sitt liv, skal miste det, men den som mister det, skal bevare det.»

Når det har gått en tid, begynner strukturene å lide under å være tilstivnete former, og disse formene blir viktigere for dem enn de menneskene de er satt til å tjene. Den greske myten om Prokustes beskriver situasjonen godt.

Prokustes hadde et hus midt mellom to store byer, en dagsreise fra hver av dem. På grunn av beliggenheten tok de reisende regelmessig inn der for å spise og overnatte. Gjestfriheten i Prokustes sitt hjem lå langt over noe av det de reisende hadde erfart tidligere. Måltidene var overdådige og rommene var store. Betaling ble ikke tatt imot. Prokustes lot dem gå fritt inn og ut av huset, og det var ingen regler som de trengte å holde. Det var bare ett krav som ville bli pålagt dem for hele natten. Gleden var overveldende. Så ble kravet gjort kjent. Hver person som var der, måtte passe i sengen. Var han for kort, ville han bli strekt. Var han for lang, ville han bli hogd av.

Mange passet i sengene. De sov godt, reiste videre, og fortalte alle vennene sine rundt omkring om gjestfriheten til Prokustes. Og de oppfordret dem inntrengende om å tilbringe en natt der når de reiste forbi. Men mange døde i huset til Prokustes. Ingen fikk høre deres vitnesbyrd.

Etter hvert som kirkesamfunn og andre religiøse or-

ganisasjoner blir fastere etablert, virker det som om deres teologi og sosiale struktur blir noe stivbeint. Den som måtte komme med litt ny innsikt eller et profetisk ord, blir av resten av gruppen enten steinet med ord, eller utestengt fra Jerusalem (hovedkvarteret). Bare de som passer inn i det foreskrevne mønsteret, overlever. Etter hvert som ordningene for valg av personell blir mer avansert, blir det bare de som har evnen til å bevege seg oppover i rekkene som blir godtatt. Åndelig lederskap faller bort idet den ubøyelige sengen som heter politisk dyktighet, vinner. Det som karakteriserer nye bevegelser i begynnelsen, er deres fremragende lederskap; ofte valgt nettopp på grunn av utsøkte lederegenskaper. Idet bevegelsen senere dør hen, følger lederskapet i den gjenværende institusjonen en mer byråkratisk modell.

Ved flere anledninger har jeg spurt slike som har vært under opplæring for å gå inn i en tjeneste, om å føre opp de personene som de så opp til som åndelige ledere i kirken. Aldri har en valgt leder i noen organisasjon blitt nevnt. På en eller annen måte blir retten til et ekte lederskap lagt til side i kampen for makt.

Hva kan en struktur gjøre for å forebygge slike svakheter? Hovedsaklig, ingenting. Dette er rovdyrets natur, og den eneste måten å få bukt med det på, er ved å drepe det. Her kommer et drastisk forslag.

Hver kristen organisasjon skulle ha som sin første bestemmelse den ugjenkallelige forholdsregel at den om femti år skal være oppløst og spredd. For noen skulle grensen være tjuefem år. Det ville frigjøre medlemmene til bestandig å være i kontakt med Gud, og dermed åpne opp for fornyelse. Det ville fri organisasjonen fra å søke rikdom og framtreddende

stillinger. Midlene som den har, ville bli gitt til mennesker. De strukturene som ikke har noe til felles med Jesus, ville dø, og kirken ville ikke gjøre seg så skyldig i å skade mennesker.

En slik framgangsmåte ville ganske enkelt være å anerkjenne den måten Den Hellige Ånd arbeider på. Han reiser opp nye bevegelser som lever og er i kontakt med ham, mens de gamle strukturene blir fornærmet og sparker det nye ut. Den nye bevegelsen viser sin livskraft ved å vokse fortere enn noe annet rundt den, og til slutt er den kanskje like stor som den gruppen den ble kastet ut fra. Så blir den nye gruppen stiv og fastlåst, akkurat som den forrige, og en ny bevegelse som har nærmere kontakt med Den Hellige Ånd og med mennesker oppstår. Den blir så utstøtt av den gruppen som ble utstøtt av den første, og slik fortsetter det. Hvorfor ikke bevege oss i kontakt med Den Hellige Ånd og sikre vår egen død, slik at vi kan mangfoldiggjøres som hvetekornet?

Jesu ydmykhet krever at vi er ærlige helt inn til det innerste om oss selv. Men den informasjonen som blir gitt i reklamemateriellet til de institusjonene som prøver å beskytte seg selv, gir bare nok opplysninger til at folk fortsetter å støtte dem. Noe av materiellet får en institusjon til å virke levende og i god form, lenge etter at den både er død og forfallen. Å følge i Jesu fotspor er å stå imot fristelsen til å beskytte og forherlige seg selv. Det vil bety at man bare godtar støtte fra de som frivillig har gitt av sine ressurser fordi de er takknemlige for den tjeneste som blir gitt dem. I det øyeblikket en organisasjon begynner å fremme seg selv, bryter den med Kristi natur, og har drukket av giftbegeret.

Kristne organisasjoner skulle begrense de midlene de har i bakhånd. Dess mer midler vi har til rådighet, dess mindre

trenger vi å stole på Den Hellige Ånd og dess mindre trenger vi å tjene andre. Selv kirkesamfunn skulle ikke samle seg skatter der rust tærer, og tyver bryter seg inn og stjeler. Kristi natur er ikke konstruert for å samle store pengesummer. Hver gang du ser en organisasjon med overflod av penger, kan du være sikker på at en skandale vil komme før eller senere.

Ingen ordning skulle bryte med Jesu natur ved å kreve noe av noen for ordningens egen skyld. Guds rike består av frivillige. Det er lite trolig at en som er som en slave, som et barn og som den minste, kan være forlangende overfor andre. Ordninger som fungerer slik, er desperate og døende.

Ethvert system skulle ha etablering av fellesskap som første prioritet det ville oppfylle kjærlighetsbudet. Ingen oppbygning skulle være slik at autoritet og lydighet må gå foran kjærlighet og enhet. Ingen innen organisasjonen skulle være mer enn ett trinn over de andre på grunn av sin autoritet. Ingen skulle bli gitt makt på grunn av sin stilling. All autoritet må bygge på at en person er utvalgt av Gud, og hvis ikke deres liv og dyktighet allerede har gitt dem anerkjennelse, skulle ikke noen stilling gi det. Institusjonell autoritet kan aldri bli en tilfredsstillende erstatning for gudgitte evner og den autoritet som følger med slike gaver.

Vi må frigjøre oss fra kulturelle ordninger, f.eks. valg (også kalt avstemning), og lære å ta avgjørelser utfra den enhet som springer ut fra et åpent og omsorgsfullt fellesskap; avgjørelser tatt av ledere som har gitt avkall på å skaffe seg et stort verdensrike; avgjørelser som er tatt med tanke på å ikke skade noen.

Vi må frigjøre oss fra å se på presteskapet som en elitegruppe som har privilegier på grunn av at de er ordinert.

De fleste av disse strukturene er bare predikantforbund som har lite til felles med det å være en tjener.

Da William Stringfellow erklærte at alle verdslige institusjoner var demoniske fordi de behandler mennesker på samme måte som demonene gjør, var han nær sannheten. Jeg synes det er vanskelig å motbevise hans uttalelse.

Jesus gikk blant menneskene. Han ble aldri en del av noen av de religiøse organisasjonene som fantes på hans tid; unntatt på områder som f.eks. i synagogen der folket var og der den nederste delen av maktpyramiden befant seg. Dette skulle være en klar rettesnor for den kristne verden.

Når vi studerer Jesu liv, oppdager vi at hans sinne ble lettest vekket av de som holdt til innenfor institusjoner som tjente seg selv, og som for lenge siden hadde sluttet å være tjenere. Til og med de store bud fra fortiden, som f.eks. «Kom sabbaten i hu», var blitt institusjonspolitikk. Jesus satte budene inn i rett perspektiv igjen: «Sabbaten ble til for menneskets skyld, ikke mennesket for sabbatens skyld.» (Mark 2:27)

Hele Kristi kjærlighet var rettet mot menneskets forløsning, ikke i et forsøk på å sette menneskers handlinger og liv i bås, men for å la menneskeheten kjenne sannheten og bli fri. Loven skulle være underlagt kjærligheten. Jesus ble sint på enhver person eller ethvert system som nedverdiget eller overså mennesker og deres behov:

«Ve dere, skriftlærde og fariseere! Dere hyklere! Dere gir tiende av mynte og anis og karve, men bryr dere ikke om det som veier mer i loven: rettferdighet, barmhjertighet og troskap.

Slanger og ormeyngel! Hvordan kan dere unngå å bli

dømt til helvete? Derfor sender jeg til dere profeter og vismenn og skriftlærde. Noen av dem skal dere drepe og korsfeste, andre skal dere piske i synagogene og forfølge fra by til by.» (Utdrag fra Matt 23)

Fariseerene var tydeligvis så hjernevasket av det systemet de hadde bygd, at de nå bare visste hvordan de kunne bryte ned mennesker ved det. Vi må ikke være så blinde at vi tror at disse anklagende ordene fra Jesus bare gjaldt et folk i fjern fortid. De gjelder i dag.

På en eller annen måte må Gud få slette ut århundrelang misforståelse hos oss, og få oss til å se at verdens institusjoner og strukturer og de administrasjonssystem som følger med, ikke har noen forbindelse med Kristi levende kropp. Hvor effektivt verdens system måtte være, kan det ikke automatisk anvendes på kirken.

Et annet skriftsted som jeg ønsker å ta med, taler til vår forståelse av hvordan Jesus levde i forhold til ordningene her på jord (religiøse eller sekulære), på sin tid. Jeg overlater det til deg og til Den Hellige Ånds virke:

Blodet av offerdyrene bærer øverstepresten inn i helligdommen til offer for synd, men kroppen blir brent opp utenfor leiren. Derfor led også Jesus utenfor porten, for å hellige folket ved sitt eget blod.

La oss da gå til ham utenfor leiren og bære hans vanære. For her på jorden har vi ingen by som består, men vi lengter etter den som skal komme. (Hebr 13,11-14)

Å VÆRE KNYTTET TIL HVERANDRE

Dersom det er noe som alle kristne er enige om, så er det at Jesus er Herre. Læremessige ytterpunkt, kulturelle forskjeller og personlig ærgjerrighet har atskilt oss til i dag å være en splittet gruppe. Hvis den enhet som Jesus ba om, kommer, vil den komme rundt ham og ham alene.

Ved en samling for katolske søstre ble jeg og noen få andre protestantiske forkynnere bedt om å tale til dem om muligheten for økumenikk, og om de ting som skilte oss fra hverandre. Kirkehistoriens og tradisjonens mange vanskeligheter ble diskutert med slik kunnskap og så flotte ord at jeg begynte å bli ille berørt over den enkle meddelelse jeg skulle komme med. Da jeg fikk ordet, sa jeg: «Jeg tilhører et svært ungt kirkesamfunn, men ikke desto mindre har det utviklet sine egne tradisjoner, og mange av disse vil atskille oss. Jeg ønsker ikke å fortelle dere om dem, og dere ønsker ikke å høre om dem. Dere tilhører en svært gammel gruppering, og har mange flere tradisjoner, men ingen av oss ønsker å dvele ved dem i dag. Forandring av disse mønstrene vil ikke bringe løsninger eller føre oss sammen. Men alltid når dere ønsker å komme sammen og snakke om Jesus, er jeg klar!» Med det satte jeg meg. Etter at møtet var slutt, fikk jeg en strøm av forespørsler

om å komme til skolene deres og si det samme der.

For noen få år siden var jeg med på en konferanse i Singapore som hadde som mål å undersøke mulighetene for kirkelig enhet, og dele hva Gud sa til oss. Vi var fire hundre deltakere, fra førti forskjellige trosretninger. Etter en uke med intense drøftelser var den eneste uttalelsen som alle kunne sette sitt navn under denne: «Jesus Kristus er Herre!»

Det kan være at det aldri blir noen enhetlig kirke i verden, og skulle det bli en, ville den kanskje være mer gjenstand for frykt enn for respekt. Men et liv i enhet kommer, for Faderen svarer på Jesu bønner: «Hellige Far, bevar dem i ditt navn, det navn du har gitt meg, så de kan være ett, liksom vi er ett. ...så de helt og fullt kan være ett. Da vil verden skjønne at du har sendt meg, og at du har elsket dem slik du har elsket meg.» (Joh 17,11+23)

Jeg har funnet en god måte å måle kirkelig enhet på. Kirkelig enhet er alltid til stede der hvor mennesker tjenestegjør på Jesu måte. Jeg har også sett nokså mange kirkesplittelser, og det er helt tydelig at de aldri har skjedd fordi to grupperinger var uenige om hvem som skulle være slave, hvem som skulle være den minste, hvem som skulle være den siste, hvem som skulle gi avkall på alt sitt eller hvem av dem som skulle være den siste til å bruke makt!

Enhet kommer når vi elsker hverandre slik som Jesus elsker oss. Det er derfor vi har fått en beskrivelse av hvordan han var, slik at vi kan vite hvordan han elsket oss. Da vet vi også hvordan vi kan elske hverandre og hvordan kirken kan bli ett.

Å FØLE SEG HJEMME I MENIGHETEN

Dersom du er klar til å begynne å leve tjenerens livsstil, vil jeg vise deg et sted å begynne, og en retning du kan gå. Anbefalingene jeg gir er helt sikkert ikke de eneste som kunne bli gitt, men siden det å leve et liv i tjeneste krever en nærhet som er ukjent for mange, vil jeg dele den erfaringen som er gjort i små grupper, slik at du kan begynne på din egen reise.

Den første kirke fant at hjemmene var det ideelle stedet for kristendommens utfoldelse. Der var det ikke plass til rituell utsmykkelse. Størrelsen gjorde det mulig for alle å delta, og det ble det vanlige. Alle kjente hverandre, så å ha et godt forhold til hverandre var av aller største viktighet. Det var tid til å be for hverandre og å ta seg av hver enkelt. Bibelundervisning kunne foregå via samtale, og stoffet kunne bli anvendt der og da.

Jesus utvalgte seg tolv som hovedgruppe for sin undervisning. Jesu natur var kjærlighetens natur, og den krever et nært fellesskap mellom mennesker. Det er vanskelig å leve ut tjeneregenskapene i store, upersonlige grupper. Jeg har oppdaget at små grupper kan fungere godt når Jesu måte å være

på er rettesnor.

En leder som forsøker å være en tjener i en liten gruppe, vil begrense sin egen deltakelse, slik at andre kan slippe til. Han vil være var overfor de behovene som blir uttrykt, og prøve å være til hjelp. Han vil f.eks. ikke forvente at de andre i gruppa skal gå i dybden om noe eller svare på spørsmål som han selv ikke har gått i dybden om eller svart på først. Han vil lede ved å lytte og bekrefte, og ved oppriktig å uttrykke hva han mener.

I ydmykhet vil han vise sine virkelige følelser, og konfrontere i kjærlighet når det er nødvendig. Som et barn vil han godta andre for det de gir seg ut for å være, og han vil ikke grave i deres privatliv. Men han vil glede seg med dem og gråte med dem. Som en som har gitt avkall på sitt eget, vil han være villig til å la gruppa se hans egne feiltrinn og problemer.

Som den yngste vil han lett oppdage når noen prøver å utnytte andre, og forsøke å beskytte dem.

Gjennom all min gransking av og deltakelse i små grupper har jeg ennå til gode å se en rett handling fra lederskapet som ikke kommer inn under Jesu måte å være på. Dette er hemmeligheten ved menighetens liv i de små, nære fellesskapene. De neste tre delene av dette kapitlet tar for seg metoder som kan hjelpe slike fellesskap til å vokse.

Å gi av oss selv

«Alle har rett til privatliv». Denne tankegangen har gjort Kristi legeme om til en gruppe av enkeltindivider som kommer sammen, men som holder seg godt beskyttet bak sine egne skall. For å bryte ut av dette, må vi bevisst dele våre liv med

andre. På tross av det du kan vite om meg ved å iakttå meg, kan du først virkelig lære meg å kjenne idet jeg også forteller om mine vanskeligheter og følelser. Å fortelle min historie, å utlevere meg selv og min sårbarhet til andre, det hører virkelig med til det å være en tjener.

Å vandre i solskinnen

Dersom du var med i en gruppe som ikke var oppbygd etter prinsippene om hvordan en kropp skal fungere, kunne det hende at det du fortalte om deg selv, ble møtt med en eller annen form for muntlige angrep. Men det er ikke kroppens framgangsmåte. Kroppens reaksjon overfor et truet eller redd medlem er beskyttelse. Vår reaksjon overfor en som kommer med avsløringer om seg selv, er bekreftelse.

Hele oppbygningen og funksjonen til Kristi legeme er samlet i en enkelt uttalelse hos Paulus i 1.Kor 12.7, der han slår fast at Åndens gaver blir gitt til **hver enkelt**, til oppbygging og til felles beste.

Den sterkeste uttalelsen fra Paulus om hvordan vi skal se på og reagere overfor hverandre, finner vi i 2.Kor 5,16-17: «Så kjenner vi ikke lenger noen bare slik mennesker gjør. Og har vi kjent Kristus slik, gjør vi det ikke lenger. Derfor, hvis noen er i Kristus, er han en ny skapning. Det gamle er borte, se, det nye er blitt til.»

Jeg må med andre ord se deg som den nye skapningen du er. Jeg må være i stand til å oppdage det beste. Jeg kan ikke lenger si: «Du er et bra menneske, men ...», og så komme med et heftig utfall mot dine feil. Din stilling som Guds barn må

bli bekreftet av meg.

Noen ganger hører jeg innvendinger mot slik bekreftelse, vanligvis i denne formen: «Men hvordan kan folk vite hvordan de skal forbedre seg dersom jeg ikke forteller dem hva som er galt med dem?» Svaret er enkelt. Jesus slår fast at våre hjerter allerede fordømmer oss, derfor kom han ikke for å dømme, men for gi liv i overflod.

Hvis jeg ba deg om å skrive ned fem ting som du ikke liker ved deg selv, ville du trolig være ferdig på ett minutt. Hvis jeg så ba deg om å snu arket, og skrive fem ting som du liker ved deg selv, kan det være at du ville trenge flere timer. Vi er smertefullt klar over vår utilstrekkelighet.

En fabel (mange av dem virker nesten inspirert) uttrykker dette godt: Det var en gang at Sola og Nordavinden så en mann som gikk bortover veien, kledd i en tjukk vinterfrakk. De bestemte seg for å se hvem som kunne greie å få den av ham. Nordavinden ville prøve først. Han blåste på mannen med en iskald, ulende storm; men dess sterkere vinden ble, dess fastere drog mannen frakken rundt seg. Da sa sola: «Nå er det min tur.» Så sendte den varme solstråler ned på mannen; og ganske snart valgte mannen, etter eget ønske, å ta frakken av. Og han gikk glad videre i solskinet.

Når vi omgir mennesker med varme, vil de av eget ønske og på eget initiativ velge å åpenbare og fjerne unødvendige tunge byrder som de har skjult seg bak.

Ved å dele vår historie med hverandre, har vi utlevert de mest verdifulle ting vi har til hverandre; vi har avslørt oss selv. Nå som vi har svart på utleveringen med bekreftelse, finner det sted en merkverdig utvikling. Vi innser at vår betroelse er i trygghet, og at vi kan våge å gå enda lenger, vi kan nå stole på hverandre.

Friheten ved å forplikte seg

Utrustet med denne nye tilliten kan vi nå ta sjansen på en forpliktelse som tidligere ville vært for smertefull, og kanskje også lite fruktbar.

Det første som vår nye overgivelse gir oss frihet til, er bekjennelse. Jakob 5,16 erklærer: «Bekjenn da syndene for hverandre og be for hverandre, så dere kan bli helbredet.» Dersom jeg ikke føler meg trygg, vil jeg bekjenne **dine** synder, eller bare bekjenne allment aksepterte og vanlige synder, som f.eks. «liten tro eller et slapt bønneliv.» Men når jeg er trygg, kan jeg dele de ting som virkelig er et problem for meg, og jeg vil da også være åpen for forbønn og hjelp. Bekjennelse kan sammelignes med kroppens daglige utskillingsprosess av avfallsstoff. Ved hjelp av bekjennelsen kan vi vandre komfortabelt, uten unødvendige avfallsprodukt. Uregelmessig bekjennelse fører til at det samler seg opp avfall som det virkelig er smertefullt å bli kvitt.

Bekjennelse skaper også en passende form for disiplin. Ved min bekjennelse gir jeg andre fullmakt til å be for meg, og også til senere å ta kontakt med meg for å se hvordan det går. Slik varsom, regelmessig ansvarlighet er det sørgelig mangel på i kirken. Som et resultat av det, er vi blitt sykkelig uavhengige.

Det neste vi får frihet til, er å gi oss i kast med Guds ord ved anvendt bibelstudium. Anvendt bibelstudium er hovedsaklig bekjennende siden det besvarer to personlige spørsmål: «Hva sier Bibelen til meg, og hva skal jeg gjøre med det?» Svarene på disse spørsmålene er bekjennelser av det som Den Hellige Ånd overbeviser oss om. Jesus og Jakob oppfordrer

oss helt klart til slik anvendelse: «Den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en klok mann som bygde huset sitt på fjell.» (Matt. 7,24) «Dere må gjøre det Ordet sier, ikke bare høre det, ellers vil dere bedra dere selv.» (Jak. 1,22)

Det tredje som vår overgivelse gir oss frihet til, er konfrontasjon. Det er sjelden vi venter til den tillitsbyggende prosessen er over med å konfrontere de områdene i vårt fellesskap som ødelegger vårt forhold til hverandre. Men når vi ikke venter, kan vi heller ikke nyte god frukt. I løpet av den tillitsbyggende fasen har vi opparbeidet rett til og nødvendighet for konfrontasjon. Les om igjen avsnittene om ydmykhet og manipulasjon for å friske opp når konfrontasjon er aktuelt.

Den fjerde friheten som overgivelsen gir, er den nærheten og det fellesskapet som i Det nye testamentet blir kalt for **koinonia**. Vi er ikke lenger bare passasjerer som reiser sammen på den bussen vi kaller kirke. Men til det ytterste er vi evig og fortrolig trofaste mot hverandre. Våre drømmer og visjoner, så vel som våre eiendeler, blir felleseie. Vi holder oss ikke borte når menigheten samles.

Her er vi ved fullendelsen av vårt tjenerforhold. Den kjærligheten som tjenerskap er et uttrykk for, gir og mottar i et varig, ofte ubevisst samspill i legemet.

I de små gruppene oppdager vi at Kristi legeme, på samme måte som vårt legeme, forandrer seg sakte og forsiktig, til og med under så dyptgripende utfordringer som de som er fram-satt i denne boken. Dersom du arbeider med en gammel vinsekk, så må mørningsprosessen foregå seint og varsomt dersom den skal lykkes. I alle tilfeller så er det vinen som er viktig og som må bli bevart.

Å DELE SMERTEN

En gruppe pastorer som jeg hadde delt prinsippene om tjenerskap med, og som hadde gjort framgang i å leve etter dem, spurte meg om å komme tilbake på en retreat- og diskusjonsweekend. En av dem åpnet weekenden med dette spørsmålet: «Vet du hvor mye smerte du har forårsaket hos oss?» Jeg innrømte at det visste jeg ikke, unnskyldte meg for det, og ba dem inntrengende om å vende tilbake til sin tidligere levemåte. De svarte: «Aldri!»

Tidligere kom smerten på grunn av alle de frustrasjonene de fikk ved å være selvopptatte; nå var smerten et resultat av innlevelse i andres liv. Selv om denne smerten var større, ville de aldri vende tilbake til der de var før. Mye av vår lidelse er ganske enkelt et resultat av vår falne tilstand som menneske, f.eks. skader ved ulykker, sykdom og skuffelser. Men slik lidelse er ikke nødvendigvis av den forsonende typen. Paulus skriver i Fil. 3,10: «Da kjenner jeg ham og kraften av hans oppstandelse, får del i hans lidelser...» Jeg er mye mer fortrolig med ønsket om å kjenne kraften av hans oppstandelse. Hebreerne 5,8 forteller oss at Jesus lærte lydighet av det han led. Alle de skriftsteder jeg har funnet, tyder på at Jesu lidelser var på **våre** vegne, og var det ikke for **oss**, ville han trolig ikke hatt flere lidelser enn folk flest. Siden Jesus sa at vi ville bli behandlet på samme måten som han, er det logisk at å følge Jesus i praksis, vil bety å lide på andres vegne.

DET ENE ORDET TAR DET ANDRE.

Straks vi forstår Jesu altomfattende natur og begynner å se salt i lys av den, kommer det forunderlig klarhet over skriftsteder som kan ha vært dunkle tidligere. Jeg vil derfor nå foreslå en ny måte å tolke Bibelen på, som både er grundig og enkel.

Dersom vi er enige om at det er en fundamental, indre overensstemmelse gjennom hele Bibelen, så vil vi måtte gå ett steg videre og være enige om at det skrevne Ordet aldri vil stå i motsetningsforhold til det levende Ordet, Jesus. Ekte, indre overensstemmelse i Bibelen betyr at den kan underkastes Jesu natur, som var en full åpenbaring av Faderen.

En følge av dette blir at ingen tolkning av noe skriftsted må være i strid med hans natur som var som en slave, et eksempel, ydmyk, et barn, den yngste, den siste, den minste, uten et stort navn, brukte ikke makt, osv. Enhver tolkning av bibelvers som vi gjør som avviker fra Jesu natur, må legges til side inntil vi har nok lys til å tolke det skikkelig. Det hører fortsatt med i Bibelen. Likevel vil vi innrømme at på grunn av at det synet vi nå har på disse versene ikke er overensstemmende med Jesu natur, så forstår vi de ikke godt nok til å forkynne dem.

På dette tidspunktet vil du se at noen av de skriftstedene som i våre dager blir brukt som begrunnelse for lære og liv er i vanskeligheter dersom vi prøver å forene dem med Jesu natur. Det skulle ganske enkelt få oss til å innse at vi har tolket dem galt.

Det er også viktig at vi ikke gjør den feil å tenke at Bibelen er det fjerde medlem av den treenige Gud. Bibelen er en skrevet åpenbaring av Gud, men uansett hva vi måtte tenke om den, må den aldri bryte med **HAM** som den ble skrevet for å åpenbare.

GUD KAN GJØRE DET

Fornyelsene i dette århundret har først og fremst funnet sted innen pinsebevegelsen, eller vært karismatiske i sin natur. Den gjenoppgivelse som pinsevevneene gjorde av Åndens gaver og deres iøynefallende inderlighet, fikk dem til å tro og lære at deres fornyelse var endetidens fornyelse. De trodde at det ikke var mer å gjenoppgive i Bibelen, og slik kom deres karismatiske opplevelse til å representere det siste fornyelsen over alle fornyelser.

Selv om pinsebevegelsen tilførte kirken et oversett og tapt kraftprinsipp, så har de ikke fart over kirken med den enhet og effektivitet som en skulle vente av «det siste». På tross av deres Jesus-sentrerte tilbedelse og entusiasme, var hovedgrunnen til at de ble kjent, ikke denne kunnskapen om Jesus, men deres fellesskap med Den Hellige Ånd. Det er vektleggingen av tungetalen som er mest iøynefallende, og ikke det kristologiske; selv om deres nære fellesskap med Kristus er ubestridelig. Det gjelder både pinsebevegelsen og den karismatiske bevegelse.

Kanskje den storslåtte planen er i ferd med å bli satt ut i livet; at Den Hellige Ånd, som nå er blitt viet oppmerksomhet fra et større spekter både innen kirken og i verden, forbereder seg på å feie til side mytologiske forviklinger og den nostalgiske Jesus, og oppfylle den hovedfunksjon som den er kom-

met for; å forherlige Jesus.

I Johannesevangeliet forutsier Jesus Den Hellige Ånds komme og gjerning:

«Men talsmannen, Den Hellige Ånd ... han skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere.»

«Når talsmannen kommer, han som jeg skal sende dere ... da skal han vitne om meg.»

«...han skal veilede dere til den fulle sannhet.»

«Han skal forherlige meg, for han skal ta av det som er mitt, og forkynne det for dere.»

(Joh. 14,26; 15,26; 16,13; 16,14)

Den klareste konklusjon som kan trekkes, er at primær-oppgaven til Den Hellige Ånd er å åpenbare Jesu natur for oss, og overbevise verden om hvem han er. Vekkelsene som la vekt på Den Hellige Ånd, brøt med dette prinsipp ved å fokusere på Den Hellige Ånd, framfor å la Ånden tale til oss og til verden om Jesus.

Jeg tror at den endelige vekkelse vil være en vekkelse som er sentrert om Jesus selv og hans natur. Verden har aldri sett noen med større makt enn Jesus, og kirken kan ikke utøve større innflytelse enn den gjør ved å leve på Jesu kjærlige måte.

Vi kan ikke unnslippe det kall og den ordre Jesus gav til sin kirke: «Fred være med dere. Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere.» (Joh. 20,21)

Kan vi virkelig tro at vi skal bli sendt **delvis** slik Faderen sendte Jesus? Absolutt ikke. Vi må godta at vi er sendt med samme natur og med de samme krav til holdning som Jesus.

Nådegavenes gjerning i Kristi legeme er å utruste oss for

å tjene hverandre på en måte som vil gjøre oss lik Kristus: «inntil vi alle når fram til enheten i troen på Guds Sønn og i kjennskap til ham, og vi blir den modne mann, som har nådd sin fulle vekst og har fått hele Kristi fylde.» (Efeserne 4,13)

Vår modenhet skal gjøre oss lik Kristus. Vår tjeneste er å modne andre så de kan bli lik Kristus. For å bli lik Kristus, må vi ha hans sinnelag og tilegne oss hans natur.

Dersom det som er sagt om Kristi natur i denne boken er sant, da vil Den Hellige Ånd minne deg om det, og hjelpe deg til å anvende det på din måte. De følgene som er listet opp i de foregående kapitlene, er ting som Den Hellige Ånd har arbeidet med i mitt liv, og det trenger ikke være det han vil minne deg på. Om disse følgene er blitt bekreftet i ditt sinn eller ikke, så må du likevel på en eller annen måte svare på kallet om å bli lik Jesus, om å smake hans kraft, om å få del i hans lidelser og bli lik ham i hans død.

For at du ikke skal forlate denne boken med håpløshet og skyldfølelse, og lure på om du noen gang vil nå hans modenhet og fylde, ønsker jeg nå å dele et oppmuntrende ord fra Skriften:

For det er Gud som virker i dere både å ville og gjøre etter hans gode vilje. (Fil 2,13)

For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud på forhånd har lagt ferdige for at vi skulle gå inn i dem. (Ef 2,10)

Jeg arbeidet en gang på et kontor hvor mennene på tirsdager og torsdager ville benytte lunsjpausen til å gå over i gymnastikksalen rett over gata for å spille basketball. Nå er ikke basketball akkurat det spillet jeg er flinkest i. Når vi skulle

ta oppstilling, var jeg redd for at det skulle gå slik: «Vær så snill og hør her! Vi hadde Gayle på laget forrige gang, nå er det deres tur til å ta ham ...»

Så du forstår at jeg var der hovedsaklig for mosjonens skyld. Det var imidlertid en der som hette Dave. Han så ut som han var 2,20 høy når han kom inn på banen. Jeg elsket å være på hans lag. Vi vant alltid. Alt jeg trengte å gjøre var å få gitt ballen til Dave, og han ville score. Når vi fikk ballen, pleide jeg å drible den rundt litt for syns skyld, kaste den over til Dave og han ville skaffe oss to nye poeng. Så ville jeg rope: «Er vi ikke gode?»

Dette ligner mye på vårt forhold til Jesus. Han er den som virker i oss for å hjelpe oss til å ønske å gjøre hans vilje, og så hjelper han oss enda mer idet vi forsøker å gjøre den. Vi er hans verk. Hva vi er, er fullt og helt hans ansvar, og han godtar det. Vår oppgave er å holde oss på samme lag som ham, kaste våre bekymringer på ham, og la han vinne over Satan for oss: «For han som er i dere, er større enn han som er i verden.» (1.Joh 4,4)

Vær derfor tilgjengelig for ham. Tillat hans Hellige Ånd å gjøre deg oppmerksom på Kristi sinnelag, idet det får slippe til i ditt liv. Overgi deg, og hold fram med å vokse!

«Med blikket festet på ham som er troens opphavsmann og fullender, Jesus. For å få den glede han hadde i vente, tålte han korset uten å bry seg om vanæren, og nå har han satt seg på høyre side av Guds trone.» (Hebr 12,2)

STUDIEVEILEDNING

Hovedtemaet i **Trendsetteren Jesus** er at Jesus er den fulle og hele åpenbaring av Faderen og at hans natur blir klarest definert i Jesu undervisning om hvem som er den største i himmelriket, og i skriftsteder som knyttes til dette temaet. Den røde tråden i boken er «tjenerskap». Temaet kan videre sammenfattes til «å være sentrert om andre», og mye av innholdet og måten det blir anvendt på blir lettere å forstå hvis man forstår og husker dette begrepet.

Med sine korte, unummererte kapitler er **Trendsetteren Jesus** ideell både for studiegrupper og til selvstudium. Hvis boken blir brukt i en gruppe, anbefales det at gruppelederen gjør noen ekstra forberedelser. For å ha hovedtemaet klart for deg hele tiden mens du arbeider med spørsmålene, er det lurt å kopiere listen med de fjorten karaktertrekkene som finnes i denne studieveiledningen under overskriften, «Trendsetteren Jesus innen vår rekkevidde». Hver gruppedeltaker bør ha en kopi av denne listen. Man kan også lage en plakat av denne listen, og henge den på veggen, f.eks. ved arbeidspulten.

Noen steder er dette studieheftet informativt, men de fleste spørsmålene er praktiske og anvendelige og de egner seg godt for studium i små grupper.

Sin egen stil Jesus, ja

1. Døperen Johannes og disiplene til Jesus synes å være fastlåst i en typisk kulturell tankegang. Hvilke hendelser i Det nye testamentet synes du tyder på at folk forventet at Jesus skulle passe inn i en bestemt livsstil eller måte å undervise på? Du kan ta eksempel ifra denne boken eller andre skriftsteder som du husker.

2. Hvis Jesus skulle komme til jorda for første gang nå, hva ville han da måtte gjøre for å bli godtatt av deg og av andre? Hvordan tror du han ville kle seg? Hvilke land ville være mest mottakelige for budskapet hans? Hvorfor? Hvilket land tror du ville være mest ivrig i å stoppe arbeidet hans?

3. Himmelrikets kultur og verdens kulturer synes alltid å være i konflikt. Det kan være lettere å skjønne hvor fort slike konflikter oppstår hvis du tenker på noen i ditt nabolag som er kommet fra et fremmed land. Hvor forskjellige er de? Hvordan har de måttet tilpasse seg når det gjelder mat, klær, språk og skikker? Dersom du har vært på besøk i utlandet, kan du tenke på de forandringer du opplevde. Hva var behagelig, og hva var ubehagelig?

Jesu komme

1. Tenk nøye igjennom listen nedenfor og sett et merke ved hvert punkt som du tror ville få deg eller andre til å være forsiktig med å være sammen med en person som ble beskrevet slik.

Født i en stall
Født i en ubetydelig landsby
Usikkert opphav
Forfedre som det virkelig var grunn til å skjemmes over
Bare folk fra det nederste sosiale lag var invitert til å feire
fødselen hans
Han var ikke pen
Han vokste opp i et dårlig nabolag
Han var fattig og så ut til å være fornøyd med å være det
Hans framtreten var nokså firkantet og merkelig
Hans nærmeste følgesvenner var dumme og trettekjære
Regjeringen lot ham lide en skammens død

2. Hvilket av punktene ovenfor tror du ville få en politisk kandidat til å trekke seg fra kampen dersom avisene offentliggjorde dette om han?

3. I dette kapittelet lærer vi at Jesu framtreten var «ikke-truende» og «ikke-manipulerende», slik at vi kan være fri til å gjøre et ekte valg når det gjelder ham. Noter ned noen av de menneskene eller kreftene som påvirker dine avgjørelser og sett et + ved de som du er mest «engstelig» for.

Når føler du at du har tatt de mest «ærlige» avgjørelsene, de som virkelig kommer fra hjertet og uttrykker det du ønsker?

4. Noter raskt ned en beskrivelse av din åndelige arv. Hvilke følger får denne for dine avgjørelser? Hvilke områder av åndelig erfaring har du unnlatt å søke på grunn av din åndelige arv? Hvordan har din åndelige arv ledet deg inn i åndelige erfaringer?

Trendsetteren: Nummer en

1. Denne boken og spesielt dette kapitlet hevder sterkt at Jesus var alt det som Gud er, og at han er den hele og endelige åpenbaringen av Gud. Lag deg to kolonner ved siden av hverandre i notatboken din. På den ene siden kan du skrive ned de tingene du føler at du vet om Jesus, og på den andre siden kan du skrive de områdene hvor du føler at du virkelig har erfart ham.

2. Les Kol.1,15 2,10. Legg merke til hvor ofte Paulus bruker ordene «alt» og «alle», og andre superlativer. På hvilke områder i ditt liv ville du like å bruke ordene «alt» og «alle» om Jesus?

3. Les Kol.2,8 høyt mens du har listen over Jesu karaktertrekk foran deg (du laget den til de første spørsmålene), og nevnt «tradisjoner og visdomslære» som du mener ikke passer med Kristi natur og prinsipp.

4. Mange synes ofte at selv bare det å snakke om Jesus er vanskelig. Synes du det noen gang? Hvem av dine venner tror du at du kunne bryte den barrieren overfor, ved å holde i gang en samtale om Jesus med dem?

5. Hvilke «vellykkete» tjenester plager deg fordi noe ved dem ikke synes å passe med Jesu natur? Stopp her og be over disse tingene.

Trendsetteren: En for alle

1. Dette kapitlet har noen sterke påstander om nødvendigheten av å elske hverandre slik det står i Joh.13,34-35.

Hvordan pleier du vanligvis å finne ut at noen er kristne? Hvordan stemmer de metodene med dette påbudet?

2. Jesus sa at vi skulle elske hverandre «som jeg har elsket dere». Ha listen over Jesu karaktertrekk foran deg (den fra de første spørsmålene), mediter så over hver enkelt egenskap mens du tenker at dette er slik Jesus er mot deg. Hvordan stemmer det med din definisjon av kjærlighet?

3. Hvilke personer føler du viser disse «tjener»-trekkene (eller noen av dem) overfor deg? Hvordan forsøker du å gjøre dette for andre?

Trendsetteren: Alle for en

1. Dette kapittelet har flere sterke påstander om kjærlighet. På grunnlag av Matt.22,40 blir det sagt at å elske Gud og nesten er det Bibelen handler om. Er du tilfreds med at det er slik, eller har du problemer med å godta sider ved dette? Hvis det er slik, kan du da si noe om hvorfor? Skriv det eventuelt ned for deg selv.

2. Les de trosbekjennelser du kan finne, og dersom du har tilgang på din kirkes troslære kan du lese denne. Hvilke henvisninger til kjærlighet blant Jesu etterfølgere finner du? Er det å elske hverandre et krav for å være medlem av din kirke? Hvordan ville du finne ut om noen var en person som elsket?

3. Dette kapittelet inneholder to lister om kjærlighet. Skriv begge listene ned på hvert sitt ark. Dersom dere er en gruppe, bør hvert medlem ha en kopi av hver liste. Ha nå disse to listene foran deg, pluss den listen over Jesu karaktertrekk som du alltid har framme. Les så alle tre listene høyt (dersom

dere er en gruppe, kan dere lese i kor). Etterpå kan dere dele de tankene dere fikk når dere leste. Hvordan kan en liste være med og utfylle de andre?

4. Det kan være spennende og inspirerende hvis du tar de tre listene som du brukte i forrige spørsmål, og bruker dem som en retningslinje for skrive en trosbekjennelse eller et sett med trossetninger. Tenk deg at du er grunnlegger av et tros-samfunn.

Trendsetteren: En av mange

1. Dette kapitlet er oppbygd rundt Jesu øversteprestlige bønn i Joh.17. Deler av denne bemerkelsesverdige bønningen virker heller forstyrrende i lys av det kirkebildet vi ser rundt oss, spesielt det «at vi skal være ett». Hvordan ser du på oppfyllelsen av denne bønningen? På hvilke måter synes du at den ikke er oppfylt? Stopp her og be for de «uoppfylte» situasjonene.

2. I de samme kapitlene som Jesus snakket om kjærlighet (Joh. 13-17) snakket han også om frukt. Dersom frukten er vår kjærlighet og det resultat den gir, hvilke frukter i våre liv er det da lettest for våre naboer å se? Og for de andre medlemmene i kirken?

3. Jesus knytter vellykket evangelisering sammen med det at vi «er ett» eller at vi elsker hverandre. Få hvert gruppe-medlem til å spørre ti personer om hvordan de ble kristne. Sammenlign resultatene neste gang og se hvor mange som ble «overbevist» og hvor mange som ble vunnet fordi noen «elsket» dem. Skriv ned din egen historie om hvordan du ble

Jesu etterfølger, eller fortell det til de andre i din gruppe.

4. Nå når du har tre lister over kjærlighetens kjennetegn og frukter kan du lage en liste over de områder hvor du spesielt trenger styrke, og så kan du få noen til å be for deg og disse områdene i livet ditt.

Trendsetteren Jesus: Innenfor vår rekkevidde

1. Dette kapitlet vender tankene våre tilbake til kapitlet om «Jesu komme». Siden listen over den måten Jesus åpenbarte seg på ikke kan bli vår personlig, kan du dele ting fra ditt liv som utgjør «din liste», d.v.s. de tingene som gjør at du er tilgjengelig og sårbar overfor andre.

2. De skriftstedene som står i dette kapitlet er innledningen til den listen over Jesu karaktertrekk som du har benyttet helt fra begynnelsen av boken. Les skriftstedene høyt (gjerne i kor) og skriv ned de sammenfallende punktene i dem.

3. Nå følger listen over Jesu karaktertrekk. De er det aller viktigste i denne boken, likevel står de ikke samlet inne i boken. Skriv dem ned, lær dem utenat. Du vil ha god nytte av dem. Du trenger de også i andre deler av spørsmålene. De første åtte kjennetegnene er hentet fra evangeliene, og de siste seks finner du i filipperbrevet. De vil bli omhandlet senere. Men hele listen kommer nå, slik at du kan ha best mulig nytte av den.

Tjener
Hersker ikke over andre
Eksempel

Ydmyk
Som et barn
Som den yngste
Som den minste
Som den siste
Brukte ikke makt
Lot seg ikke drive av blind ærgjerrighet
Ga avkall på sitt eget
Ble fullt og helt menneske
Lydig
Oppga sitt liv

4. I undervisningen i Joh. 13-17 sa Jesus mye om at Den Hellige Ånds oppgave er å snakke om Jesus. Hvilke erfaringer har du hatt med Den Hellige Ånd, og hvordan påvirket det din kunnskap om og ditt syn på Jesus?

Trendsetteren Jesus: Til din tjeneste

1. Dette kapittelet kommer til bokens kjerne, og viser det første kjennetegnet ved Jesu natur; tjenerskap. Et annet uttrykk for det samme kunne være «sentret om andre». Hva får ordet «tjener» deg vanligvis til å tenke på?

2. Hvilke personer gjør livet bedre for deg? Hvem gjør du livet bedre for?

3. Dersom du fullt ut skulle virkeliggjøre det du ønsker å oppnå i livet, hvilke spenninger ville det skape i forhold til kallet til å være en tjener?

4. Forfatteren sier at det å være en tjener er et valg vi gjør,

og at det ikke er et resultat av tvang. Men så bruker han nesten hele resten av kapittelet til å skrive om de problemene som manipulasjon medfører. Den som er sentrert om andre, står nesten alltid i fare for å bli manipulert. Tenk på situasjoner hvor du føler at andre har dratt nytte av deg. Hva føler du og hvordan reagerer du når dette skjer med deg?

5. Du har kanskje lagt merke til at du prøver å unngå personer som forsøker å manipulere deg. Dersom noen lykkes i å dra fordel av deg, merker du kanskje at du misliker dem for at de gjør det, og at du misliker deg selv fordi du er blitt lurt. Her er noen eksempler på hva du kan si for å unngå å bli manipulert:

«Jeg er ikke rolig for det valget jeg må ta her, så derfor sier jeg nei».

«Slik situasjonen er nå, føler jeg ikke at jeg er i stand til å ta et kjærlig valg, derfor må jeg si nei.»

«Jeg gjør dette fordi jeg velger å gjøre det. Jeg tror dette er det rette og det beste.»

6. Be en venn eller et medlem av gruppen din om å være med i et rollespill om en manipulativ situasjon sammen med deg. Øv deg på å bruke setningene ovenfor til du er fortrolig med å si dem.

7. Å være en tjener og å være slave er ikke det samme. Tjeneren er et resultat av et valg, mens slaven er et resultat av tvang. Bruk «tjenerskap» og «slaveri» som overskrifter for to kolonner. Gå så gjennom de følgende versene og skriv ned de delene som passer under hver kolonne: Joh.10,17-18; 1.Kor.9,19; Matt.5,38-42.

8. Hvilken nød og hvilke krefter er det som virkelig «driver» deg. Snakk om dem med noen, og få fram hvor din

evne til «å velge» kan bli brukt.

Trendsetteren Jesus: Maktpyramiden

1. Dette kapittelet viser oss det andre kjennetegnet ved Jesu natur, ikke herske over andre. Få handlinger i livet er tydeligere enn menneskets trang til å herske over andre. Handlinger som har sitt utspring i denne trangen, fyller avisene hver dag. Ta siste utgave av den avisen du pleier å lese og se hvor mange av artiklene som har til bakgrunn at en person eller en gruppe prøver å få makt eller innflytelse over andre.

2. Dette kapittelet lærer oss at de som hersker over andre, må gi avkall på å ha underordnede som er ærlige mot dem. For å finne ut om dette stemmer, kan du tenke på noen forretningsmenn, politikere eller religiøse ledere som du kjenner; prøv å huske ting som er blitt sagt om dem, som du tror de ikke vet selv. Ville du like å fortelle dem det? Be over din rolle i deres liv som en som er ærlig mot dem.

3. Hvordan har underordning under åndelig autoritet bragt vekst i ditt liv? På hvilke måter har du sett åndelig autoritet blitt misbrukt?

4. Store deler av dette kapittelet anvender Jesu natur på ekteskap og familieliv. Hvis du ser dine barn som Guds barn, som du tar deg av, hvilke ting vil du da at de skal vite om Gud, sin Far, og hva vil du fortelle dem om ditt eget ansvar? Hvordan vil du tolke «å utruste» dine barn i Ef. 4, 12? Nevn de viktigste tingene i den rekkefølge som du ønsker at dine barn skal ha dem eller kjenne til dem.

5. Dersom du er en ektemann, kan du med listen over Jesu

karaktertrekk foran deg, skrive ned noen måter denne listen kunne anvendes på for å «elske din kone slik Jesus elsket kirken». Dersom du er kone, kan du skrive ned noen av de måter du føler at du underordner deg Gud på og merk deg hvordan det kan anvendes i forholdet til din mann.

6. Hvilke ting gjør dere for å fremme deres «parforhold» og således også deres gjensidige underordning? Hvor stor del utgjør de handlinger dere gjør sammen, i antall, sammenlignet med de forsøk dere gjør på å uttrykke individualitet?

7. Hvilke sterke autoritetssystemer har du lagt merke til rundt deg?

8. Hvem «lytter» du til, og hvordan vil du beskrive deres autoritet over deg?

9. Hvordan vil du beskrive deg selv når du er «sjefen»?

Trendsetteren Jesus: Jeg vil heller se en preken

1. Dette kapittelet går videre til det tredje kjennetegnet ved Jesu natur; eksempel. Gå tilbake til barneårene og tenk på noen som «viste deg hvordan» du skulle gjøre ting. Beskriv hvordan du følte det når du lærte nye ferdigheter. Hvem er du en «vise deg hvordan»-person for?

2. En forstander holdt en gang en preken over «Noen ting som jeg er trøtt og lei av».

Poengene hans lød omtrent slik: «Jeg er trøtt og lei av å forvente at dere skal be når jeg ikke har bedt. Jeg er trøtt og lei av å forvente at dere skal gi når jeg ikke har gitt. Jeg er trøtt og lei av å forvente at dere skal vitne når jeg ikke har vitnet.» Er det ikke forfriskende å høre slikt? Hvilke «åndelige fer-

digheter» føler du at du har, og hvem «viste deg hvordan»? Hvilke åndelige ferdigheter ville du like at noen lærte deg?

3. Dette kapitlet kommer med noen veldig sterke påstander om utdanning og utdanningssystem. Hva mener du om utdanning slik du kjenner den? Undervisning gjør virkelig eleven lik læreren. Hvordan velger du lærer for dine barn? Vet du om noe sted som velger lærere ut fra at deres liv er verdt å etterlignes? Dersom du var (eller er) lærer, hvor mye ville du at studentene skulle vite om livet ditt?

4. I 5.Mos.6,6-7 sier Gud til israelittene at de skal lære barna sine de bud han gir dem **i dag**. Hva sier Gud til deg **i dag**? Vet noen andre, og da spesielt dine barn, om det? Skriv i notatboken din eller del med gruppen noe som Gud sier til deg **i dag**.

5. Prøv om du ut fra listen over Jesu karaktertrekk kan lage et undervisningssystem som ville være en nær kopi av Jesus og få hans trekk til å bli virkelighet i studentenes liv.

6. Kan du komme på noe som du har lært som du tror bare kan læres ved iaktakelse?

7. Hva har du lært ved kun å høre eller lese om det?

8. Hvor mye av din åndelige lærdom har du fått ved å se eksempel som du ikke ønsket å følge og hvor mye har du lært av gode eksempel?

9. På hvilket området strever du nå med å vokse, slik at du kunne trenge et godt eksempel?

10. Hvem rundt deg kan bli påvirket av det eksempelet du er?

11. Hva er dine sterkeste områder som du kunne lære andre, ved å være et eksempel?

Trendsetteren Jesus: Hverken mer eller mindre

1. Dette kapittelet avslører det fjerde kjennetegnet ved Jesu natur ydmykhet. Hvilke tanker får du når du hører ordet «ydmyk»?

2. Ydmykhet kan forklares som et «ærlighets- og åpenhets-» prinsipp. Det ville være vanskeig å praktisere eksempelundervisning (slik vi snakket om i forrige kapittel) uten ydmykhet, eller ved å være villig til å la andre se hvordan du virkelig er. Hvilket bilde av deg selv prøver du vise andre? Hva gjør du for at de skal bevare dette inntrykket av deg? Hvor mye koster det deg og hvor tidkrevende er det? Hvordan stemmer bildet med virkeligheten?

3. Retten til privatliv er innfelt i USAs konstitusjon. Dette er flott for samfunnet, men det innebærer noen virkelige fallgruver for Kristi menighet. Hvilke ting vil du ikke at dine kristne venner skal få vite om deg? Ta litt tid nå og bekjenn disse for Herren. Del gjerne disse tingene med en venn du stoler på, slik at han kan be for deg.

4. 2.Kor.3,17-18 inneholder et kraftfullt prinsipp som ikke er blitt lagt så mye merke til. Vi skal være utildekket foran Gud. Da vil Gud la sin herliget skinne på oss og forvandle oss til sitt bilde. Noter ned og del med gruppen områder i ditt liv som du har bekjent for Gud, og som nå er blitt forandret i ditt liv.

5. Dersom dine følelser (ikke dine tanker) ble vist på en skjerm, tror du at folk da ville bli veldig overrasket? Hvilke følelser tror du de ville bli mest overrasket over?

6. Når opplever du dine følelser forskjellig fra de som andre synes å ha (tenk spesielt på gudstjenester og møter)?

Hordan ville du føle det dersom du skulle fortelle at du følte annerledes?

7. Sett opp en liste over alle de områdene hvor du er redd for å bli avslørt, og be Herren frimodig om utøse sin nåde over deg og fjerne all frykt.

Trendsetteren Jesus: Et barn er...

1. Dette kapittelet viser oss det femte kjennetegnet ved Jesu natur; som et barn. La tankene løpe fritt tilbake til din barndom. Tenk på når du lekte, vennene dine, julefeiringen, all moro du hadde. Husker du hvordan troen utviklet seg hos deg som barn? Opplev spenningen ved å leke en av de gamle lekene fra barndommen med gruppen din, f.eks. Svarteper, lek med klinkekuler eller ballspill. Iakttta dine egne følelser, og latteren til gruppen din.

2. Bruk tid sammen med barn for å få hjelp til å vokse mer lik Jesu natur. Dersom det er mulig bør du være sammen med dem på golvet. La dem få litt avstand til deg så du ikke skremmer dem, men du vil fort oppleve at de føler seg trygge rundt deg. Når du ser et barn som blir holdt av moren kan du øve deg på å få øyekontakt med det og prøve å få det til å smile.

3. Det strir i mot vår natur å virke ufarlig. Vi vil heller gi det inntrykket at vi er sterke «ikke tråkk på meg»-inntrykket. Hvordan er den politiske makten til kirken i ditt land sammenlignet med andre land? Hvilke kirke tror du er mest overgitt og vokser best? Reagerer du annerledes (og kanskje mer ærlig) overfor mennesker som du ikke er redd for? Tenk på noen som du føler deg underlegen overfor og beskriv hvordan du prøver

å beskytte deg mot disse.

4. Det blir sagt at et barn ikke kan lure. Hvordan føler du når du er sammen med noen som du vet skjuler noe for deg? Hva tror du ville skje i kirken dersom vi plutselig ikke kunne skjule noe?

5. Når du leser skapelsesfortellingen om Adam og Eva, kan du legge merke til at det første de gjorde etter at de hadde syndet, var å skjule seg. Jesus, vår nye Adam, sier oss vi er «en by som ligger på et fjell som ikke kan skjules», og at vi er «verdens lys». Snakk om hva dette kan bety for deg med de andre i gruppen, eller skriv det ned for deg selv.

6. Hva vil du si er positive og negative trekk ved barn?

7. Tenk på ordrer som du får av voksne. Hvordan ville disse høres ut dersom de ble sagt av et barn.

8. Hvem er det som får fram barnet i deg eller dine lekende egenskaper, og hvordan gjør de det?

Trendsetteren Jesus: Gå-i-arv mønsteret

1. Dette kapittelet fører oss fram til det sjette kjennetegnet ved Jesu natur; som den yngste. Ett av de beste ordene til å beskrive posisjonen til «den yngste» slik Jesus brukte uttrykket, ville være «pilgrim». En pilgrim er en som er på gjennomreise, han har ingen interesse i verden eller dens system. Les Hebr. 11,8-10 og Hebr. 11,13-15 høyt. Lag nå to lister i notatboken din. En liste over de ting man antakelig ville gjøre eller ikke gjøre hvis man var en pilgrim, og en liste over de ting man ville gjøre eller ikke gjøre hvis man var borger eller innflytter i et land. Så kommer det vanskelige spørsmålet: «På

hvilken av disse to listene passer jeg best inn åndelig sett?» Diskuter dette i gruppen og lag en ny liste over ting som du ønsker at Gud skal sette deg fri fra.

2. Hvilket nummer er du i søskenflokken, og hvordan tror du at det har preget deg?

3. Hvilke privilegier har du som du sterkt ville mislike å gi slipp på?

4. Hva tenker du når du hører om grupper som demonstrerer for sine «rettigheter»? Ville du demonstrere for å beskytte dine egne rettigheter? Ville du gjøre det for rettighetene til andre kristne? Hvor mye vet du om de kristnes frihet i andre land? Snakk om dette i gruppen.

5. Har du noen gang tatt for mye med deg på en reise og ønsket, fordi du bar tungt, at du ikke hadde dratt på så mye? Hvilke ting synes du er et absolutt minimum for deg å ha for å leve som kristen? Skriv ned alt som du kommer på som den første kirke ikke hadde og som vi nå har i forbindelse med kirken.

Trendsetteren Jesus: Å danne baktroppen

1. Dette kapittelet viser oss det syvende punktet ved Jesu natur som den siste. Å være sist er det «siste» vi ønsker skal skje oss. Siden dette ikke betyr å være sist for å vise hvor store vi er, hva betyr det da for deg? På hvilken måte kan vi være lydige mot dette utsagnet fra Jesus om å være sist? Når prøver du vanligvis å komme først?

2. Vet du om situasjoner hvor det at du var sist ble til nytte for andre?

3. Dette kapittelet forkynner at konkurranse innenfor Kristi menighet er en umulighet. Hva mener du om det? Hvilke konkurranser har du vært med i og hvordan ble vinneren kåret? Hvor mange tapere var det der? Ser du på deg selv som en vinner eller en taper? Hvis du opplever deg som en vinner, hva mener du da om konkurranse? Hvis du opplever deg som en taper, hva mener du da om konkurranse?

4. Prøv, bare for moro skyld, om du kan lage en konkurranse hvor de høyeste egenskaper kan bli målt, som f.eks. kjærlighet, trofasthet, tjenerskap.

5. Forfatteren av denne boken sier at han tror at konkurranse kan bli forløst på noen områder. Se om du kan finne opp et spill som kan frigjøre konkurranse.

6. Gayle Erwin har skrevet en trosbekjennelse for kristne idrettsfolk og lag. Gi respons på den i gruppen eller i notatboken. Tror du at kirkelige idrettssammenslutninger ville vært mye annerledes hvis de levde etter denne trosbekjennelsen?

ATLETENS TROSBEKJENNELSE

Jeg er Jesu Kristi etterfølger og mitt medlemskap i hans menighet står over alle andre medlemskap. I alt jeg gjør vil jeg streve etter å bygge og styrke Kristi menighet.

Jeg vil søke den rekreasjon som springer ut fra fellesskapet og som får fellesskapet til å vokse. Jeg vil streve etter å følge himmelrikets prinsipp i alle sportsgreiner og sette andre høyere enn meg selv. I alle fritidsaktiviteter vil jeg opptre på en slik måte at alle mine brødre vil vinne uansett poengsum. Jeg vil spille som om Jesus var både min medspiller og motspiller.

7. Å være den første til noe kan være det samme som å være den siste når det innebærer fare. Når har du tatt risiken ved å gå først, til andres fordel?

Trendsetteren Jesus: Det er plass i krybben

1. Det åttende kjennetegnet ved Jesu natur som den minste blir tatt opp i dette kapittelet. Det at vi som kirke søker å oppnå ære, anerkjennelse og ros, får forfatteren til å bruke slike sterke ord som «skandale» og «skam». Hva mener du om at en kirke skal ha anerkjennelsessystem? Hva tenker du når du hører at noen har fått en æresbevisning?

2. Forfatteren hevder at «minst» ikke er kjelleren for det late og utilstrekkelige, men at det er resultatet av et kjærlig valg. Finnes det noen som du prøver å sette først fordi du elsker dem, og tror at de vil ha godt av det? Tenk stille og for deg selv på de hemmelige tingene som du gjør for å velsigne og ære andre.

3. Les høyt den sangen Maria sang etter at hun hadde hørt kunngjøringen fra engelen om Jesu fødsel. Luk. 1,46-55. Hva tror du Maria lærte Jesus når han vokste opp ut fra den forståelsen hun viser her?

Trendsetteren Jesus: Farvel, sterke manns taktikk

1. Nå går vi over fra evangeliene til Paulus' brev til filipperne og den storslåtte sangen om Kristi sinnelag som vi finner i kap.2,5-11. Begynn denne delen med å lese dette

skriftstedet høyt. Dette kapitlet føyer kjennetegn ni og ti til listen over hans natur, brukte ikke makt og lot seg ikke drive av blind ærgjerrighet.

2. Har du noen gang ønsket at Jesus ville bruke all sin makt til ganske enkelt å stoppe all kriminalitet og alle forseelser? Hvordan ville du føle det dersom du ble tvunget til å gjøre noe du ikke ville? Det som vanligvis skjer når noen blir tvunget til å gjøre noe, er at vedkommende forsøker å sabotere det hele. Samtal om tilfeller hvor du har prøvd å gjøre motstand mot en «påtvunget» situasjon.

3. Kan du huske en gang da du virkelig fikk frihet til å ta et valg uten påvirkning utenfra? Beskriv det.

4. Har du sett noen som ble grovt utnyttet? Hva følte du da? Fikk det deg til å gjøre noe?

5. Evangelisering blir presentert som et område fylt av blind ærgjerrighet. Vi bruker ofte hvilke som helst metoder, gudfryktige eller ikke, for å vinne de fortapte, fordi vi trenger å ha noen resultat å vise til. Dette er et eksempel på at man har et storartet «mål», men at man bruker tvilsomme «middel». Se om du kan finne noen effektive måter å vitne på, med passende metoder. Noter eller snakk om hvor mange av disse du kan eller vil bruke.

6. Hvilke andre tvilsomme metoder har du sett brukt for å oppnå det som synes å være et godt mål for tjenesten? Hva tror du kan få gode folk til å bruke tvilsomme metoder? Har du noen gang blitt tatt til inntekt for et godt formål? Hvordan?

7. Satan prøvde å lokke Jesus til å vinne verden ved å vende blikket hans fra Gud til Satan, men Jesus forble trofast. Hva er dine mål i livet? Hva gjør du for å nå dem? Har du vært fristet til å bruke upassende metoder for å nå disse målene?

Trendsetteren Jesus: Hallo, jeg er pastor...

1. Det ellefte kjennetegnet ved Jesu natur er et hardt slag, han gav avkall på sitt eget. Jeg liker å bli sett sammen med mennesker som er betydningsfulle. Jeg er uforbederlig når det gjelder å skryte av fine bekjentskaper. Det er forstyrrende at Jesus var i selskap med umoralske personer. Dette var selvsagt for at de umoralske skulle kunne ha fest i hans nærvær. Jesus var tilgjengelig for de som var lavest i samfunnet, til og med for den demonbesatte som var i lenker. Har du truffet eller vært sammen med noen betydningsfulle personer? Følte du deg underlegen i deres selskap? Hva kunne ha forandret denne underlegenhetsfølelsen?

2. Er det noen du har vanskeligheter med å omgås på grunn av at de er berømte?

3. Hvem ser du på som de med dårligst rykte der du bor? Hvordan tror du de ville trives i ditt selskap? Kan du komme på noe som ville gjøre dem mer fortrolig med deg?

4. Hvordan tror du andre ser på deg? Hva gjør du for at de skal ha det inntrykket av deg? Har du noen tittel eller eiendeler som du tror kan gjøre andre misunnelig?

5. Jesus gav altså avkall på sitt eget, ved at han ble fattig for at vi skulle bli rike. Hvordan føler du deg når du er sammen med noen som er rike? Er det omtrent som å være sammen med noen som er berømte? Hvordan vil folk kunne se at du er rik? Hva gjør du, dersom du er rik, for at de fattige skal trives i ditt selskap?

6. Hvor mye tid bruker du på å ta hånd om det du eier? Har du noen gang lyst til å reise fra alt sammen? Hvorfor føler du sånn av og til? Hva gjør du når du får noen «få ekstra

kroner»?

7. Det at en kirke viser fram sin rikdom (f.eks. en flott bygning), stemmer det med Jesu natur?

Trendsetteren Jesus: Ned til jord

1. Det er i sannhet vanskelig å tenke på Jesus som et menneske. På en eller annen måte blir det konflikt i vår tanke når vi flytter ham ned på vårt nivå. Men han var et menneske, og nå er vi framme ved det tolvte kjennetegnet ved Jesus. Finnes det noen vanlige «menneskelige» gjøremål som du aldri før har tenkt at Jesus ville gjøre? Tror du at han noen gang trengte å få vasket klærne sine?

2. Tenk på noen av dine egne fristelser. Kan du forestille deg at Jesus ble fristet på samme måte?

3. Hvor forskjellig tror du egentlig at Jesus var fra deg? Hvorfor tror du det?

4. Hva legger du i det å være «fullt ut menneske»?

5. Forfatteren benytter dette kapittelet til å snakke om tilgivelse under overskriften «Å leve uten byrder». Hvorfor tror du han har plassert det emnet her? Hva betyr det for deg å «identifisere» deg med en annen person? Hvordan kan erkjennelse av vår egen menneskelighet hjelpe oss til å tilgi andre?

6. Det har vært gjort noen svært interessante og inspirerende studier om den makt som finnes i berøring. Bibelen viser oss at Jesus rørte ved folk alle steder hvor han gikk, til og med de som ikke kunne røres ved. Hva betyr berøring for deg, og hvordan står det i forhold til Jesus som menneske? Dersom

du kan tenke deg å lage enda en liste, kan du gå gjennom NT og skrive ned alle personene som Jesus rørte ved.

Trendsetteren Jesus: Som far, så sønn

1. Det trettende av Jesu kjennetegn forteller oss at han var lydlig. Jesus fortalte oss at han bare sa det han hørte Faderen si, og at han bare gjorde det han så Faderen gjøre. Det betyr at denne listen med Jesu kjennetegn også er en beskrivelse av Faderen, og at Jesus var lydlig mot hans natur. Les Matt.16, 24-25 høyt, og snakk sammen om eller skriv ned hva dette betyr for deg nå som du har listen med kjennetegn for Jesu natur foran deg, eller i hukommelsen. Hva betyr «følg etter meg» for deg nå?

2. Hva tror du ville skje i ditt liv dersom du følte at du var «salvet»? Den salvelsen av Den Hellige Ånd som Jesus snakker om i Luk.4,18 gav ham åpenbart styrke til å være lydlig mot Faderen. Hvordan stemmer listen med de velgjerninger som kom av salvelsen hans med listen over Jesu karaktertrekk?

3. Lag deg en liste over de handlinger som kom fra salvelsen på en side i notatboken din. Ved siden av hver handling kan du skrive ett tall mellom 0 og 10, for å gi en pekepinn om hvordan du føler at du gjør det når det gjelder dine handlinger overfor disse menneskene. For å få så lang liste som mulig kan du se i forskjellige utgaver av Bibelen, og også lese Jes.61. Se ellers listen nedenfor.

SALVELSEN

Forkynn gledesbudskap for de fattige0-10

Leg dem som har et knust hjerte

Rop ut frihet for fanger

Frigjøring for dem som er i lenker

At blinde skal få synet igjen

Trøst alle som sørger

Sett undertrykte fri

Rop ut et nådens år fra Herren

4. Hvordan ville du forklare «et nådens år fra Herren» for noen? Hvorfor sa ikke Jesus at salvelsen fikk ham til å uttrykke Herrens vrede?

Trendsetteren Jesus: Gjetere stikker ikke av

1. Jesus betalte den høyeste pris en tjener kan betale, sitt liv, og dermed er vi ved det fjortende og siste kjennetegnet på listen vår,død. Det gir oss noen tankevekkende spørsmål: Hva er det egentlig som driver meg? Hva vil jeg være villig til å dø for?

2. Mange har dødd tidligere for å oppnå eller sikre visse privilegier for oss. Er det noen du tenker på med takknemlighet for deres død?

3. Har du noen drømmer som har dødd og gjenoppstått?

4. Jesu død skjedde ikke bare som en «naturlig» hendelse, men døden var et resultat av hans liv som tjener. Bruk litt tid på å snakke eller skrive om dette emnet som ofte er tabu,din egen død og de forberedelser du gjør til den. Deretter kan du

skrive eller dele din grunn for å fortsette å leve.

Trendsetteren Jesus: Skatt i leirkar

1. Det ville være mest fornuftig å tenke at alt var slutt da Jesus døde, men Filipperne 2,9-11 kaster våre sjeler høyt til værs med en jubelsang. Les den høyt.

2. Det er åpenbart bare Gud som kan gjøre tjenerlivet til en suksess. Bruk litt tid på å gå på jakt etter andre skriftsteder som viser at ydmykhet og tjenerlivet «lønner seg».

3. Dette avsnittet framkaller tilbedelse når vi leser det. Let etter andre steder, særlig i Johannes' Åpenbaring, og se om du kan finne lignende lovprisningsavsnitt som synes å eksplodere av glede og jubel.

4. Hvordan har Gud lønnet deg for å arbeide i det skjulte, bak scenen eller med en tjeners hjerte?

Trendsetteren Jesus: Makt som ikke øver vold

1. Jesus brukte den tjenende handlingen som fotvaskingen er, til å lære oss tre viktige ting:

A. Hva vi skal gjøre for å vise fullkommen kjærlighet

B. Hva vi vil gjøre når vi vet hvem vi er

C. Hvordan vi skal håndtere makt slik at den ikke øver vold

Siden fotvaskingen var den mest lavtstående jobben i huset blir det naturlig å spørre: Hvem er du villig til å gjøre det «skitne arbeidet» for? Hva er den mest lavtstående jobben i

ditt hus? Hvem gjør den?

Punkt to stiller dette spørsmålet: Hvis noen ganske enkelt spurte deg hvem du er, hva ville du da si? Hvordan kom du til å tro dette om deg selv? På hvilken måte kunne du komme til «miste ansikt»? Tror du at disiplene tenkte at Jesus «mistet ansikt» ved å vaske føttene deres? Hvis ikke, hvorfor?

Du har hørt utsagnet: Makt svekker moralen, og uinnskrenket makt ødelegger den helt. Som respons på punkt tre, kan du nevne de måtene du har makt på. Husk også at penger, hudfarge og pass er maktsymbol. Hvordan bruker du disse formene for makt til å «vaske føtter»? Snakk om påstanden: Den eneste måten å bruke makt på, slik at du ikke faller for fristelsen til å misbruke den og dermed skade andre, er ved å gjøre handlinger som er sentrert om andre med en tjeners hjerte.

2. Bordplasseringen ved det siste måltidet var etter rang, noe som kan ha vært grunnen til at apostlene så ofte var i diskusjon. Hvilken «plassering etter rang» opplever du nå, og hvordan påvirker det deg? Får du noen gang sitte «øverst ved bordet»? Ville du stille spørsmålstegn ved om noen av de som satt «øverst ved bordet» virkelig fortjente å sitte der?

3. Snakk eller skriv om dine egne ambisjoner på dette tidspunktet.

Å leve på Jesu måte: Det søte og det bitre

1. Hva synes du så langt om dette studiet av Jesu natur? Har spørsmålene vært behagelige eller ubehagelige for deg?

2. Synes du at budskapet er interessant, men at det er

vanskeligere å leve det ut? Hvilke områder synes du er vanskeligst for øyeblikket?

3. Kan det være at denne livsstilen er umulig? Begrunn svaret ditt.

Å leve på Jesu måte: Øret trenger øyet

1. Forfatteren tror at den eneste måten som Kristi menighet kan lykkes på; ja, til og med leve, er når hver del blir en tjener for resten av legemet. Hvilken erfaring har du med at det er eller ikke er slik?

2. Det er brukt adskillige humoristiske bilder i dette kapittelet for å vise hvor latterlige en del av kirkens handlinger ville være hvis menneskets ulike deler hadde oppført seg slik. Se om du kan komme på flere bilder i samme stilen.

3. Hvis kreft er en egoistisk celle som bare tjener seg selv og vokser på bekostning av resten av kroppen, hvordan kan du bruke den forståelsen til å skjelne mellom ulike handlinger i Kristi menighet? Ser du noen handlinger i dine omgivelser som bærer preg av å være kreftsyke?

4. Hvor mye tid bruker din kropp på å ta seg av seg selv? Hvor mye tid bruker din menighet på å ta seg av seg selv?

Å leve på Jesu måte: Barn av sin egen tid

1. Dette er ett av de mer omstridte kapitler i denne boken. Forfatteren påstår her at kirkesamfunn og andre religiøse institusjoner er tilbøyelige til bryte med Jesu karaktertrekk ved

den måten de er oppbygd på. Han mener at nye bevegelser organiserer seg av menneskekjærlige grunner, men senere blir de inn i et mønster hvor de driver propaganda for seg selv, samtidig som de isolerer seg. Hva mener du om dette dilemmaet? Hvilken rolle tror du kirkesamfunnene har i dag? Har ditt kirkesamfunn ført deg nærmere noen og holdt deg borte fra andre?

2. Mener du at ditt kirkesamfunn handler med en tjeners hjerte? Hvordan har du prøvd å gjøre det mer tjenende? Virket det? Hvor lenge?

3. Forfatteren framsetter et helt menigsløst forslag om at alle nye organisasjoner skal oppløse seg selv etter 25-50 år, og gi alle sine eiendeler til de fattige. Det er lite trolig at dette vil skje, men hva tror du kan bli gjort for å bevare gløden, fornyelsen eller en ny bevegelse, som vanligvis synes å avta etter en periode på 25-50 år?

4. Har du noen gang oppdaget at du har vært mer lojal mot en organisasjon enn mot Jesus og hans menighet? Hvordan forener du «eksklusivitet» og Jesu natur?

Å leve på Jesu måte: Å være knyttet til hverandre

1. Du leser en usedvanlig «nøytral» bok, på tross av de oppdagelser du gjorde i forrige kapittel. Sett fra en organisasjons eller et kirkesamfunns synspunkt kan du ikke avgjøre hvem sin «side» forfatteren er på. Dette studiet har i stedet fokusert våre sinn på Jesus og vår reaksjon på han. Det er grunnen til at boken er blitt brukt av så mange forskjellige grupper. Da du nå har oppdaget dette, kan du, hvis du virkelig

ønsker en skapende, åndelig erfaring, prøve å samle tolv personer med forskjellig kirketilhørighet og begynne studiet forfra.

2. Lag en liste over alle kirkene på ditt sted og be for en ny hver dag.

3. En beklagelige selvmotsigelse som mange kirker lider under, er at de lever i indre konflikt. Noter ned de kirker som du/dere vet lider på grunn av en slik konflikt. Ha listen over Jesu karaktertrekk foran deg og la den være en hjelp når du ber om enhet og helbredelse for disse menighetene.

4. Undersøk din egen troslære og se om den inneholder ting som andre «må» tro for at du skal kunne ha fellesskap med dem. Har disse tingene noe å gjøre med Jesus? Finnes det noen standpunkt som ikke står på din liste og som en person ikke kan ha hvis du skal ha fellesskap med ham? Har disse uakseptable standpunktene noe å gjøre med Jesus? Dersom du ønsker å snakke om disse svarene kan du gjøre det, men be spesielt for ståstedet ditt.

5. Ring til medlemmer eller forstandere for andre menigheter og fortell dem at du setter pris på det arbeid de gjør for Gud, og at du ber om at Gud vil være dem nær og velsigne tjenesten deres.

6. Tenk på noen religiøse tema som har forårsaket «opp-hetet» diskusjon i livet ditt. Handlet de om noe annet enn Jesus selv? Neste gang du havner i en religiøs diskusjon, skal du si følgende: «La oss snakke om Jesus.» Fortell gruppen hvordan det gikk.

7. Gå rundt i nabolaget og be for de som bor i hvert hus du passerer.

Å leve på Jesu måte: Å føle seg hjemme i menigheten

1. Hvis Jesu uttalelse i Joh.13,34-35 om å elske hverandre skal bli trodd, da er gode forhold en grunnstein i kristendommen. Hvordan prøver du å bygge gode forhold? Hva ville du gjøre dersom du fikk høre at en av dine naboer var en ny kristen?

2. I dette kapittelet trekker forfatteren fram bruken av mindre grupper for bibelstudium og fellesskap. Hvilken erfaring har du gjort med små grupper?

3. Forfatteren låner Lyman Colemans framgangsmåte for å bygge fellesskap i dette kapittelet. Disse trinnene er i rekkefølge først å åpne seg for hverandre (fortelle vår historie, etc.), så å gi hverandre positiv bekreftelse og til slutt forplikte seg overfor hverandre. Hvem kjenner din livshistorie eller ditt vitnesbyrd? Ta tid til å høre andres historie og fortell din egen. Dette vil ta et par timer, så beregn god tid. Dersom dere har startet en ny gruppe kan dere bruke ca. en time på hvert møte til å høre en historie. Det er viktig at dere forteller vedkommende som har fortalt sin historie hvordan dere har sett Jesus i ham.

4. Det tredje stadiet i fellesskapsbyggingen,forpliktelsen, tillater oss å være enda mer åpne eller avslørende overfor hverandre. Dersom du har kommet til dette stadiet vil du oppdage at bønner er mye mer virkningsfull og ærlig. Skriv ned eller del navnene på de personene som kjenner dine virkelige behov og som ber for deg, og de personene som du kjenner behovene til,og som du ber for.

5. Bruk Matt.20,1-16 til et praktisk bibelstudium. Gå løs på følgende spørsmål som gruppe eller alene: 1. Hva forteller

dette avsnittet meg om Gud? 2. Hva forteller dette avsnittet meg om meg selv? 3. Hvilke påbud blir det gitt meg her? Ditt forhold til gruppen vil være avgjørende for hvor dypt du vil komme i studiet.

6. Øv deg på, når du ber alene, å avdekke deg selv for Gud slik som det står i 2.Kor.3,18. Fortell Gud alt om de følelser og ønsker som du har i øyeblikket. Hvis du synes at det ikke nytter å be, så fortell ham det. Dersom du føler det håpløst å overvinne bestemte problem; fortell det til ham. Ikke la noe være skjult for ham.

Å leve på Jesu måte: Å dele smerten

1. Det å leve for andre vil sannsynligvis øke smerten din. Du vil da legge mer merke til andres smerte enn du gjorde før, og det vil gjøre deg intenst oppmerksom på den daglige smerte i verden. Dersom dette er en prosess som allerede er begynt i deg, kan du beskrive dette for gruppen eller skrive det ned.

2. Hvilken rolle har lidelse spilt i ditt liv?

3. På hvilke måter føler du at du allerede har «lidd for Kristus»? Be for andre som lider for hans skyld nå.

4. Det fortelles at William Booth en jul hadde et brennende ønske om å formidle en oppmuntrende hilsen til hver eneste avdeling av Frelsesarmeen verden over. De hadde en tøff tid med mange prøvelser, spesielt når det gjaldt økonomien, og han rådførte seg derfor med medhjelperen sin.

Medhjelperen kom tilbake til ham senere med nyheten om at det var mulig å sende et telegram til hver avdeling i hele verden, men budskapet kunne bare inneholde ett ord. Gene-

ralen drog seg tilbake for å be. Etter en lang stund i forbønn sammen med Herren kom han tilbake med det «ene» ordet han skulle sende: Andre!

Lag deg en til plakat for deg selv. Skriv ordet, «andre» midt på arket og heng det et sted hvor du vil se det regelmessig.

Å leve på Jesu måte: Det ene ordet tar det andre

1. Listen med kjennetegn på Jesu natur er en linse som vi kan se alle sider ved livet gjennom, skriften medregnet. Gjør et nytt praktisk bibelstudium, Matt.18,21-35, og husk å stille tre spørsmål: A. Hva forteller dette avsnittet meg om Gud? B. Hva forteller det meg om meg selv? C. Hva sier det at jeg skal gjøre? Så kan du ta listen med Jesu karaktertrekk og se om noen av svarene dine på disse tre spørsmålene ikke passer med denne listen. Husk at det skrevne Ordet ikke må bryte med det levende Ordet. Dersom du når du leser andre skriftsteder skulle finne områder som synes å bryte med Jesus, må du huske at Ordet er til å stole på. Den tilsynelatende uoverensstemmelsen betyr bare at vi må studere grundigere for å finne ut hvordan et bestemt avsnitt oppfyller hans natur.

2. Ta deg tid til å studere henvisningene om Jesus i Det gamle testamentet. Hva tror du at Jesus sa til de to Emmausvandrerne i Luk.24,13-27?

3. Se hvor mange steder du kan finne hvor Jesus siterer Det gamle testamentet.

4. Nå når du er fortrolig med kjennetegnene ved Jesu natur, kan du hver gang du leser i Det nye testamentet notere ned de kjennetegnene du ser uttrykt i hvert avsnitt.

Å leve på Jesu måte: Gud kan gjøre det

1. Kan du, nå som vi er kommet til det siste kapittelet, beskrive de forandringer som er skjedd med deg når det gjelder tanker og handlinger, mens du har arbeidet med denne boken?

2. Hva synes du om deg selv nå i forhold til listen over Jesu karaktertrekk? Virker den overveldende?

3. På hvilken måte ser du Den Hellige Ånds plass i ditt liv etter dette intense studiet om Jesus?

4. Hvilke tjenester planlegger du nå? Hvilke nye måter å gi av deg selv på har festet seg hos deg?

5. Les høyt de to siste sidene av denne boken, begynn med skriftstedene fra Filipperne og Efeserne. Hvilket håp får du her?

6. Les høyt Judas vers 24 og 25 og feir din «hvile» i Jesus.

Gayle Erwin stiller oss ansikt til ansikt med mennesket Jesus, den virkelige personen som gikk på veiene i Galilea, levde et virkelig liv i en virkelig situasjon med virkelige mennesker, og forkynte de dypeste sannheter på de enkleste måter. Jesus var utvilsomt en trendsetter. Han oppfordret mennesker å følge ham på en radikal måte. Noen valgte å gå i hans fotspor, andre fant prisen for høy.

Også idag lyder kallet om å følge ham. Vi som kristne er stillt overfor de samme valg som de som hørte Jesus si «Følg meg». Det dreier seg ikke bare om å gjøre de ting Jesus ba oss utføre, men om å gjøre dem slik han gjorde det. Det handler om at våre liv faktisk likner Jesu liv. Men ofte prøver vi å følge Jesus på vår måte. Billedlig talt går vi godt beskyttet i våre moteriktige sko, der Jesus gikk barbeint og ubeskyttet.

Vi ønsker at denne boka skal utfordre deg til å «ta av deg skoene» og følge Jesus på hans måte.